

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

**“Resul’üm! Böylece sana geçmişteki haberlerden bir kısmını anlatıyoruz. Biz sana tarafımızdan bir zikir verdik.
Kim ondan yüz çevirirse; bilsin ki o, kıyamet gününde ağır bir günah yükü yüklenecektir.
Bu kimseler o günah yükünün azabı içinde ebedî kalacaklardır. Bu, kıyamet gününde onlar için ne kötü bir yüküdür!
O gün Sûr’a üflenir ve biz o gün suçluları gözleri dehşetten göğermiş olarak toplarız. Aralarında gizli gizli konuşurlar: ‘Siz dünyada on günden fazla kalmadınız!’ Aralarında konuştuklarını biz daha iyi biliriz. En akıllıları ise: ‘Siz dünyada ancak bir gün kaldınız!’ der.
Resul’üm! Sana dağlardan (kıyamet günü ne olacağından) sorarlar. De ki: ‘Rabb’im onları kül gibi ufalayıp savuracak!’”**
(Tâ-Hâ: 99-105)

İMAN-KÜFÜR BERZAHI

İman ile Küfür Berzahı 1

İman ile Küfür Berzahı 2

İman ile Küfür Berzahı 3

İman ile Küfür Berzahı 4

İman ile Küfür Berzahı 5

İman ile Küfür Berzahı 6

İman ile Küfür Berzahı 7

İman ile Küfür Berzahı 8

İman ile Küfür Berzahı 9

İman ile Küfür Berzahı 10

Murat Hüdavendigâr’ın İhlâsı

Küfür İçinde Olmak O Kadar Büyük Bir Zulümdür ki; Allah-u Teâlâ Küfür Ehlinin Dirilerine Olduğu Gibi Ölülerine de Lânet Etmiştir!

İbrahim Aleyhisselâm ne yahudî, ne de hıristiyandı. O Allah’ı bir tanıyan dos-doğru bir müslümandı.

İman Birliği Başka, Akrabalık Başka Şeydir!

"Ey inananlar! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin."

Gerçek İman

"İnşâallah Müşriklerle Oturup Kalkmıyorsunuzdur?"

Hakk'a Yönelen Bir Müslüman Kâtip Edinseydin Ya!

BATI BİZİ NEDEN SEVMEZ?

Batı Bizi Neden Sevmez?

1 - "Avrupalılar sizleri müslüman olduğunuz ve İslâmiyet'i yaydığınız ve müslümanları asırlarca himaye ettiğiniz için sevmezler."

2 - "Sizler farkında değilsiniz ama onlar şu gerçeği çok iyi bilirler: Tarihten Türk çıkarılırsa tarih kalmaz. Osmanlı Arşivi tam olarak ortaya çıkarsa, bugünkü tarihlerin yeniden yazılması gerekirdi. Osmanlı Arşivi kasıtlı olarak çürütüldü ve imhâ edildi."

3 - "Dün Avrupa'nın pazarı idiniz. Şimdi Avrupa'yı pazar yapmaya başladınız."

4 - "En az 400 yıl Avrupa'nın sırtında ve ensesinde at koşturdunuz."

5 - "Selçuklular Anadolu'yu, Osmanlılar ise Balkanlar ve Orta Avrupa'yı Hristiyan Haçlılara mezar ettiler."

Birinci Haçlı Seferi (1096-1099)

İkinci Haçlı Seferi (1147-1149)

Üçüncü Haçlı Seferi (1189-1192)

Dördüncü Haçlı Seferi (1204)

Beşinci Haçlı Seferi (1217-1221)

Altıncı Haçlı Seferi (1228-1229)

Yedinci Haçlı Seferi (1248-1254)

Sekizinci Haçlı Seferi (1268-1270)

İkinci Haçlı Dalgası (Osmanlı Türkleri'ni Balkanlar'dan Çıkartmak İçin Tertip Edilen Haçlı Seferleri)

6 - "Sizi silâh ile yenemeyenler kendilerine benzeterek, millî ve mânevî değerlerinizden kopararak yendiler ve hakimiyet sağladılar. Giyiminizden yaşantınıza kadar her şeyi kendilerine benzettiler. Ahlâkî değerlerinizi yıprattılar. Ve sonra kendi içinizde sizi bölmeye başladılar."

7 - "Selçuklu ve bilhassa Osmanlı; canını, kanını ve malını İslâmiyet uğruna feda etmeseydi, Kuzey Afrika ve Ortadoğu hıristiyan ülkesi olurdu. Ve belki İslâmiyet Hicaz'da azınlık olarak kalırdı. Batı her yerde İslâmiyet'i kendi inançlarına göre kanalize etti, ama Osmanlı Asr-ı saâdet devrindeki inancı devâm ettirdi."

8 - "Kilise size kin kusmaktadır. Sebepleri yukarıdadır."

9 - "Ben İstanbul'a geldiğimde Türkiye'de 2 üniversite vardı. Şimdi 19'a çıktı. Osmanlı devrinde medreseler köylere kadar yaygın idi. Her medresede bilim vardı. İlk denizaltıyı Osmanlı yaptı. Sizin haberiniz yok ama Avrupalı biliyor."

10 - "Sizler milli kimliğinize dönerseniz Avrupa'nın medeniyeti ve refahı yıkılır. Ama Batı size bu imkanı vermez..."

Onlar Din ve Vatan için Mücadele Ettiler

İslâm Komutanları'nın "İ'lâ-yı Kelimetullâh" ve Vatanı Muhafaza Uğrunda Yaptıkları Büyük Mücâdeleler

Târik bin Ziyâd

Selâhaddin Eyyûbî

Abdülkerim Satuk Buğra Han

Sultan Alparslan

Melikşah ve Sancar

Alâeddin Keykûbad

Osmanlı Pâdişahları'nın İslâm'ı Yüceltme, Küfrü ve Kâfirleri Yoketme Yönündeki

Azim ve Gayretleri

Onlar Allah İçin ve Allah Yolunda Çalıştılar

Osman Gâzî (1299-1326)

Osman Gâzî Küffârı Kudretiyle Kırıp, Küfür Beldelerini Birer İslâm Beldesi Kılmıştı!

Orhan Gâzî (1326-1362)

[Orhan Gâzi Devleti Zirveye Oturtmuş, Küfrü Adeta Yerin Dibine Sokmuştu!..](#)
[Sultan Murad Hüdavendigâr \(1362-1389\)](#)
[Yıldırım Bayezid \(1389-1402\)](#)
[Çelebi Sultan Mehmed \(1413-1421\)](#)
[Sultan İkinci Murad \(1421-1451\)](#)
[Fâti̇h Sultan Mehmed \(1451-1481\)](#)
[Fâti̇h'in Gayesi](#)
[Fâti̇h Sultan Mehmed'in Yegâne Hedefi "İ'lâ-yı Kelimetullâh"tı!..](#)
[Sultan İkinci Bayezid \(1481-1512\)](#)
[Yavuz Sultan Selim \(1512-1520\)](#)
[Kanûnî Sultan Süleyman \(1520-1566\)](#)
[Oruç Reis'in Sarsılmaz İmanı](#)
[Barbaros Hayreddin Paşa'nın Kâfirleri Dost Edinen Münâfıklara Duyduğu Öfke](#)
[Barbaros'un Duâsı](#)
[İkinci Selim Han \(1566-1574\)](#)
[Sultan Üçüncü Murad \(1574-1595\)](#)
[Üçüncü Mehmed Han \(1595-1603\)](#)
[Sultan Dördüncü Murad Han \(1623-1640\)](#)
[Sultan Dördüncü Mehmed \(1648-1687\)](#)
[Sultan İkinci Ahmed \(1691-1695\)](#)
[İkinci Mustafa Han \(1695-1703\)](#)
[Sultan Birinci Mahmud \(1730-1754\)](#)
[Sultan Üçüncü Osman \(1754-1757\)](#)
[Üçüncü Mustafa Han \(1757-1774\)](#)
[Birinci Abdülhamid Han \(1774-1789\)](#)
[Sultan Üçüncü Selim \(1789-1807\)](#)
[İkinci Mahmud Han \(1808-1839\)](#)
[İkinci Abdülhamid Han \(1876-1909\)](#)
[Sultan İkinci Abdülhamid'in, İçindeki Vatan Sevgisinin Büyüklüğünü Gösteren Sözleri](#)
[Beşinci Mehmed \(Reşad\) \(1909-1918\)](#)
[Sultan Mehmed Reşad Hân'in, "Çanakkale Zaferi" Hakkında Yazdığı Şiir](#)

/ İsmail Yavuz

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Bu ay çok mühim ve güncel bir konuyu ele alıyoruz. Konunun ehemmiyetine binaen bu aya mahsus dergimiz 80 sayfa olarak hazırlandı. Bu özel sayımızın dinimizin ve vatanımızın hayır ve selâmetine vesile olmasını Cenâb-ı Hakk'tan niyaz ediyoruz.

Hakiki İslâm kumandanları İslâm'ın şerefini temsil ettiler, şeref ve kudret sahibi Hazret-i Allah'a teslim oldular. Küfre ve küffara zerre iltifat etmediler. Küfrü ortadan kaldırmak için cihad ettiler. Küfür kalelerini birer birer yıktılar, dünyayı küffara dar ettiler.

Zira onlar Allah ve Resul'üne imanlarının bir tezahürü olarak yalnız Allah-u Teâlâ'ya dayanır, yalnız O'na güvenirdi.

"Allah öyle bir Allah'tır ki, kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur. Müminler yalnız Allah'a dayanıp güvensinler." (Teğâbün: 13)

Âyet-i kerime'sinin tecelliyatına mazhar olmuşlardı.

Bugünküler ise küfre kucak açtılar, küffar birliğine girmek için İslâm'ın şerefini ayaklar altına aldılar, bu necip milleti küçük düşürdüler. Küffara yol verdiler, cesaret verdiler. Geri de dönemiyorlar, taviz üstüne taviz veriyorlar. Bunlar küfrün yayılması için çalıştılar, onlar ise İslâm'ın yayılması için çalışıyorlardı.

Halbuki bu Âyet-i kerime'ye iman etmiş olsalardı, küffara değil Allah-u Teâlâ'ya dayanıp güvenirdi.

Şeref ve kudreti Hazret-i Allah'tan dilenmiş olsalardı bu rüsvaylık boyunlarına dolanmazdı.

"Onlar müminleri bırakıp kâfirleri dost edinirler. Onların tarafında bir şeref ve kudret mi arıyorlar? Bilsinler ki şeref ve kudret tamamen Allah'a âittir." (Nisâ: 139)

Küffarı yükseltmeye çalışanlar, bu İslâm milletine nüfuz etmesine yardım edenler, küffarın huzurunda eğilip karşısına boynu bükük çıkanlar Hazret-i Allah'ın huzuruna hangi yüzle çıkacaklar?

"Bu kimseler o günah yükünün azabı içinde ebedî kalacaklardır. Bu, kıyamet gününde onlar için ne kötü bir yükür!" (Tâ-Hâ: 101)

Bugün ortaya çıkan sahte kahramanlar küfrün yayılmasına zemin hazırladılar, küffarın memleketimize ve milletimize nüfuz etmesine ses çıkartmadılar. Urfa'da, Mardin'de, Hatay'da, Tarsus'ta, Üsküdar'da toplantılar tertip ettiler. İman ile küfrü karıştırmak için küfrü hoş göstermeye çalıştılar. Hatta zorladılar.

Bir tarafta gerçek İslâm kumandanlarının icraatları, diğer tarafta sahte kahramanların icraatları. Birisi İslâm'ı yaymak için cihad ediyor, diğeri küffar birliğine girmek ve küfür ehline dahil olmak için çalışıyor. Halbuki küffar birliği bizi sevmez. Bunu bilenler anlatıyor.

Daha önce de arzettik. İlahi buyrukları biz onlara tebliğ ettik. Onlar bunlara inanmadılar ve iman etmediler. Küffar birliğine gireceğim derken vatanın bütün varlıklarını yitirdiler. Milliyetçiliğini, şeref ve haysiyetini böylece kaybettiler. Küffardan ödül almak için. İşte böyle! Bir ödül almak için İslâmî, insanî, millî değerlerin hepsini hiçe saymak ve harcamak istediler. Bunların bu hareketleri İslâm'a zarar veriyor. Zira küffarı şımartmakla, küffar tarafı olmakla İslâm'ı zayıf düşürüyor ve İslâm'a cephe açıyorlar.

Halbuki Hazret-i Allah'ın hükmü defalarca hatırlatıldı.

“İnanmayanlara de ki: ‘Elinizden gelen çalışmayı yapın. Biz de (hakikati duyurmak için) gerekeni yapıyoruz.’” (Hûd: 121)

Hakk'ı tasdik edeceğiz ve Rabb'imizden gelen emir ve hükümleri olduğu gibi kabul edip Hakk ve hakikat yolunda çalışmaya devam edeceğiz.

Hazret-i Allah'ın iman ile küfrü ayırdığına dair 10 berzah Âyet-i kerimesi'ni, Küffar Birliği'nin bizi neden sevmediğine dair 10 maddeyi; bu Âyet-i kerime'lere inanmayan ve iman etmeyenlerin icraatları ile inanan ve iman edenlerin icraatlarını arzedeceğiz ki bunların iç durumları iyice bilinsin.

Biz biliyoruz, halk da bilsin. Bu yapılanlar İslâm'a maledilmesin.

İslâm bu küfür icraatlarını reddeder.

Bu ay içinde idrak edeceğimiz mübarek **“Kurban Bayramı”**nızı tebrik eder, tüm İslâm âlemi'ne hayırlara vesile olmasını Cenâb-ı Allah'tan niyaz ederiz.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

“Resul'üm! Böylece sana geçmişteki haberlerden bir kısmını anlatıyoruz. Biz sana tarafımızdan bir zikir verdik.

Kim ondan yüz çevirirse; bilsin ki o, kıyamet gününde ağır bir günah yükü yüklenecektir.

Bu kimseler o günah yükünün azabı içinde ebedî kalacaklardır. Bu, kıyamet gününde onlar için ne kötü bir yüktür!

O gün Sûr'a üflenir ve biz o gün suçluları gözleri dehşetten göğermiş olarak toplarız.

Aralarında gizli gizli konuşurlar: 'Siz dünyada on günden fazla kalmadınız!'

Aralarında konuştuklarını biz daha iyi biliriz. En akıllıları ise: 'Siz dünyada ancak bir gün kaldınız!' der.

Resul'üm! Sana dağlardan (kıyamet günü ne olacağından) sorarlar. De ki: 'Rabb'im onları kül gibi ufalayıp savuracak!'"

(Tâ-Hâ: 99-105)

Bütün şeref Hazret-i Allah'a âittir. Osmanlılar bunu bildikleri için Hazret-i Allah'a ve Resulullah Aleyhisselâm'a sığınır ve dayanırlardı ve biiznillâh-i Teâlâ galip gelirlerdi, onları mağlup eden olmazdı. Asr-ı saâdet devrini yaşarlardı ve bütün İslâm âlemine destek olurlardı. Her türlü fedâkârlığı ve yardımı yaparlardı.

Bugünküler ise bütün şerefi küffarın putundan bekliyorlar. Onunla şerefyab oldular. Ondan şefâat bekliyorlar. Bütünü bütününe küfrü yaymaya ve küfrü hoş göstermeye çalışıyorlar. Ve zorluyorlar da.

Çeşitli toplantılar tertip ediyorlar. Küfrü yaymak için bütün güçleri ile çalışıyorlar.

Kur'an kurslarını kapatmaya çalışıyorlar. Amma incil serbest.

Halbuki bütün şeref İslâm'dadır. Bütün izzet ve kudret Hazret-i Allah'a aittir.

"Onlar müminleri bırakıp kâfirleri dost edinirler. Onların tarafında bir şeref ve kudret mi arıyorlar? Bilsinler ki şeref ve kudret tamamen Allah'a âittir."
(Nisâ: 139)

Allah-u Teâlâ'nın şeref vermediği kimseler hiçbir şekilde şeref sahibi olamazlar.

Şu halde kâfirlerden ve kâfirlerin dostluğundan şeref beklemek ne büyük gaflettir.

Bu necip İslâm milleti, İslâm dinine çok büyük hizmetlerde bulunmuş; İslâm'ın yayılması, küfrün ortadan kalkması, fitnenin söndürülmesi ve adaletsizliğin bitmesi için azimle mücadele ve mücadele etmiş, İslâm'ı yok etmek isteyen Haçlı küfür sürülerini yüzyıllar boyu defalarca tepeleyerek defetmişti. Selçuklular olsun, Osmanlılar olsun bu uğurda büyük fedâkârlıklar göstermiş ve Cenâb-ı Allah'ın yardımıyla muazzam muvaffakiyetlere mazhar olmuşlardı.

Adalet ve merhametleri bütün cihana nam salmıştı. Başlı darda olan her mazlum millet onlara müracaat ederdi. Nitekim İslâm tarihinde adalet ve merhameti ile ünlenmiş Sultan Alparslan, Selâhaddin Eyyubî, Târik bin Ziyad gibi kumandanlar ve daha niceleri küfre zerre kadar iltifat etmemişler, İslâm'ı yaymak ve zulmü ortadan kaldırmak için yılmaz bir gayretle cihad etmişlerdir.

Canları ile malları ile Allah uğrunda savaştılar, ülkeler fethettiler. Beşeriyeti medeniyete ve adalete yönelttiler.

Bu hakiki İslâm kumandanları İslâm'ın şerefini temsil ettiler, şeref ve kudret sahibi Hazret-i Allah'a teslim oldular. Küfre ve küffara zerre iltifat etmediler. Küfrü ortadan kaldırmak için cihad ettiler. Küfür kalelerini birer birer yıktılar, dünyayı küffara dar ettiler.

Zira onlar Allah ve Resul'üne imanlarının bir tezahürü olarak yalnız Allah-u Teâlâ'ya dayanır, yalnız O'na güvenirlerdi.

“Allah öyle bir Allah'tır ki, kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur. Müminler yalnız Allah'a dayanıp güvensinler.” (Teğâbün: 13)

Âyet-i kerime'sinin tecelliyatına mazhar olmuşlardı.

Bugünküler ise küfre kucak açtılar, küffar birliğine girmek için İslâm'ın şerefini ayaklar altına aldılar, bu necip milleti küçük düşürdüler. Küffara yol verdiler, cesaret verdiler. Geri de dönemiyorlar, taviz üstüne taviz veriyorlar. Bunlar küfrün yayılması için çalıştılar, onlar ise İslâm'ın yayılması için çalışıyorlardı.

Halbuki bu Âyet-i kerime'ye iman etmiş olsalardı, küffara değil Allah-u Teâlâ'ya dayanıp güvenirlerdi.

Şeref ve kudreti Hazret-i Allah'tan dilenmiş olsalardı bu rüsvaylık boyunlarına dolanmazdı.

“Onlar müminleri bırakıp kâfirleri dost edinirler. Onların tarafında bir şeref ve kudret mi arıyorlar? Bilsinler ki şeref ve kudret tamamen Allah'a âittir.” (Nisâ: 139)

Bu acizliği, bu düşkünlüğü, bu tavizleri İslâm'a mal etmesinler. Zira bunlar desteği Hazret-i Allah'tan değil, küffardan bulmaya çalıştılar. Böylece küffarla birlikte alçaldıkça alçalmış oldular.

“Kâfirlerin sözünü alçalttıkça alçaltmıştı. Allah'ın sözü ise en yüce olandır. Allah Aziz'dir, hikmet sahibidir.” (Tevbe: 40)

“O alçaltıcı, yükselticidir.” (Vâkıa: 3)

Kâfirlerle bir olmak, onların küfrünü hoş görmek hangi müslümana yakışır? Müslüman olan bu alçalmayı, İslâm'ın ve imanın yüksekliğine tercih eder mi?

“Allah'a ve Peygamber'ine muhalefette bulunanlar, kendilerinden öncekilerin alçaltıldığı gibi alçaltılacaklardır. Hâlbuki biz apaçık âyetler indirmişizdir. Kâfirler için alçaltıcı bir azap vardır.” (Mücâdele: 5)

“Kâfir olup âyetlerimizi yalanlayanlara gelince, işte onlar için alçaltıcı bir azap vardır.” (Hacc: 57)

Küffarı yükseltmeye çalışanlar, bu İslâm milletine nüfuz etmesine yardım edenler, küffarın huzurunda eğilip karşısına boynu bükük çıkanlar Hazret-i Allah'ın huzuruna hangi yüzle çıkacaklar?

“Bu kimseler o günah yükünün azabı içinde ebedî kalacaklardır. Bu, kıyamet gününde onlar için ne kötü bir yükür!” (Tâ-Hâ: 101)

Bugün ortaya çıkan sahte kahramanlar küfrün yayılmasına zemin hazırladılar, küffarın memleketimize ve milletimize nüfuz etmesine ses çıkartmadılar. Urfa'da, Mardin'de, Hatay'da, Tarsus'ta, Üsküdar'da toplantılar tertip ettiler. İman ile küfrü karıştırmak için küfrü hoş göstermeye çalıştılar. Hatta zorladılar.

Bir tarafta gerçek İslâm kumandanlarının icraatları, diğer tarafta sahte kahramanların icraatları. Birisi İslâm'ı yaymak için cihad ediyor, diğeri küffar birliğine girmek ve küfür ehline dahil olmak için çalışıyor. Halbuki küffar birliği bizi sevmez. Bunu bilenler anlatıyor.

Daha önce de arzettik. İlahi buyrukları biz onlara tebliğ ettik. Onlar bunlara inanmadılar ve iman etmediler. Küffar birliğine gireceğim derken vatanın bütün varlıklarını yitirdiler. Milliyetçiliğini, şeref ve haysiyetini böylece kaybettiler. Küffardan ödül almak için. İşte böyle! Bir ödül almak için İslâmî, insanî, millî değerlerin hepsini hiçe saymak ve harcamak istediler. Bunların bu hareketleri İslâm'a zarar veriyor. Zira küffarı şımartmakla, küffar tarafı olmakla İslâm'ı zayıf düşürüyor ve İslâm'a cephe açıyorlar.

Halbuki Hazret-i Allah'ın hükmü defalarca hatırlatıldı.

“İnanmayanlara de ki: ‘Elinizden gelen çalışmayı yapın. Biz de (hakikati duyurmak için) gerekeni yapıyoruz.’” (Hûd: 121)

Hakk'ı tasdik edeceğiz ve Rabb'imizden gelen emir ve hükümleri olduğu gibi kabul edip Hakk ve hakikat yolunda çalışmaya devam edeceğiz.

Allah-u Teâlâ iman ile küfrü kesin olarak birbirinden ayırmıştır:

“İman ile küfür birbirinden kesin olarak ayrılmıştır.” (Bakara: 256)

Ve müslümanların küfür ehlini dost edinmesini, onların küfrünü hoş görmesini kesin olarak yasaklamıştır:

“Ey iman edenler! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, o onlardandır. Şüphesiz ki Allah zâlimler gürûhunu hidayete erdirmez.” (Mâide: 51)

Bu ayrılık o kadar kesindir ki Allah-u Teâlâ iman ehli ile küfür ehlini birbirine hasım iki zümre olarak ilan etmiştir:

“Birbirine hasım iki zümre.” (Hac: 19)

Ve fakat inanmadılar, iman etmediler, itaat etmediler ve bilâkis Hazret-i Allah'a hasım kesildiler.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“İnsan, bizim kendisini nutfeden (kerih bir sudan) yarattığımızı görmez mi ki, şimdi o apaçık bir hasım kesilmektedir.” (Yâsin: 77)

Herhalde Cenâb-ı Hakk bunlara büyük ödül verecek. Dünyadaki ödülleri azdır. Orada da onları O ödüllendirir.

“Allah iman edenlerin dostudur. Onları karanlıklardan kurtarıp nura çıkarır. İnkâr edip kâfir olanların dostları ise Tağut'tur. Onları nurdan alıp karanlıklara götürür. İşte onlar cehennemliklerdir, orada ebedî kalacaklardır.” (Bakara: 257)

Hazret-i Allah'ın iman ile küfrü ayırdığına dair 10 berzah Âyet-i kerimesi'ni, Küffar Birliği'nin bizi neden sevmediğine dair 10 maddeyi; bu Âyet-i kerime'lere inanmayan ve iman etmeyenlerin icraatları ile inanan ve iman edenlerin icraatlarını arzedeceğiz ki bunların iç durumları iyice bilinsin.

Biz biliyoruz, halk da bilsin. Bu yapılanlar İslâm'a maledilmesin.

İslâm bu küfür icraatlarını reddeder.

***

İslâm dini münevver bir dindir. Adâlet dinidir, son dindir.

“Allah katında din İslâm’dır.” (Âl-i imran: 19)

Bütün şeref ve izzet Hazret-i Allah’a âittir.

“Şeref ve kudret tamamen Allah’a âittir.” (Nisâ: 139)

Atalarımız İslâm’ı yaymak için küfür beldelerine akınlar düzenlerlerdi. **İ'lâ-yı Kelimetullâh** için, İslâm’ı yaymak ve duyurmak için. Onlar şeref, kuvvet ve kudretin Allah’a ait olduğunu bildikleri için Hazret-i Allah’a sığınır ve dayanırlardı. Ve Biiznillâh-i Teâlâ galip gelirlerdi, mağlup eden olmazdı.

Asr-ı saâdet devrini yaşarlardı ve bütün İslâm âlemine destek olurlardı. Her türlü fedâkârlığı ve yardımı yaparlardı.

Bugünküler ise bütün şerefi küffardan bekliyorlar. Onlarla şerefyab oldular. Onlardan şefâat bekliyorlar. Bütünü bütününe küfrü yaymaya ve küfrü hoş göstermeye çalışıyorlar. Ve zorluyorlar da.

Çeşitli toplantılar tertip ediyorlar. Küfrü yaymak için bütün güçleri ile çalışıyorlar.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime’lerinde buyurur ki:

“Derilerine: ‘Aleyhimize niçin şahitlik ettiniz?’ derler. ‘Bizi her şeyi konuşturan Allah konuşturdu. İlk defa sizi O yaratmıştır, yine O’na döndürülüyorsunuz.’ cevabını verirler.

Siz kulaklarınızın, gözlerinizin ve derilerinizin, aleyhinize şahitlik edeceğinden korkarak kötü iş işlemekten çekinmiyordunuz. Hayır! Allah’ın yaptıklarınızın çoğunu bilmediğini sanıyordunuz.

İşte, Rabb’inize karşı beslediğiniz bu zannınız sizi helâk etti ve ziyana uğrayanlardan oldunuz.

Şimdi eğer dayanabilirlerse, onların yeri ateştir! Eğer özür beyan edip Rabb’lerini memnun etmek isterlerse, özürleri kabul edilmeyecektir.

Biz onlara birtakım arkadaşlar musallat ettik. Onlar önlerinde ve arkalarında ne varsa hepsini bunlara süslü gösterdiler. Kendilerinden önce geçmiş olan cin ve insan ümmetleri arasında onlara da o azap sözü hak olmuştu. Çünkü onlar hüsranda idiler.

Kâfirler dediler ki: ‘Bu Kur’an’ı dinlemeyin! Okunurken gürültü patırtı yapın! Belki üstünlük sağlar onu bastırırsınız.’

Andolsun ki kâfirlere çetin bir azap tattıracağız ve yaptıklarının en kötüsüyle cezalandıracağız.

İşte böyle... Allah’ın düşmanlarının cezâsı ateştir. Âyetlerimizi bile bile inkâr etmelerinden dolayı, orada onlara ebedî kalma yurdu vardır.

İnkâr edenler: ‘Ey Rabb’imiz! Cinlerden ve insanlardan, bizi yoldan çıkarıp saptıranları göster. Onları ayaklarımızın altına alalım da en altta kalanlardan olsunlar.’ derler.” (Fussilet: 21-29)

“İŞTE BEN DE DEVLETİ BATIRMAYA HAZIRIM!”

„Ich bin so weit! Wann kann ich einsteigen?“
(Ben hazırım! Ne zaman bineceğim?)

NR. 42 | 2005 BUNTE 141

“ONLAR SAĞIRDILAR, DİLSİZDİRLER, KÖRDÜRLER.

ONLAR ARTIK DÖNMEZLER.” (BAKARA: 18)

BUNDAN DA MI İBRET ALMADINIZ? BU KADAR KÖRLÜK OLUR MU?

BU VATANI NEREYE SÜRÜKLÜYORSUNUZ? KİME PEŞKEŞ ÇEKİYORSUNUZ?

Bunu size daha evvel de arzetmiştik. Almanya çöktü, Fransa çöktü. Girenler battı, sen mi yüzeceksin?

Aylar evvel bu kelimeyi söylemiş, "Almanya'ya, Fransa'ya bakın, ibret alın!" demiştik.

(Bu karikatür 3.5 milyon tirajlı Alman Bunte dergisinin 2005/42 nolu sayısında yayınlanmıştır.)

[DEVAM](#)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İMAN-KÜFÜR BERZAHİ

Allah-u Teâlâ İslâm ile küfrü ayırmış, ayrı ayrı iki zümre olduğunu beyan buyurmuş, müminlerle kâfirlerin arasındaki berzahı açık ve kesin olarak ilân etmiştir. O'nun koyduğu hüküm ve hudutları, 10 berzah Âyet-i kerime'sini arzediyoruz. Bu Âyet-i kerime'ler iman edenler içindir. İman ile küfrü karıştırmaya çalışanların İslâm ile hiçbir ilgisi yoktur.

İman ile Küfür Berzahı 1:

"İki hasım zümre." (Hacc: 19)

Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime'sinde İslâm ile küfrü ayırmış, ayrı ayrı iki zümre olduğunu beyan buyurmuş, müminlerle kâfirlerin arasındaki berzahı açık ve kesin olarak ilân etmiştir.

O'nun koyduğu hüküm ve hudut budur. Bu hududu kaldırmak isteyen küfre kayar. Küfrü imanla, küfür ehlini iman ehli ile bir tutmak bu Âyet-i kerime'yi inkârdır, alenen küfürdür.

Adem Aleyhisselâm'dan beri gelip geçen bütün insanlar iki zümreye ayrılmışlar; Hakk'tan yana olanlar Hakk'ı hakikati savunmuşlar, bâtıldan yana olanlar Hakk'ı ve hakikati reddedip küfrü savunmuşlardır. Zira bu iki zümrenin biri diğerine hasımdır.

Bu iman ve küfür berzahıdır, hakikat ile dalâlet berzahıdır. Tevhid ve şirk mücadelesidir.

Aslında bu Âyet-i kerime mümin ile kâfiri, iman ile küfrü ayırması bakımından kâfidir.

Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime'si ile inananlarla inanmayanları ayırmıştır. Hâl böyle olunca bir müminin kâfirleri ve münafıkları dost edinmesi kesinlikle yasaklanmıştır.

Hakiki iman bu gibi din düşmanlarından kaçınmayı ve sakınmayı iktiza eder.

Allah için sevgi, Allah için buğz imanın en sağlam kulpuğur. İmanın tekâmülünde en büyük âmildir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyurlar ki:

“Amellerin en üstünü Allah için sevmek, Allah için buğz etmektir.” (Ebu Dâvud)

İnsan bunu ayırdedemezse, ne kadar ibadet ederse etsin dalâlettedir, sapıklıktadır. Allah-u Teâlâ ile arasında çok büyük bir uzaklık meydana gelir, rahmet-i ilâhiden kovulur.

Kitabullah'ın hükmüne rızâ göstermeyenleri dost edinmenin insanı İslâm hudutları haricine çıkaracağı kesinlikle bilinmelidir. Bir müminin her şeyden önce dininde ve imanında samimi olması gerekir. Küfre rızâ küfürdür.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde:

“Eğer onlara uyarmanız siz de müşrik olursunuz.” buyuruyor. (En'âm: 121)

Burada da apaşıkâr görölüyor ki onlara meyleden onlardandır. Allah-u Teâlâ onları hidayetden mahrum ettiğini beyan buyuruyor ve iman edenlere duyuruyor.

Müminlerin dostlarını ise Âyet-i kerime'sinde beyan buyurmuştur:

“Kim Allah'ı, Peygamber'ini ve inananları dost edinirse bilsin ki şüphesiz Allah'tan yana olanlar üstün gelirler.” (Mâide: 56)

Diğerlerinin üstünlüğü görünüştedir veya geçicidir.

Küfrü hoş görenler hıristiyan papa ve papazlarla, yahudi hahamlarla, küffar devletleriyle bir yakınlaşmaya girmişler; İslâm ümmetine küfrü hoş göstermeye çalışıyorlar.

Oysa Allah-u Teâlâ iman ile küfrü kesin olarak ayırmıştır. “Hem müslüman olayım, hem kâfir olayım” demek olmaz.

Allah-u Teâlâ iman ile küfrü birbirinden ayırdığı halde, “*Biz hasım değiliz, dostuz.*” dediler, bu Âyet-i kerime'yi inkâr ettiler ve küfürlerini alenen ilân ettiler.

Bunların İslâm dinine ve müslümanlara olan zararı ve tahribatı kâfirlerden daha büyük ve daha beterdir. Çünkü kâfirin küfrü açıktır, insan ona göre tedbirini alabilir. Bunların küfrü ise maskenin altında olduğu için, hakikat ile dalâleti fark edemeyenler onları müslüman zannederek aldanır, küfür batağına düşer ve dinden imandan soyulurlar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

“Münafıklar cehennemden en alt tabakasındadırlar. Artık onlar için hiçbir yardımcı bulamazsın.” (Nisâ: 145)

Cennet derece derece olduğu gibi cehennem de dereke derekedir. Âyet-i kerime'de geçen “**Derk-i esfel**” cehennem derekelerinin en derininde bulunan en alt tabakadır. Onların azabı kâfirlerin azaplarından daha şiddetlidir. Zira kâfirler cehennemde, münafıklar ise “**Esfel-i sâfilin**” dedirler.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Allah onlara lânet etmiş, rahmetinden uzaklaştırmıştır. Onlar için sürekli bir azap vardır.” (Tevbe: 68)

Cehennemde her çeşit azap mevcut olduğu gibi, orada ebedî kalmaktan daha kötü bir azap tasavvur edilemez.

"Çünkü onlar, imana girdiler, sonra kâfir oldular. Bunun üzerine Allah, onların kalplerini mühürledi de onlar anlamaz bir toplum oldular." (Münâfikûn: 3)

İmanın ulviyetini idrak edemezler. Küfür ile imanı, hak ile bâtlı, iyi ile kötüyü seçecek, ne yaptıklarını, nereye gittiklerini sezip bilecek anlayış kabiliyetleri kalmamıştır.

"İman ettikten sonra kâfir olup ve küfürde daha da ileri gidenlerin tevbeleri kabul edilmeyecektir. İşte onlar sapıkların tâ kendileridir." (Âl-i imran: 90)

.

Arzettiğimiz Hacc sûre-i şerif'inin 19. Âyet-i kerime'sinin devamında Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"Bunlar Rabb'leri hakkında çekiştiler." (Hacc: 19)

Müminler Allah'ın dininin galip gelmesini, kâfirler ise Allah'ın nurunun söndürülmesini isterler.

Fakat Allah-u Teâlâ kıyamet gününde aralarını ayıracaktır. Gerçek olanı ortaya koyup, münakaşalarını sona erdirecek ve her birinin hakkını verecektir.

Onlar cehenneme ilk geldiklerinde, kendilerine çekilecek ziyafet, karınları eritecek olan kaynar sudur.

"Başlarının üstünden de kaynar su dökülür. Bununla karınlarındaki şeyler ve derileri eritilir." (Hacc: 19-20)

Ateş onları elbisenin bedeni sarışı gibi saracak, orada onlara cüsselerine göre üzerlerinde alev alev yanacak elbiseler giydirilecektir.

"İnkâr edenler için ateşten elbiseler biçilmiştir." (Hacc: 19)

Giyilen elbiseler nasıl kesilip biçiliyorsa, ateş de onları o şekilde biçecektir.

Müminlere gelince:

"Şüphesiz ki Allah iman edip salih amellerde bulunanları altlarından ırmaklar akan cennetlere sokar." (Hacc: 23)

Kâfirin ezeli hasmı olan müminin göreceği karşılık işte budur.

"Orada altın bilezikler takınırlar ve incilerle süslenirler." (Hacc: 23)

Cennete girmekle kalmazlar, derecelere yükselirler. Bâtinlarındaki iman nuruna mükâfat olarak zahirlerini de tarifi mümkün olmayan ziyetlerle tezyin ederler.

Cennetliklerin elbiseleri ve ziyetleri cennetteki diğer zevklere uygun olarak en yüksek kemâline ulaşmıştır.

"Elbiseleri de ipektir." (Hacc: 23)

Çünkü ipek elbisenin hem göz kamaştırıcı bir hususiyeti vardır, hem de bir ziyettir. Fakat o ipek dünyadakinden çok çok üstün ve değerlidir.

Elbiseleri ipekten olduğu gibi yatakları ve perdeleri de ipektendir.

Ayrıca müminler cennette güzel söz söylemeye hidayet olunurlar, günahı gerektirecek hiçbir söz söylemezler:

“Onlar sözün en güzeline hidayet edilmişler, kendisine çok hamdedilen Allah'ın doğru yoluna eriştirilmişlerdir.” (Hacc: 24)

Onların söyledikleri **“Zikrullah”**tır, **“Selâm”**dır. Kendilerine yapmış olduğu ihsanlara, bağışladığı lütuflara karşılık Rabb'lerine hamdetmek durumunda olacakları mekâna iletilirler.

İman ile Küfür Berzahı 2:

“İman ile küfür birbirinden kesin olarak ayrılmıştır.” (Bakara: 256)

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri iman ile küfrü, inananlarla inanmayanları birbirinden kesin olarak ayırmıştır. Dünyada ayırdığı gibi, ahirette de inananların saâdete, inanmayanların felâkete uğrayacaklarını haber vermiştir.

İslâm'ın hak din olduğu, imanın insanı aydınlığa çıkardığı; küfrün ise sapmışlık olduğu, insanları karanlıklarda bıraktığı apaçık ortadadır.

Bunlar ise bu ilâhi hükme karşı geldiler, iman ile küfrü karıştırmak istediler. Küfrü hoş gösterdiler ve tevhide bırakıp şirki tercih ettiler. Allah-u Teâlâ'nın hudutlarını kaldırmaya kalktılar. Allah-u Teâlâ böyle buyuruyorken onlar küfrün hoş görülmesi için çalışıyorlar. Bu küfürdür. Bu Âyet-i kerime'yi inkârdır.

Güneşin varlığına delil, yine güneşin kendisidir.

İman ile küfür, hak ile bâtil, hidayet ile dalâlet, nûr ile zulmet, saâdet ile felâket apaçık delillerle birbirinden ayırt edilir haldedir.

İman nûru ile münevver olan “Hakikat ehli”, iman yolunu seçtiği için dünya saâdetine ahiret selâmetine kavuşacak; küfür karanlığında kalan “Dalâlet ehli” ise dünyada ve ahirette cezasını çekecektir.

Onlar ise iman ile küfrü karıştırmaya, küfrü hoş göstermeye çalışıyorlar ve kendileri küfre daldıkları gibi inananları da küfrün içine daldırmaya çabalyorlar.

Âyet-i kerime'nin devamında şöyle buyuruluyor:

“Kim tağutu inkâr edip de Allah'a inanırsa muhakkak ki o, kopması mümkün olmayan en sağlam bir kulpa sımsıkı sarılmış olur.” (Bakara: 256)

İman, aslâ kopmak bilmeyen sağlam bir kulp gibidir. O kulpa sarılan kişi kurtuluş yolunu aslâ kaybetmez, şaşkınlıklar içinde bocalamaz.

İman ile küfrün bu derece açığa çıkmasından sonra, kendilerine tutunanları küfre kaydıracak olan tağutların, yoldan sapmış önderlerin çürük kulplarına yapışanlar ise Hakk'tan ve hakikatten uzaklaşırlar, hidayeti dalâlete değışirler, sapmışlık içinde bocalar dururlar.

Tağut; tuğyan kelimesinden gelmektedir. Haddi aşan her şey tağuttur. Şeytan ise bütün haddi aşanların arkasındadır.

“Allah işitendir, bilendir.” (Bakara: 256)

Hem sözleri işitir, hem de niyetleri bilir. Dili ile “Ben de müslümanım.” deyip, içinde inkârı saklayan küfür ehlinin sapmışlıklarından Allah-u Teâlâ habersiz değildir.

Tâğutu, yani ilâhî hükümlerle çatışan nefsi, fertleri, düzenleri reddetmedikçe, hâkimiyetin yalnız Allah-u Teâlâ'ya âit olduğunu tasdik etmedikçe, “**Tevhid**” kulpuna yapışilamaz.

Hazret-i Allah'ın dostluğu, yardımı, inayeti iman edip, Hakk yolda yürüyenler ve Hakk'ı savunanların üzerinedir.

“Allah iman edenlerin dostudur. Onları karanlıklardan kurtarıp nûra çıkarır.” (Bakara: 257)

Küfrün ve müdafilerinin dostları ise tağuttur. Onlar nûra değil, nâra götürürler.

“İnkâr edip kâfir olanların dostları ise Tağut'tur. Onları nûrdan alıp karanlıklara götürür. İşte onlar cehennemliklerdir, orada ebedî kalacaklardır.” (Bakara: 257)

İmanın nûr ile ifade edilmesinden daha derin ve şümullü bir tabir bulunamaz. Küfrün ise zulûmat ile ifade edildiği de aynıdır. Hakk'ın nûrundan başka bütün yollar hiç şüphe yok ki zulûmatın tâ kendisidir.

Allah-u Teâlâ hiçbir müminin kendi yolundan başka yollara gitmesine asla izin vermez.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

“Allah ve Peygamber'i bir işe hüküm verdiği zaman, mümin bir erkekle mümin bir kadın için artık o işte kendi arzularına göre seçme hakkı yoktur. Allah'a ve Peygamber'ine baş kaldırıp isyân eden kimse hiç şüphesiz ki apaçık bir şekilde sapıklığa düşmüş olur.” (Ahzab: 36)

Resulullah Aleyhisselâm'ın verdiği hüküm, Allah-u Teâlâ'nın verdiği hükümdür. Çünkü o, hevâ ve hevesine uyarak konuşmaz.

Bu Âyet-i kerime hususi bir hadise hakkında nâzil olmakla beraber hükmü umumidir. Buradaki emir ve talimat kıyamete kadar geçerlidir.

Hiçbir müslüman fert ve milletin, Allah-u Teâlâ'nın ve Peygamberi'nin hüküm verdiği bir hususta kendi isteğine göre seçme hakkı yoktur. Müslüman kalmak, müslümanca yaşamak ve müslüman olarak ölmek isteyen bir kimse mutlaka Allah-u Teâlâ ve Resul'ünün emir ve arzusuna boyun eğmek, “İşittim ve itaat ettim!” demek zorundadır. Boyun eğmeyi kabul etmezse, ne kadar müslüman olduğunu iddiâ etse de boştur. Bu gibi kimseler İslâm dairesinden çıkmış, kalbinde imandan bir eser kalmamıştır.

İman ile Küfür Berzahı 3:

“Hakkı bâtil ile karıştırmayın, bilerek hakkı gizlemeyin!” (Bakara: 42)

Bunlar Hakk ile bâtili, hakikat ile dalâleti birbirine karıştırıyorlar ve bilerek hakkı gizliyorlar, bu fermân-ı ilâhîyi bütünüyle inkâr ediyorlar, Allah-u Teâlâ'nın hükmünü çiğniyorlar. Bu küfürdür.

Onlar makam ve mevkileri için bu emr-i ilâhiyi dinlemezler.

Günümüzde hak ile bâtili birbirine karıştıranlar bulunduğu gibi, Asr-ı saadet'te de ehl-i kitap'tan aynı cürmü işleyen inkârcılar bulunmaktaydı.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“Ey ehl-i kitap! Niçin hakkı bâtila karıştırıyor ve bile bile hakkı gizliyorsunuz?” (Âl-i imrân: 71)

Bunlar Allah-u Teâlâ'nın mümin ve kâfir hudutlarını kaldırarak, "Kâfir de kardeşimizdir." demekle alenen küfrünü ilân ediyorlar.

Allah-u Teâlâ bu gibi kimseleri Âyet-i kerime'sinde bize tanıtıyor ve şöyle buyuruyor:

"Bunlar güya Allah'ı ve müminleri aldatmaya çalışırlar. Oysa onlar sadece kendilerini aldatırlar da bunun farkında değildirlar." (Bakara: 9)

Allah-u Teâlâ onların iddîalarını reddetmektedir. Her ne kadar müslümanları aldatmaya çalışıyorlarsa da, aslında aldanan bizzat kendileridir, en büyük zararı yine kendileri görürler, yaptıklarının vebali kendilerine döner.

"Hidayet kendisine apaçık belli olduktan sonra, Peygamber'e muhalefet edip inananların yolundan başkasına uyan kimseyi döndüğü o yolda bırakırız. Ahirette de kendisini cehenneme sokarız. Ne kötü bir dönüş yeridir orası!" (Nisâ: 115)

Allah-u Teâlâ'nın halkettiği bütün mahlûkat bu hâinlere lânet eder. Niçin? Çünkü müslüman gibi görünüyor, fakat Din-i İslâm'a ihanet ediyor. Bir taraftan dini, diğer taraftan devleti yıkmaya çalışıyor. Fakat onlar bunu bilmezler, gayeleri peşinde koşarlar. Makam, nam, menfaat için devleti yıkıp, hizmet ettikleri kâfirin arzularını yerine getirmek için vazifelidirler. Bunun için çalışırlar.

Ve fakat müminleri bırakıp kâfirlere hizmet ettiklerinden ötürü azapları kâfirinkinden çok daha şiddetlidir. Çünkü bunlar münafıklardır.

Nitekim bir Âyet-i kerime'sinde Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"Zulmedenler nasıl bir yıkılışla yıkılacaklarını, hangi deliğe tıklacaklarını yakında görecekler." (Şuarâ: 227)

Bunlar hakikati bilmediler. İslâm'ı bırakıp küfre hizmet ettiler. İslâm'mış gibi göründüler. Bunun için de çok büyük bir azab-ı ilâhîye düşer oldular.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyuruyor ki:

"Kendisine Rabb'inin Âyetleri hatırlatıldıktan sonra, onlardan yüz çevirenden daha zâlim kim olabilir?" (Secde: 22)

O kadar azmışlar ki, Allah-u Teâlâ onlara "Zâlim" diye hitap ediyor.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde kendisine inanan ve Resul'ünü tasdik eden kullarına; İslâm'ın bütün hükümlerini benimsemelerini, buyruklarını uygulamalarını, yasaklarını terk etmelerini emir buyuruyor:

"Ey iman edenler! Hep birden tam bir teslimiyetle İslâm'ın sulh ve selâmetine girin." (Bakara: 208)

Allah-u Teâlâ'ya gerçek mânâda teslim olun, hem dışınızla hem içinizle O'na itaat edin, İslâm'a bir başka şeyi karıştırmayın.

İman ile Küfür Berzahı 4:

"Ey inananlar! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, o onlardandır. Şüphesiz ki Allah zâlimler gürûhunu hidayete erdirmez." (Mâide: 51)

Emr-i ilâhi böyle iken bu Âyet-i kerime'yi inkâr etmekte ve küfürlerini ilân etmektedirler. Bu inkârın, bu küfrün kaynağı nedir? Bunu hangi kaynaktan alıyorsunuz? Bu Âyet-i kerime'ye göre bu küfür değil midir? Çünkü Cenâb-ı Hakk "**Kim onları dost edinirse o onlardandır.**" buyurduğu halde, "*Bunlar bizim dostumuzdur.*" dediler, bu Âyet-i kerime'yi inkâr ettiler ve küfürlerini ilân ettiler. Onlardan olunca onlar da küfür ehli olmuş olmuyor mu?

Bu ilâhî hitap, İslâmiyet'in ilk yıllarından itibaren kıyamete kadar gelip geçecek olan bütün müslümanlardır.

Onlar hakkındaki hüküm ne ise, onları dost edinen hakkındaki hüküm de odur. O artık onlardan bir kimse gibi olur ve Hakk'a değil, onların gayelerine hizmet eder. Ahirette de onlarla beraber haşrolur.

Onların zâhirde gösterdikleri sevgi ve ünsiyete katıyyen itibar edilmemesi gerekir, zira sahtedir. İçleri dışlarına uygun değildir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Ey inananlar! Müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmeyin! Allah'ın aleyhinize apaçık bir ferman vermesini mi istersiniz?" buyuruyor. (Nisâ: 144)

Allah-u Teâlâ'nın emri ve hükmü budur. Bu hükmü kaldırıyorlar. Bu Âyet-i kerime'yi inkâr ediyorlar. Allah-u Teâlâ'nın haklarındaki hükmü ise küfürdür.

Halbuki; onlar İslâm'ın ve müslümanların düşmanıdır, müslümanların başına daima bir gaile çıkarmaktan ve kötülük etmekten başka bir şey düşünmezler. Dinini terkedip kendilerine tâbi olmadıkça, hiçbir müslümandan memnun olmazlar.

Müslümanlarla savaşmak hususunda tarih boyunca daima dinsizlerden yana olmuşlardır. İki yüz yıl boyunca haçlı seferleriyle İslâm beldelerine saldıranlar onlardır.

Kâfirlerin dostluğundan şeref beklemek ne büyük bir dalâlettir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"İnsanlar içerisinde, müminlere en şiddetli düşman olarak yahudileri bulursun." (Mâide: 82)

Müminleri bırakıp kâfirlerle dostluk yapmak münafıklığın en açık delili olduğu gibi, münafıkların en bâriz huy ve hususiyetlerindedir.

Cinsi ne olursa olsun küfür, İslâm'a göre tek bir millettir. Müminlerin dostu ise ancak müminlerdir.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde:

"Kâfirlere ve münafıklara itaat etme!" buyuruyor. (Ahzâb: 48)

Bu Âyet-i kerime hakkında Elmalılı Hamdi Yazır Efendi tefsirinde şöyle söylemektedir:

"Dâvet görevini yerine getirirken onlara dost gibi görünmek, alçaktan almak, tebliğde yumuşak davranmak yasaklanıyor. Yasaklama ve uzlaştırma, abartı ile onları heyecana getirmek için mânâ 'İtaat etme!' biçiminde olumsuz ifade edilmiş ve Allah'ın emirlerini tebliğde bir nebze hoşgörü, kâfirlere ve münâfıklara itaat etmek mânâsında olduğu anlatılmıştır."

Allah-u Teâlâ müminlere kâfirleri dost edinmemelerini muhakkak emrettikten sonra, bu emr-i şerif'e uymayanların ise Allah'ın dostluğunu kaybetmekle cezalandırılacağını bildirmektedir:

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“Müminler müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmesinler. Kim bunu yaparsa, Allah ile bir dostluğu kalmaz.” (Âl-i imran: 28)

Allah-u Teâlâ ile hiçbir ilgileri kalmadığı gibi, Allah-u Teâlâ'nın dininde onların hiçbir yeri yoktur. Aradaki bütün bağlar tamamen kesilmiştir.

Gerçekten de onlar kâfirlerle birliktedirler. Hem onları severler, hem de sevgilerini gizlerler.

Bu ilâhî ferman, Allah-u Teâlâ'nın onların haklarında verdiği hükümdür.

İmanın alâmetlerinden birisi de hiç şüphesiz ki Allah-u Teâlâ'nın düşmanlarından nefret etmektir. Allah-u Teâlâ onlara düşman olmayı emretmiş ve onları dost edinmeyi yasaklamıştır.

Âyet-i kerime'sinde müminlerin düşmanının kendi düşmanı, kendi düşmanının da müminlerin düşmanı olduğunu beyan buyurmaktadır:

“Ey iman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin.”
(Mümtehine: 1)

Onları dost edinmek şöyle dursun, onlardan gayet uzak durmak lâzımdır. Allah-u Teâlâ'nın lütfettiği İslâm nimeti unutulmamalıdır.

Eğer onlar gerçekten iman etmiş olsalardı, kâfirleri dost edinmezler; Allah-u Teâlâ'ya, Peygamber'ine ve Kur'an-ı kerim'e düşmanlık gibi ağır bir suçu işlemeye cüret etmezlerdi.

İman ile Küfür Berzahı 5:

“Kim İslâm'dan başka bir din ararsa, onunki aslâ kabul edilmeyecektir. Ahirette de ziyan edenlerden olacaktır.” (Âl-i imrân: 85)

Bu kimseler bütün iyiliklerini kaybetmişler ve cezâyâ müstehak olmuşlardır. İslâm'dan yüz çevirip bir başka din arayan kimse, faydalıyı kaybedip büyük bir zarara düşmüştür.

İslâm dini Allah-u Teâlâ'nın emridir, hükmüdür. İlk insan ve ilk peygamber Hazret-i Âdem Aleyhisselâm ile başlamış, zamanın akışı içerisinde ve her peygamber gelişinde en mükemmele doğru daima bir gelişme kaydetmiştir. Hazret-i Musâ Aleyhisselâm'a indirilen İslâm, Hazret-i Nuh Aleyhisselâm'a indirilen İslâm'dan daha geniş ve daha mükemmeldi. Hazret-i İsa Aleyhisselâm'a gönderilen İslâm, Hazret-i Musa Aleyhisselâm'a indirilen İslâm'dan daha şümüllü ve daha mükemmeldi. Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'a gelince de kemâlini buldu ve son şeklini aldı.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

“Bugün sizin dininizi kemâle erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm'ı beğendim.” buyuruyor. (Mâide: 3)

İslâmiyet son dindir, kıyamete kadar bâkidir. Her yönü ile ilâhidir, günün şartlarına uymaz, o şartları değiştirip kendine uydurur. Zamanın değişmesiyle ilâhî hükümler değişmez ve değiştirilemez. İnsanların yeni bir dine ihtiyaçları yoktur. Fakat zamanla vesveselere dalıp arzu ve heveslere kapıldıkları için, hakikati hatırlatmaya, ruhlarını kuvvetlendirmeye ihtiyaçları vardır.

Allah-u Teâlâ din olarak İslâm dinini seçip beğenmiş ve katında makbul olan bu dini Resul-i Ekrem'i olan Muhammed Aleyhisselâm vasıtasıyla beşeriyete ilân etmiştir:

“Allah katında din İslâm'dır.” (Âl-i imrân: 19)

Allah-u Teâlâ'nın katında makbul olan din yalnız budur. Bu O'nun hükmüdür. Din olarak yalnız İslâm vardır. Gerek Allah-u Teâlâ'yı inkâr eden kâfirler, gerekse müslüman görünen din kurucu kâfirler; bu hükmü bozmak, kendi zanlarına, kendi dinlerine göre bu Âyet-i kerime'yi hükümsüz saymak, kurdukları bâtil dini bu Âyet-i kerime'nin yerine koymak isterler. Bunu yaptıkları zaman da bu emr-i ilâhî'yi inkâr etmiş olurlar.

Hüküm budur. İlâhî emirler budur.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“Bu, dimdik ayakta duran bir dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler.” (Rûm: 30)

Dimdik ayakta durmak ne demektir? Allah-u Teâlâ indirdi, hükmü ile emri ile indirdi. Bu din O'nun dinidir, ancak bu din ile amel edilir. Bu din ile amel eden müslümandır, bu din ile amel etmeyenler; inkâr etmezse fâsıktır, inkâr ederse kâfirdir. Bu dini bozmaya ve yıkmaya çalışmak, hiç şüphesiz ki kâfirin küfür alâmetlerinden birisidir.

İslâm dini Allah-u Teâlâ'nın râzı olduğu ve ondan başkasını kabul etmediği bir dindir.

Hacc sûre-i şerif'inin 17-24. Âyet-i kerime'lerinde beyan buyurulduğu üzere kıyamet gününde insanları bir araya topladığı zaman inanan ve inanmayan zümreler hakkında hükmünü bildirecek, hak üzere olanlarla bâtil üzerinde olanları ayıracaktır.

“Şüphesiz ki iman edenler, yahudiler, sâbiiler, hıristiyanlar, mecûsiler ve müşrik olanlar arasında Allah kıyamet gününde kesin hükmünü verecektir.

Allah her şeye şahiddir.” (Hacc: 17)

Âyet-i kerime'de altı tane dinden söz edilmiş, bunlardan sadece birisi iman sahibi olarak gösterilmiştir. Geri kalan beş zümre küfür ehlidir. Bunların dışında kalan dinler inanç bakımından bunlardan birine benzediği için onların isminden söz edilmesine lüzum görülmemiştir.

Allah-u Teâlâ o gün adaletle hükmedecek, kendisine iman edenleri cennete koyacak, inkâr edenleri ise cehenneme sokacaktır.

Yahudilerin imanı İsa Aleyhisselâm'a gelinceye kadar Tevrat'a ve Musa Aleyhisselâm'ın sünnetine tabi olmak idi. İsa Aleyhisselâm gelince ona tâbi olmaları gerekirken, olmadıkları için yoldan çıktılar. Gerçekten tâbi olmuş olsalardı, Tevrat'ı değiştirip tahrif etmeselerdi, İsa Aleyhisselâm'a iman ederlerdi.

Hıristiyanların imanı da İncil'e ve İsa Aleyhisselâm'ın şeriatına bağlanmak idi. Muhammed Aleyhisselâm gelinceye kadar bu imanları geçerliydi. Muhammed Aleyhisselâm geldikten sonra ona tabi olmaları gerekiyordu. Olmayanlar yoldan çıktılar. İsa Aleyhisselâm'a bağlı olduklarını iddiâ eden hıristiyanlar, gerçekten bağlı olmuş olsalardı, peygamberlerin sonuncusu olan Muhammed Aleyhisselâm'a inanırlardı. Onun dini kendisinden önceki peygamberlerin getirdikleri dinleri yürürlükten kaldırmış, hükümsüz kılmıştır. Tevrat ve İncil'de Muhammed Aleyhisselâm'ın peygamberliğini haber veren müjdeler vardır. Onun son peygamber olduğuna ve bütün insanlığa gönderildiğine inanmak Allah-u Teâlâ'nın emridir.

Bütün bu milletler, bütün bu tâifeler, bozuk inançlarını, yanlış hareketlerini bırakır, Allah-u Teâlâ'ya O'nun istediği şekilde iman etmiş olurlarsa doğru yolu bulmuş, hidayete ermiş olurlar.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Şüphesiz ki iman edenler, yahudiler, hıristiyanlar ve sâbiilerden Allah'a ve ahiret gününe inanıp sâlih amel işleyenler için Rabb'leri katında mükâfatlar vardır.

Onlar için hiçbir korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır.” (Bakara: 62)

Bu müjde ancak inananlara mahsustur. Diğerleri, gerçek risalet sahibi olan, insanlara ve cinlere peygamber olarak gönderilen Muhammed Aleyhisselâm'a inanmadıkları, onun şeriatına uymadıkları için bu müjdeden mahrumdurlar.

Bununla beraber bunlar da iman ederlerse, müminler sınıfına dahil olup aynı vaad ve müjdeye nâil olacakları açıktır.

Aynı mânâyı ifade eden diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

“Şüphesiz ki iman edenler, yahudiler, sâbiiler ve hıristiyanlardan Allah'a ve ahiret gününe inanıp salih amel işleyenler için hiçbir korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır.” (Mâide: 69)

İman edip İslâm dinine girdikleri takdirde yahudilikleri hıristiyanlıkları kalkar, müslüman olurlar, İslâm kardeşliğine dahil olurlar.

Allah-u Teâlâ dinini bütün dinlerden üstün kılmıştır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

“Dinini bütün dinlere üstün kılmak için Peygamber'ini hidayet ve hak din ile gönderen Allah'tır. İsterse müşrikler hoşlanmasınlar.” (Tevbe: 33)

İslâm geldikten sonra ne yahudiliğin, ne hıristiyanlığın, ne de diğer dinlerin hükmü kaldı. Hiçbirisi de İslâm'ın karşısında tutunamadı.

O günden itibaren bütün âleme karşı şu hakikat tamamen açıklık kazandı ki; Allah'tan başka ilâh yoktur ve Muhammed Aleyhisselâm Allah'ın peygamberidir.

Peygamber'ini hak din ile gönderen Allah-u Teâlâ onun vasıtası ile dinini yüceltecek, şirk ve küfrü eninde sonunda perişan edecektir. Bu O'nun ilâhî bir vaadidir.

İslâm dini'nin diğer dinlerden üstün olması sadece Asr-ı saâdet'e mahsus olmayıp, kıyamete kadar bu hüküm geçerlidir.

Hâlen de hak dini bütün dinlere üstündür ve bütün dinlere hâkimdir.

İslâm dini gönderildiği zaman nasıl taptaze idiyse, kıyamete kadar da bu tazeliğini ve ciddiliğini koruyacaktır. O, Allah-u Teâlâ'nın dinidir ve dimdik ayakta kalacaktır. Kur'an-ı kerim'in bir harfi bile değişmez, bir tek Âyet-i kerime'si inkâr edilmez.

İman ile Küfür Berzahı 6:

“Sen onların dinine uymadıkça ne yahudiler ne de hıristiyanlar senden aslâ hoşnut olmazlar.” (Bakara: 120)

Onlar İslâm'ın ve müslümanların düşmanıdırlar, müslümanların başına daima bir gaile çıkarmaktan ve kötülük etmekten başka bir şey düşünmezler. Dinini terk edip kendilerine tâbi olmadıkça, hiçbir müslümandan memnun olmazlar.

İnsanların birbirlerine tabiatlarının sirayeti, bazı hastalıkların sirayeti gibidir. Bilhassa küfür ve nifak hastalıkları derhal sirayet eder, çünkü insanın tabiatı daima isyana meyillidir.

Yahudi ve hıristiyanlar İslâm'ın en büyük düşmanıdırlar.

Onlar hiçbir yerde, hiçbir tarihte müslümanlara dost olmamışlardır. Müslümanlarla savaşmakta her zaman için birbirine dost olmuşlardır. İnkâr ve sapıklıkta birleştikleri için, müslümanlara karşı bir el gibidirler.

Bu sert ve şiddetli hüküm, müslümanların onlardan uzak durmalarını ve sakınmalarını ihtar içindir. Bu ilâhî hüküm kesindir, bu böyledir, bunu böyle bilin ve onları öylece tanıyın.

Onlar hakkındaki hüküm ne ise, onları dost edinen hakkındaki hüküm de odur. O artık onlardan bir kimse gibi olur ve Hakk'a değil, onların gayelerine hizmet eder. Ahirette de onlarla beraber haşrolur.

Ehl-i küfür hiçbir zaman müslümanlara olan düşmanlıklarından vazgeçmezler.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

“Eğer onların güçleri yetse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler.” (Bakara: 217)

Bu ilâhî buyruk, kâfirlerin müslümanlara düşmanlıkta ne kadar ileri gittiklerini, bâtıl inançlarında ne derece katı davrandıklarını, düşmanlıklarının sürekliliğini bildirmekte, müslümanları dinlerinden çeviremedikleri sürece bu savaşa ara vermeyeceklerini beyan etmektedir. Güçleri yetse, bundan hiç de geri kalmazlar.

Bunun içindir ki zâhirde gösterdikleri sevgi ve ünsiyete katiyyen itibar edilmemesi gerekir, zira sahtedir. İçleri dışlarına uygun değildir.

“Sizden her kim dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gitmiştir. Onlar cehennemlikler ve orada ebedî kalırlar.” (Bakara: 217)

Çünkü kâfir olarak ölmüşlerdir. Mürted olmak suretiyle dünyada müslümanların sahip oldukları imkânlardan, ahirette de sevaptan mahrum kalırlar. Cehennemden aslâ çıkmayacaklardır.

Allah-u Teâlâ gayr-i müslimlerin müslümanlara karşı takındıkları tavrı Âyet-i kerime'sinde haber vermektedir:

“Kitap ehlinden olan kâfirler de müşrikler de size Rabb'inizden bir hayır inmesini istemezler.” (Bakara: 105)

Yahudi, hıristiyan ve putperest kâfirler sizi kıskandıkları ve kin kustukları için Rabb'iniz tarafından size bir iyilik dokunmasını, öne geçmenizi, yükselmenizi istemezler.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde Allah-u Teâlâ onların durumlarını açıklayarak şöyle buyurmuştur:

“Size bir iyilik dokunursa bu onları üzer. Başınıza bir musibet gelse buna da sevinirler.” (Âl-i imrân: 120)

Müslümanlar Allah-u Teâlâ'nın yardımıyla güçlenirler, zaferler kazanırlarsa onlar bundan hoşlanmazlar. Bir bozgun ile karşılaşılırsa, bundan dolayı da son derece sevinç duyarlar. Bu ise düşmanlığın en ileri derecesidir.

“Eğer sabreder Allah'tan korkarsanız, onların hilesi size hiçbir zaman zarar veremez. Şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır.” (Âl-i imrân: 120)

Bütün bunlara karşı müslümanların vazifesi sabır ve takvâdır.

Eğer müslümanlar Allah-u Teâlâ'ya itaat etmekte sabreder, yasaklarından iyice korunurlarsa, o kâfirlerin ve münafıkların hile ve entrikalarının hiçbir zararını görmezler.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Müminler yalnız Allah’a güvenip bağlansınlar.” (Tevbe: 51)

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayete göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Andolsun ki siz, kendinizden önceki milletlerin yoluna kulacı kulacına, arşını arşınına ve karışı karışına muhakkak tıpatıp uyacaksınız. Hatta onlar daracık bir keler deliğine girseler bile, siz de muhakkak o deliğe gireceksiniz.”

Ashâb-ı kiram: *“Yâ Resulellah! O milletler yahudiler ve hıristiyanlar mı?”* diye sordular.

Resulullah Aleyhisselâm:

“Bunlar olmayınca başka kimler olur?” buyurdu. (İbn-i Mâce: 3994)

Dikkat ederseniz bu Hadis-i şerif mucize olarak gerçekleşmiş, olduğu gibi tecelli etmiştir.

Bu iki milletin ahlâk ve yaşayışlarını adeta imrenircesine benimseyenler bulunmaktadır.

Bakara sûre-i şerifininin 120. Âyet-i kerime'sinin devamında Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

“Allah'ın hidayeti asıl hidayetin ta kendisidir. Sana gelen ilimden sonra eğer onların arzularına uyacak olursan, andolsun ki Allah'tan sana ne bir dost ne de bir yardımcı olmaz.” (Bakara: 120)

Gerçekler bu kadar ortada iken kim ki bunları tasdik ederse, Allah-u Teâlâ'nın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın dostluğunu kaybetmiş olur, hiçbir yardımcı da bulamaz.

Hidayete ermek için gösterilen yoldan gitmeyi istemek ve o yola yönelmek gerekir. Eğer bir kul bu tavrı göstermezse Allah-u Teâlâ ceza olarak onu saptırır ve hidayetten mahrum bırakır.

İman ile Küfür Berzahı 7:

“Allah'a ve ahiret gününe inanan bir milletin; babaları, oğulları, kardeşleri veya akrabaları da olsa, Allah'a ve Peygamber'ine muhalefet eden kimselere sevgi beslediklerini göremezsin. Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir. Onları içlerinden ırmaklar akan cennetlere sokacak, orada ebedî kalacaklardır. Allah onlardan râzı olmuş, onlar da Allah'tan hoşnut olmuşlardır. İşte onlar Allah'ın hizbi (partisi)dir. İyi bilin ki kurtuluşa ulaşacak olanlar Allah'ın hizbi (partisi)dir.” (Mücâdele: 22)

Allah-u Teâlâ'ya ve Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine gerçek mânâda gönül verenlerin, onlara düşman olanlarla sevgi bağı kurduğunun görülmeceği bu Âyet-i kerime'de açıkça beyan buyurulmaktadır.

Bu vasıflar gerçek müminlere âittir.

Allah-u Teâlâ'ya ve Resulullah Aleyhisselâm'a düşmanlık etmek, küfrün ve şirkin en şiddetlisidir. Küfre ve kâfirlere muhabbet ise iman ile bir arada bulunmaz. Kim Allah'ı ve O'nun Peygamber'ini severse, onların düşmanlarına düşman olur.

Allah ve Peygamber sevgisinin bütün sevgilerin üzerinde tutulması, her türlü muhabbete tercih edilmesi gerekir.

Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime'sinde kendi dinini, kendi partisini, kendi dosdoğru yolunu ilân etmiş, kurtuluşun ancak ve ancak burada olduğunu ferman buyurmuştur.

Onlar sevdikleri her şeyi elde eden, her korkudan yana emniyet içerisinde olan kimselerdir.

Âyet-i kerime'de geçen "Ülâike Hizbullah" Allah-u Teâlâ'nın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın hizbi yani partisidir. Bu parti 1400 sene önce kurulmuş olup; Allah yolunda olanların, sırat-ı müstakim üzere gidenlerin, ilâhî hükümlere göre hayatını düzenleyenlerin, Allah-u Teâlâ'nın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın emir ve nehiyelerine gönülden teslim olanların, fisebîlillâh malı ve canı ile cihad edenlerin, din-i İslâm'a yardım edenlerin yoludur.

Bu Âyet-i kerime, iman yakınlığı olmayan akrabalıkları kökünden yıkmış oluyor.

İslâm tarihinde bunun birçok canlı örnekleri vardır. Şöyle ki:

Ebu Ubeyde -radiyallahu anh- Bedir savaşında babası Cerrah'ı, Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- dayısı As bin Hişam'ı, Hazret-i Ali -radiyallahu anh- ve Hazret-i Hamza -radiyallahu anh- de yakın akrabalarını katletmişlerdi. Mus'ab -radiyallahu anh- ise Uhud savaşında kardeşi Ubeyd'i öldürmüştü.

Bu gibi kimselere sevgi göstermek, Allah'a ve ahiret gününe inanmanın gerekleriyle taban tabana zıttır. Zira onlarla dostluk kurmak, küfre sevgi göstermektir. Kim Allah'ı severse, O'nun düşmanlarına düşman olur. Nur ile karanlık bir araya gelmediği gibi; bir kalpte hem Allah sevgisi, hem de O'nun düşmanlarının sevgisi beraber bulunmaz. Küfre muhabbet ile iman bir arada barınmaz. Bir kimseyi sevenin, onun düşmanını sevmesi mümkün değildir. Bu iki şey kalpte birleşmez. Kalpte Allah düşmanlarının sevgisi yerleşince orada iman bulunmaz. Binaenaleyh hiçbir müminin hiçbir halde onlarla dostluk kurmasına cevaz yoktur.

Nuh Aleyhisselâm'ın oğlu inanmayanlarla beraber suda boğulmuştu. "Yâ Rabb'i! Oğlum benim ehlimdendir, sen benim ehlimi kurtarmayı vâdetmiştin!" diye münâcaatta bulunduğu zaman Allah-u Teâlâ:

"Ey Nuh! O senin ehlin değildir. Çünkü o kötü bir iş işlemiştir." buyurdu. (Hud: 46)

İnsana kendi evlâdından daha yakın kimse olmadığına göre, Âyet-i kerime'den anlaşılıyor ki, hakiki yakınlık iman yakınlığıdır.

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Küfrü imana tercih ediyorsanız, babalarınızı ve kardeşlerinizi dost edinmeyin."

Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar zâlimlerdir." (Tevbe: 23)

Yani başkaları şöyle dursun öz babalarınızı, öz kardeşlerinizi bile, kâfirliği müminliğe tercih ettikleri takdirde dost edinmeyin, küfre yardımcı olmayın.

İslâm bu imanı gerektirir. Bu Âyet-i kerime'ler kimlerin dost ve kardeş olacağını anlatıyor.

İman ile Küfür Berzahı 8:

"Hayır! Biz hakkı bâtılın tepesine şiddetle indirip atarız da, onun beynini parçalar. Bir de görürsünüz ki bâtıl yok olup gitmiştir." (Enbiyâ: 18)

Bu kesin hükümdür. Hakk'ın zuhuru bâtilin kalıntılarını ortadan kaldırır. Bu Âyet-i kerime bunların sihirlere bozdu attı, küfre kaydıkları meydana kaldı.

“Fakat onların çoğu haktan hoşlanmamaktadırlar.” (Müminûn: 70)

Allah-u Teâlâ'nın hakkın bâtıla, imanın küfre, hakikatin dalâlete galip geleceğine dair hem vaad-i sübhanî'si, hem müjde-i ilâhî'si bulunmaktadır.

“Allah bâtili imhâ eder. Kelimeleriyle hakkı gerçekleştirir.” (Şûrâ: 24)

Önlerine sürülen beyanlar hep Allah-u Teâlâ'nın kelâmı ve hakikatleridir.

Diğer Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

“Şüphesiz ki bizim ordumuz galip gelecektir.” (Sâffât: 173)

Onların çoğunlukla aldıkları netice zafer ve ilâhî yardımdır. Bazı zaman ve mekânlarda bir takım ibtilâ ve mihnetlerle karşılaşsalar dahi bu böyledir.

“Allah'ın nûrunu ağızlarıyla üfleyip söndürmek istiyorlar. Halbuki kâfirler hoşlanmasalar da Allah nûrunu mutlaka tamamlayacaktır.” (Tevbe: 32)

“Günahkârlar istemese de Allah, sözleriyle hakkı ortaya çıkaracaktır.” (Yunus: 82)

Allah-u Teâlâ hakkı ve hakikati açığa çıkarmak, Tevhid'in nûrunu parlatmak, İslâm'ı yüceltmek ve aziz etmek istiyor.

“De ki: Rabb'im hakkı ortaya koyar. O gaybı en iyi bilendir.” (Sebe: 48)

İslâm bir bütündür. Hükümlerinden hiçbirini birbirinden ayrılmaz.

Allah-u Teâlâ hükümlerini mahlûkun zannına bırakmamıştır. Bir berzah çizmiştir, hudutlarla çevirmiştir.

“İyi bilin ki yaratmak da emretmek de O'na mahsustur. Âlemlerin Rabb'i olan Allah'ın şânı ne yücedir.” (A'raf: 54)

Mülk O'nundur. O'ndan başka hiç kimsenin hiçbir şeye müdahale etmeye hakkı ve salâhiyeti yoktur. Hükümünü hiç kimse değiştiremez, verdiği kararı hiç kimse bozamaz. Emir, yasak, tedbir ve irade, tam tasarruf O'na âittir.

“Hüküm yüceler yücesi Allah'ındır.” (Mümin: 12)

Çünkü O, mülkünde yücedir, dilediğini yapar, dilediği hükümü verir. O'nun verdiği hükümler, belirli bir zaman ve asır ile sınırlı değildir. Kıyamete kadar geçerlidir.

“Rabb'inin sözü doğruluk bakımından da adalet bakımından da tamamlanmıştır, tam kemâlinde dir.”

O'nun sözlerini değiştirebilecek hiç kimse yoktur.” (En'âm: 115)

Tatbikini emir buyurduğu bütün hükümler kemâle ermiş, tamamlanmıştır. Hiçbirisinde noksanlık ve eksiklik tasavvur edilemez, hükümünde yanılması düşünülemez. O'nun haber verdiği her şey gerçeğin tâ kendisidir. O'nun haber verdiği her şey adaletlidir, O'nun dışında hiçbir şey adaletli değildir. O'nun yasakladığı her şey bâtildir. Hiç kimse O'ndan daha doğru söyleyemez, hiç kimse O'ndan daha âdil hüküm koyamaz. Hükümünde hikmet sahibidir, her şeyi hikmetle yapar.

O'nun sözlerini değiştirebilecek, temyiz edecek, tashih yapacak hiçbir kimse olamaz.

Söz O'nun sözü, hüküm O'nun hükmü, kitap O'nun kitabıdır.

Binaenaleyh bütün insanlar ve cinler birleşerek bir araya gelseler, kasten bir Âyet-i kerime'yi inkâr etseler hepsi kâfir olurlar. Çünkü mahlûkun hükmü yoktur, O'nun hükmü esastır.

O'nun hükmünü kim bozabilir? O'nun hükmünden kim kurtulabilir?

“De ki: ‘Ey Rabb’im! Hak ile hüküm ver! Bizim Rabb’imiz Rahman’dır, sizin bu vasıflandırdığınız şeylere karşı kendisinden yardım istenilendir.” (Enbiyâ: 112)

Allah-u Teâlâ hak ile bâtılın daha iyi anlaşılıp tefrik edilmesi için Âyet-i kerime'sinde iki misal vermektedir.

“Allah gökten su indirir de dereler kendi miktarınca dolup taşar. Sel üste çıkan köpüğü alıp götürür. Bir ziynet veya eşya yapmak için ateşte erittikleri madenlerde de buna benzer bir köpük vardır. İşte Allah Hak ile bâtılı böyle misal verir.” (Ra'd: 17)

Devamlı ve kararlı oluşu sebebiyle hak ve hakikatin durumu, yeryüzünde yerleşen ve insanlara bütünüyle fayda sağlayan saf suyun durumu gibidir. Çözülme, yok olma, hiçbir fayda vermeme hususunda bâtılın durumu, selin üstünde biriken köpüğe benzer. Köpük kısa bir zamanda yok olup gittiği gibi hak ile dalâlet bir araya geldiği zaman; dalâletin sebat ve devam imkânı, aslı ve tutulacak tarafı yoktur.

Bu sebeptendir ki Allah-u Teâlâ:

“Köpük atılıp gider, insanlara fayda veren şey ise yerde kalır.” buyurmuştur. (Ra'd: 17)

Köpük suya hiçbir surette etki edemediği gibi, bâtıl da böyledir, hak ve hakikate hiçbir surette etki edemez. Ne kadar yükselse de eninde sonunda mutlaka sönüp gider.

Hak ile bâtılın durumu böyle olduğu gibi, hak ehli ile dalâlet ehlinin durumu da böyledir.

Hak ehli Hakk iledir, o desteğini Hakk'tan alır. Halkı Hakk'a irşad eder.

Dalâlet ehli ise şeytan iledir, desteğini şeytandan alır. Halkı ifsad eder, cehenneme sürükler.

“İşte Allah bunun gibi daha nice misaller verir.” (Ra'd: 17)

Bu misallerin sonucu, Allah-u Teâlâ aklını kullanan kimseleri Hakk'a ve hakikat ehline uymaya, bâtıldan ve dalâlet ehlinen uzaklaşmaya dâvet etmektedir.

İman ile Küfür Berzahı 9:

“Kim imanı küfürle diğışirse, şüphesiz ki dümdüz yoldan sapmış olur.” (Bakara: 108)

Dosdoğru yoldan çıkıp sapıklığa düşmüş olur. İman bir bütündür, parçalanamaz. İman ile küfür arasında orta bir yol olmadığı gibi; iman ile küfür, hak ile bâtıl arasında bir mertebe de yoktur.

Allah-u Teâlâ bir başka Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

“Sizden her kim dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gitmiştir. Onlar cehennemliktirler ve orada ebedî kalırlar.” (Bakara: 217)

Çünkü kâfir olarak ölmüşlerdir. İrtidat etmek suretiyle dünyada müslümanların sahip oldukları imkânlardan, ahirette de sevaptan mahrum kalırlar. Cehennemden aslâ çıkmayacaklardır.

Müslümanlardan herhangi biri, hangi sebepten olursa olsun dininden döner ve kâfir olarak ölürse, artık onun daha önce müslüman olarak işlediği bütün iyi ameller bâtil olur. Tıpkı bütün ömürlerini küfür içinde geçiren öteki kâfirler gibi olurlar. Dininden dönenlerin ve hak yoldan yüz çevirenlerin âkıbeti budur.

Allah-u Teâlâ'nın halkettiği bütün mahlûkat hâinlere lânet eder. Niçin? Çünkü müslüman gibi görünüyor, fakat din-i İslâm'a ihanet ediyor. Bir taraftan dini, diğer taraftan devleti yıkmaya çalışıyor. Fakat onlar bunu bilmezler, gayeleri peşinde koşarlar.

“İman ettikten, peygamberin hak olduğuna şehâdet ettikten ve kendilerine apaçık deliller geldikten sonra inkâr eden bir topluluğu Allah nasıl hidayet erıştırir? Allah zâlimler topluluğunu hidayete eruşturmez.” (Âl-i imrân: 86)

Allah-u Teâlâ kendilerine apaçık deliller geldikten sonra inanmayıp yüz çeviren, din-i İslâm'dan çıkan inkârcıların cezasının ne kadar korkunç olduğunu beyan ediyor.

Diğer Âyet-i kerime'lerde şöyle buyruluyor:

“İman edip inkâr edenleri, sonra yine iman edip tekrar inkâr edenleri, sonra da inkârlarını artıranları Allah ne bağışlayacak ne de doğru yola iletecektir.” (Nisâ: 137)

“Onlar iman ettiler, sonra inkâr ettiler. Bu yüzden kalpleri mühürlendi. Artık onlar anlamazlar.” (Münâfikûn: 3)

Münafık; dışı müslüman içi kâfir olan, duruma göre değişiklik gösteren, iki yüzlü kimse demektir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in mahrem-i esrârı olan Huzeyfe -radiyallahu anh- Hazretleri buyururlar ki:

“Münafıklık Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- devrinde vardı. Şimdi ise imandan sonra küfür vardır.” (Buhârî. Fiten, 21)

Huzeyfe -radiyallahu anh- Hazretleri'nin bildirdiği üzere münâfıklar Asr-ı saâdet'te Abdullah bin Ubeyy bin Selül'ün başkanlığı altında teşekkül etmiş habis bir zümre idi. Bunlar iman ile küfür arasında bir nifak örtüsüne bürünerek hayatlarını korumuşlardır. Fakat Asr-ı saâdet geçtikten sonra iman ile küfür arasında bir nifak merhalesi kalmamıştır.

“Onların yaptıkları gerçekten ne kötüdür!” (Tevbe: 9)

Fakat onlar bunun hiç farkında değiller. Onlar iyiyi kötüyü, Hakk'ı bâtili seçecek, İslâm dininin ve ahlâkının yüceliğini anlayacak kabiliyetleri kalmamış kimselerdir. Ne yaptıklarını, nereye gittiklerini inceden inceye sezip bilemezler.

Bunları size izah etmekteki gayemiz iman ile küfrün arasına berzahı koymaktır.

İman ile küfrün, mümin ile kâfirin ayrılması ve bilinmesi lâzımdır. Bu ise ancak Allah-u Teâlâ'nın emri ile ayrılır ve bilinir. Temiz ile pisin ayrıldığı gibi. Bunu bilmek için de “İlâhî Hükümler”i bilmek lâzımdır.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyrulmaktadır:

“(Mümin ve kâfir) iki zümrenin durumu, kör ve sağır ile gören ve işiten kimseler gibidir.

Bunların hâli hiç eşit olur mu? Hâlâ düşünmüyor musunuz?” (Hûd: 24)

Hakikati gören ve hidayet nûrları ile nûrlanan kimsenin durumu, dalâlet karanlıklarında bocalayan ve yolunu bulamayan kimsenin durumuna elbette benzemez.

“De ki: Hiç körle gören (kâfirle mümin) bir olur mu? Hiç tefekkür etmiyor musunuz?” (En'âm: 50)

Allah-u Teâlâ'nın hükümlerini görüp kabul edenler ile inkâr edenler elbette beraber olamazlar.

O'nun yüce peygamberi Muhammed Aleyhisselâm'ın sünnet-i seniye'sine ittiba edenlerle etmeyenler şüphe yok ki aslâ bir seviyede bulunamazlar.

“Rabb'inden sana indirilenin hak olduğunu bilen (mümin) bir kimse, kör gibi olur mu?” (Ra'd: 19)

Buradaki körlükten maksat kalp gözü körlüğüdür. Bu dünyadaki durumları birbirinden farklı olduğu gibi, ahiretteki âkıbetleri de aynı şekilde farklı olacaktır.

“Allah'ın hoşnutluğunu gözetemeyen kimse, Allah'ın gadabına uğrayan kimse gibi olur mu? Berikinin yeri cehennemdir. O ne kötü bir dönüş yeridir!” (Âl-i imrân: 162)

Allah-u Teâlâ'ya itaat edip rızasını arayan ile, O'na isyan edip gadabına müstehak olan ve hüsrarla dönen kimse eşit değildir.

Allah-u Teâlâ'nın ne dünyada ne de âhirette müminlerle kâfirleri eşit tutması mümkün değildir. Çünkü müminler takvâ ve itaat üzere yaşarlar, kâfirler ise inkâr ve isyan üzere yaşarlar.

“Hiç mümin olan kimse, fasık olan kimse gibi midir? Elbette bunlar eşit olamazlar.” (Secde: 18)

Mümin; mümin olarak yaşar, mümin olarak ölür, mümin olarak diriltilir. Kâfir ise; küfür içinde yaşar, kâfir olarak ölür, kâfir olarak diriltilir.

İşte gerçekten ümmet-i Muhammed'i sapıklığa ve şaşkınlığa uğratmaya çalışanlar da bu sapıklardır.

İman ile Küfür Berzahı 10:

“İşte böyle, inkâra sapanlar bâtıla uydular, iman edenler ise Rabb'lerinden gelen Hakk'a uydular.” (Muhammed: 3)

Allah-u Teâlâ kâfirlerin sapıklık, müminlerin de doğru yolu bulmalarının sebeplerini açıklamak üzere Âyet-i kerime'sinde böyle buyurmaktadır.

Hakk'a uymak, Hakk ehline uymakla mümkün olur. Çünkü onlar hakkı gerçekleştirmekte ve ona yol göstermekte peygamberlerin vârisleridirler.

Hakk ehline uyan hakikati bulmuş ve hidayete ermiştir, bâtil ehline uyan da sapıtmıştır.

“Allah insanlara misallerini işte böyle anlatır.” (Muhammed: 3)

Allah-u Teâlâ her iki zümrenin durumunu bir berzah olarak apaçık beyan ediyor ki, insanlar ibret ve öğüt alsınlar.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

“(Hak ile bâtılın, hakikat ile dalâletin, doğru ile eğrinin) arasını ayırdıkça ayıranlara andolsun ki!” (Mürselât: 4)

Allah-u Teâlâ'nın emir ve nehiyelerini ümmetlerine tebliğ eden peygamberler ve onların vekilleri de bu Âyet-i kerime'nin şümülüne girmektedir.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Acı ve tatlı sulu iki denizi salıverdi, birbirine kavuşuyorlar. Fakat aralarında bir berzah (perde) vardır, birbirine geçip karışmazlar.” (Rahmân: 19-20)

Bu karışmamanın bâtinî mânâsı; Allah-u Teâlâ hakikati de salmıştı, dalâleti de salmıştı. Fakat aralarında “Mürşid-i kâmil” vardır, birbirine karışmazlar.

Burada Allah-u Teâlâ kudretini izhar ediyor. **“OI!”** demekle perde husule geliyor, **“Karışma!”** emrini veriyor. Tatlı ve tuzlu sular birbirine karışmıyor. Bu engeli koyan O'dur.

Kudretini öyle bir koyuyor ki, o perde O'nun hükmü oluyor. O böyle hükmetti, o berzahı kurdu. O berzahı aşmak mümkün değil. Hakikat bir tarafta kaldı, dalâlet bir tarafta kaldı. Hükmünü yürüttü; berzah oldu, perde oldu. Fakat görünüşte perde. Aslında perde diye bir şey yok, Allah-u Teâlâ'nın hükmü var.

Asıl perde O'nun emri ve hükmüdür. O'nun emri ve hükmü yürüyünce hakikat ile dalâlet birbirine karışmıyor.

Diğer Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Birinin suyu tatlı ve susuzluğu giderici, diğerinki tuzlu ve acı olan iki denizi salıverip, aralarına da karışmalarına engel olan bir perde koyan Allah'tır.” (Furkân: 53)

O tatlı denizden murad; susuz olanları sular, onların gönüllerini yıkar, nasibini verir, mutmain eder, yol aldırır.

Diğeri ise tuzlu ve acıdır. Onlarinkisi fayda vermez. O berzahın ötesinde kalanlar dalâlet ehlidirler. Onlarda su var gibi görünür. Fakat ne susuzluğunu giderir, ne de suya kandırır.

Asıl perde O'nun emri ve hükmüdür. O'nun emri ve hükmü yürüyünce hakikat ile dalâlet birbirine karışmıyor.

“De ki: Hak geldi, bâtıl zâil oldu.” (İsrâ: 81)

Âyet-i kerime'sinin tecelliyatına yalnız bunlar mazhardır. Bu vazifeyi yapanlar, Hakk'ı söyleyenler, Hakk'ı tebliğ edenler, Hakk'a dâvet edenler de bunlardır.

Bâtılı, bâtil yolların iç yüzünü tarif ederler ve bâtıldan sakındırmaya çalışırlar.

Enbiyâ-i izam Hazerâtı ümmetlerini kati delillerle Allah yoluna dâvet ettikleri gibi, Vâris-i enbiyâ olan ümmetin seçkinleri de halkı Hakk'a dâvet ederler.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

“Yarattıklarımızdan öyle bir topluluk da vardır ki, onlar Hakk’a iletirler ve Hakk ile hüküm verirler.” (A’raf: 181)

Bunlar iman kurtarıcısıdır. Allah-u Teâlâ bunları bu vazife için; her türlü kötülüğü, bilhassa bölücülüğü, tefrikayı, ezcümle şerleri def etmek için, din-i İslâm’ın bütünlüğünü sağlamak için ve:

“Şüphesiz sizin bu ümmetiniz bir tek ümmettir. Ben de sizin Rabb’inizim. O halde benden korkun.” (Müminun: 52)

Âyet-i kerime’sinde belirtildiği üzere, müslümanları o bir fırkaya çekmek için, ciddi bir berzah koymak için, hak ile bâtili tamamen ayırmak için gönderilmişlerdir.

Nitekim Seyyid Abdulkadir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri **“Fethu’r-Rabbânî”** adlı eserinin **“60. Meclis”**inde şöyle buyurur:

“Yerine göre halkın tepesine bir tokmak olur. Hak olanla bâtil olanı birbirinden ayırt eder.”

İşte bu büyük fitne ve şerlerden kurtarmak için, nûr-i ilâhî’yi yaymak ve tokmağı vurmak için, hak ile bâtilin arasını ayırt etmek için, işte bu cihadçılar bu vazife ile gönderilmişlerdir.

Allah-u Teâlâ Mürselât sûre-i şerif’inin diğer dört Âyet-i kerime’sinde şöyle buyuruyor:

“Estikçe eserek, (zararlıları) savurup atanlara andolsun ki!” (Mürselât: 2)

Estikleri zaman ağaçları kökünden söken, izleri değiştiren rüzgârlar gibi, Din-i mübin’e gönül veren mücahidler de şiddetle eserler, zararları ve zararlıları savurup atarlar. Bunlar da gönderilenlerdir, vazifeleri de budur.

Allah-u Teâlâ müminlere cihadi emretmiş ve Âyet-i kerime’sinde:

“Ey müminler! Allah yolunda nasıl cihad etmek gerekiyorsa öylece hakkıyla cihad edin.” buyurmuştur. (Hacc: 78)

Bunlara bir nevi akıncı denir. Günümüzdeki iman kurtarıcısı akıncılar da bu müjdeye, bu tebşirâta girmektedirler.

“(Hakikat) tohumlarını yaydıkça yayanlara andolsun ki!” (Mürselât: 3)

Hakikat Cenâb-ı Hakk’ı tarif eder, ulvî gerçekleri beyan eder.

Hakikat tohumlarını yayanlar, hiçbir kınayıcının kınamasından çekinmezler. Vazifelerini bihakkın yürütmek isterler. Hakikati tebliğ ederler. Hakikati duyurmaya, nûr-î ilâhî’yi ulaştırmaya çalışırlar; halkı Hakk’a götürürler ve her şeyden temizlerler. İnsanları irşad etmek için uğraşırlar. Hakikati yaydıkça yayarlar ve iman kurtarırlar.

“(Kalplerde) Allah’ın zikrini uyandıranlara andolsun ki!” (Mürselât: 5)

İlâhî buyrukları insanların kalp ve dimağlarına yerleştirmeye çalışırlar.

“Gerek (Allah’a yönelenleri) arıtmak, gerek (kötüleri) sakındırmak için olsun.” (Mürselât: 6)

Allah-u Teâlâ’ya yönelenleri arındırmak için, kötüleri kötülüklerinden sakındırmak için öğüt telkin ederler. Her fesatçının amansız düşmanıdır.

Bütün yalancılara, fesadçı ve ifsadçıların hiç çekinmeden üzerlerine giderler. Ümmet-i Muhammed'i fesad ve ifsaddan kurtarmak için, dolayısıyla imanlarını kurtarmak için hakikati bütün açıklığı ile tebliğ ederler.

Bütün gaye ve maksatları Nûr-i Muhammedî'nin yayılması, insanların Allah ve Resul'ünde birleşmesidir.

Murat Hüdavendigâr'ın İhlâsı

Murat Hüdavendigâr bir Fatıha, üç İhlâs-ı şerif okuyarak açtığı Kur'an-ı kerim'den bir ayet okur veya okutur ve Allah-u Teâlâ'nın hükmü ile amel ederdi.

Onlar Hazret-i Allah'tan ve Kelâmullah'tan hüküm bekliyorlardı. Bunlar ise küffardan hüküm bekliyorlar. Haklarında nasıl hüküm verecek?

“Bununla beraber ben, Allah'ın hükmünden hiçbir şeyi sizden gideremem.

Hüküm yalnız Allah'ındır. Ben ancak O'na tevekkül ettim. Tevekkül edenler de O'na tevekkül etsinler.” (Yûsuf: 67)

Küfür İçinde Olmak O Kadar Büyük Bir Zulümdür ki; Allah-u Teâlâ Küfür Ehlinin Dirilerine Olduğu Gibi Ölülerine de Lânet Etmiştir!

İslâm düşmanlarının yaşayanlarına olduğu gibi ölenlerine de lânet okuma zikredilerek Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Kâfirlere ve kâfir oldukları halde ölenlere gelince; Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların lâneti onların üzerine olsun!" (Bakara: 161)

Müminler o kâfirler için böyle lânet edecekleri gibi, kâfirler de yarın ahirette birbirlerine lânette bulunacaklardır.

"Onlar ebedî olarak o lânetin içinde kalacaklardır. Onlardan azap hafifletilmez ve onlara mühlet de verilmez." (Bakara: 162)

Hiçbir istekleri dikkate alınmaz, devamlı olarak azap görürler. Bu azap sırasında bir an bile dinlenme imkan ve fırsatı verilmez. Ertelenmesi de bahis mevzuu değildir. Cehennemde sürekli ve ebedî olarak kalacaklardır. Çünkü bunların niyetleri, yaşadıkları sürece devamlı olarak küfürde ısrar etmektir. Bu bakımdan azaplarının ebedî olmasıyla cezalandırıldılar.

İbrahim Aleyhisselâm ne yahudi, ne de hıristiyandı. O Allah'ı bir tanıyan dosdoğru bir müslümandı.

Asr-ı saâdet'te Medine'deki yahudi ve hıristiyanlar İbrahim Aleyhisselâm'ın dini hakkında münakaşaya tutuşmuşlardı. Her grup en iyi 'İbrahimî Din'in kendi dîni olduğunu iddiâ ediyordu. Durumu Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-e götürdüler. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onların bu iddiâlarını dinledi ve:

“Hiçbirinizin dini İbrahimî değildir!” cevâbını verdi.

Resulullah'ın bu cevabını beğenmeyen yahudi ve hıristiyanların, buna itirâza kalkışıp;

"Verdiğin bu hükmü kabul etmiyoruz, dinine de inanmıyoruz!"

Demeleri üzerine Allah-u Teâlâ:

"Yoksa onlar Allah'ın dininden başka bir din mi arıyorlar?" (Âl-i İmrân: 83)

Âyet-i kerîme'sini inzâl buyurdu. (Kurtubî, "Ahkâmü'l-Kur'an, c. 3, s. 82.)

Nitekim Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"İbrahim ne yahudi, ne de hıristiyandı. O Allah'ı bir tanıyan dosdoğru bir müslümandı, müşriklerden de değildi." (Âl-i İmrân: 67)

İman Birliği Başka, Akrabalık Başka Şeydir!

Kureyş'in reisi Ebu Süfyân, Hudeybiye anlaşmasının müddetini uzatmak için Medine-i münevvere'ye gelmişti. Ancak Resulullah Aleyhisselâm'la doğrudan görüşmeye cesaret edemiyordu. Ne yapacağını düşünürken, daha önce iman edip Resulullah Aleyhisselâm'la evlenen kızı Ümmü Habîbe -radiyallâhu anhâ-nın yanına gitti. Ondandır Resulullah Aleyhisselâm'la kendisi arasında aracılık yapmasını isteyecekti.

Ümmü Habîbe -radiyallâhu anhâ- babasını karşıladı, içeriye aldı. Fakat Resulullah Aleyhisselâm'ın oturduğu yere onu oturtmak istemediği için, minderini toplayıp kaldırdı. Bunun farkına varan Ebu Süfyan içerleyerek: "*Kızım, minderini mi bana, beni mi mindere lâyük görmedin?*" diye sordu.

Ümmü Habibe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz: "**O Resulullah'a âittir. Sen ise müşriksin, pissin. O mindere oturmaya lâyük değilsin!**" diye cevap verdi. Çünkü bir müslümana göre akrabalık başka şey, iman birliği daha başka şeydi.

Kızının bu davranışı karşısında Ebu Süfyan: "*Vallâhi kızım, bizden ayrılalı sana bir hâl olmuş, sen çok değişmişsin!*" demek zorunda kaldı.

"Ey inananlar! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin."

İbn Sîrîn -rahmetullâhi aleyh- Hazretleri'ne evini kilise yapılmak üzere hıristiyanlara satan bir adamın hâli sorulduğunda, soranlara: "**Ey inananlar! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin."** Âyet-i kerimesini okuyarak cevap vermişti. (Taberî, "Tefsîr-i Taberî", c. 4, s. 618)

İsmâil Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Rûhu'l-Beyân Tefsiri**"nde bu Âyet-i kerime'yi şöyle tefsir etmiştir:

"Bil ki nefis, şeytan ve insan vücudunda bulunan diğer şerler, yahudi ve hıristiyanlar gibidir. Nasıl ki yahudi ve hıristiyanlarla dost olmamak, onlardan uzak durmak gerekiyorsa; aynı şekilde nefis ve yarımçılarıyla dostluk da câiz değildir. Çünkü onların arzularına uymak, hem cehennem ateşine, hem de Allah'tan uzaklık ateşine sevkeder. Mü'min kim olursa olsun Allah'ın düşmanlarına düşman olmakla memurdur; yoksa imânı aslâ geçerli olmaz!"

Gerçek İman

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine hitap ederek onun şahsında bütün beşeriyete şu gerçeği ferman buyurmaktadır:

“Allah'a ve ahiret gününe inanan bir milletin; babaları, oğulları, kardeşleri veya akrabaları da olsa, Allah'a ve Peygamber'ine muhalefet eden kimselere sevgi beslediklerini göremezsin.”
(Mücâdele: 22)

Gerçek iman budur, bu İslâm dinine göredir.

Görülüyor ki Âyet-i kerime, iman yakınlığı olmayan akrabalıkları kökünden yıkmış oluyor.

İslâm tarihinde bunun birçok canlı örnekleri vardır. Şöyle ki:

Ebu Ubeyde -radiyallahu anh- Bedir savaşında babası Cerrah'ı, Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- dayısı As bin Hişam'ı, Hazret-i Ali -radiyallahu anh- ve Hazret-i Hamza -radiyallahu anh- de yakın akrabalarını katletmişlerdi. Mus'ab -radiyallahu anh- ise Uhud savaşında kardeşi Ubeyd'i öldürmüştü.

Bu gibi kimselere sevgi göstermek, Allah'a ve ahiret gününe inanmanın gerekleriyle taban tabana zıttır. Zira onlarla dostluk kurmak, küfre sevgi göstermektir. Kim Allah'ı severse, O'nun düşmanlarına düşman olur. Nur ile karanlık bir araya gelmediği gibi; bir kalpte hem Allah sevgisi, hem de O'nun düşmanlarının sevgisi beraber bulunmaz. Küfre muhabbet ile iman bir arada barınmaz. Bir kimseyi sevenin, onun düşmanını sevmesi mümkün değildir. Bu iki şey kalpte birleşmez. Kalpte Allah düşmanlarının sevgisi yerleşince orada iman bulunmaz. Binaenaleyh hiçbir müminin hiçbir halde onlarla dostluk kurmasına cevaz yoktur.

“İnşâallah Müşriklerle Oturup Kalkmıyorsunuzdur?”

Rivâyete göre Hâris bin Muâviye Medine'ye, Hazret-i Ömer -radiyallâhu anh-in yanına geldiğinde aralarında şöyle bir konuşma geçmişti:

— **Şam'da durum nasıl?**

— **Allah'a hamdolsun iyi!**

— **İnşâallah müşriklerle oturup kalkmıyorsunuzdur?**

— **Hayır ey müminlerin emîri!**

— **Eğer sizler müşriklerle hemhâl olursanız, bunun neticesinde çok sürmez onlarla berâber yemek de yer, içecek de içersiniz! Onlarla-oturup kalkmadığınız müddetçe bilin ki dâima hayır içinde olursunuz!”** (Kandehlevî, “Hayâtü's-Sahâbe”, c. 3, s. 259.)

Hakk'a Yönelen Bir Müslüman Kâtip Edinseydin Ya!

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- in hilâfeti yıllarında Basra vâlisi Ebu Musa el-Eş'arî -radiyallahu anh- bazı mühim hususları görüşmek üzere Medine-i münevver'e gelmişti. Bir ara kayıtların nasıl tutulduğu, işlerin nasıl düzenlendiği mevzu edilirken dedi ki:

"Yâ Emirel-müminin! Hıristiyan bir kâtibim var, işlerimi kolaylaştırıyor, kayıtları düzenli bir biçimde tutuyor."

O anda halifenin rengi birden değişiverdi. Şöyle konuştular:

- Allah cezanı versin! Hakk'a yönelen bir müslüman kâtip edinseydin ya! Allah'ın şu buyruğunu işitmedin mi?

'Ey inananlar! Yahudileri ve hıristiyanları dost edinmeyin!' (Mâide: 51)

- Onun dini ona, kâtipliği bana.

- Allah'ın aşağıladığına ikram etme, Allah'ın hor gördüğünü aziz ve şerefli kılma, Allah'ın uzaklaştırdığını yaklaştırma.

- Ne yapalım! Basra'nın yazı işleri ancak onunla yoluna giriyor.

- Farzedelim ki hıristiyan kâtip öldü, o zaman ne yapacaksın?" (Mefâti'hü'l-gayb)

DEVAM

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [| Diğer Sayılar](#) | [| Ana Sayfa](#) |

BATI BİZİ NEDEN SEVMEZ?

Bu İslâm Milleti'nin Allah Yolundaki Azim ve Gayretini,
Haçlı Sürüleri Karşısındaki Müthiş Muzafferiyetlerini
Batılı Devletler Asla Unutmamıştır!

Allah-u Teâlâ'nın iman ile küfrü kesin olarak ayırdığına dair ilâhi buyrukları onlara tebliğ ettik. Onlar bunlara inanmadılar ve iman etmediler.

Bunların iman etmediklerini yukarıda arzettiğimiz 10 berzah Âyet-i kerime'si ile ispat ediyoruz.

Bunlar Allah-u Teâlâ'nın emir ve hükümleridir. Bu emirlerin biz hepsini önlerine koyduk, bir bir tebliğ ettik. Fakat inanan ve iman eden olmadı.

"Küffar birliği sizi sevmez" diye defalarca hatırlattık. Ancak dinleyen olmadı. Küffar birliği "Biz sizi istemiyoruz, sevmiyoruz" diyor. Bunlar "Hayır! Biz dostuz!" diyorlar. Onlar "Madem dostsunuz, şu şu küfür adetlerini yapın, küfrün yayılmasına izin verin, size hakaret eden

yalancıları başınıza taç yapın” diyorlar. Bunlar da ne diyorlarsa yapıyorlar. “Aman bizi kovmasınlar, yoksa halimiz nice olur!” diye alçaldıkça alçalıyorlar.

Allah-u Teâlâ :

“Sen onların dinine uymadıkça ne yahudiler ne de hıristiyanlar senden aslâ hoşnut olmazlar.” buyuruyor. (Bakara: 120)

Bu Âyet-i kerime’yi de görmediler, bu sözlere de aldırmadılar. Denir ki: “*Domuzdan post, kâfirden dost olmaz.*” Bunu da söyledik. İştmediler.

Bunların bu hareketleri İslâm'a zarar veriyor. Zira küffârı şımartmakla, küffâr tarafı olmakla, İslâm'ı zayıf düşürüyor ve İslâm'a cephe açıyor. Halbuki müslümanlar birlik olsa Amerika hiçbir zaman cesaret edemez. Herhalde Cenâb-ı Hakk bunlara büyük ödül verecek. Dünyadaki ödülleri azdır, orada da onları O ödüllendirir.

Bu gibi kimselere Barbaros Hayreddin Paşa'nın dediği gibi söylemek gerekir. Bu büyük İslâm mücahidi, saltanat hevesi ile küffarla işbirliği yapan Tunus Beyi Mesud'a şöyle haber göndermişti:

“Hiç mümin ve müslüman olan bir kimseye bu revâ mıdır ki, din düşmanlarıyla el-birlik edip mümin karındaşına düşmanlık ede? Ve ehl-i İslâm'a âsî ola? Sen bu işi eyledin ki, mutlakâ gözüne görünecek bir hâl ve başına gelecek bir iş vardır! Ol iş Allah katında ma'lûm ve ezelde alınmış yazılmış ola! Zîra akli başında olan hiç kimse böyle uygunsuz bir iş işlemez idi ki, onu sen işledin, ahdini ve akdini bozdun. Bu hususda vebâlin boynuna, lâkin vaktında hâzır ol da, karındaşın gibi kaçma!..” (“Gazavât-ı Hayreddin Paşa”, s. 91.)

Küffar, iman ehlini katiyetle sevmez. Bu İslâm milletine düşmanlığı ise çok daha büyüktür.

Bunu onlara duyurmaya çalıştık, dinlemediler. Allah-u Teâlâ'nın hükmünü kâle almadılar. Şimdi onların anlayacağı tabiri kullanalım.

Şu Alman profesör yahudi olduğu halde açık olarak itiraf ediyor. Gerek küffarın iç durumunu, gerekse bizim tarihimizi çok iyi bilen bu profesörün bîtaraf tespitlerine, şu sözlerine siz dikkat edin.

Batı Bizi Neden Sevmez?

“1930 yılında Hitler'den kaçarak Türkiye'ye gelen Yahudi asıllı Alman Prof. Dr. P. Neumark (Hukuk ve İktisat fakültelerinde hocaların hocası olarak ders vermiştir) ile bazı öğrencileri Boğaziçi'nde bir geziye çıkarlar. Nakleden avukat da bu toplantı içindedir. Talebelerden biri şu soruyu sorar: “Avrupa bizi neden sevmez hocam?” Prof. Neumark'ın cevabını cep defterine kaydeden avukat bu belgeden şunları okumuştur:

“Çok samimi olarak itiraf edeyim ki, Avrupalılar Türkleri gerçekten sevmezler ve sevmeleri de mümkün değildir. Türk ve İslam düşmanlığı asırlardır kilisenin ve Hristiyanların en küçük hücrelerine kadar sinmiştir. Sebeplerine gelince, not ediniz:

1- Avrupalılar sizleri Müslüman olduğunuz ve İslamiyeti yaydığınız ve Müslümanları asırlarca himaye ettiğiniz için sevmezler...

2- Sizler farkında değilsiniz ama onlar şu gerçeği çok iyi bilirler. Tarihten Türk çıkarılırsa tarih kalmaz. Osmanlı arşivi tam olarak ortaya çıkarsa, bugünkü tarihlerin yeniden yazılması gerekirdi. Osmanlı arşivi kasıtlı olarak çürütüldü ve imha edildi.

3- Dün Avrupa'nın pazarı idiniz. Şimdi Avrupa'yı pazar yapmaya başladınız.

4- En az 400 yıl Avrupa'nın sırtında ve ensesinde at koşturdunuz.

5- Selçuklular Anadolu'yu, Osmanlılar ise Balkanlar ve Orta Avrupa'yı Hristiyan Haçlılara mezar ettiler.

6- Sizi silah ile yenemeyenler, kendilerine benzeterek, milli ve manevi değerlerinizden kopararak yendiler ve hakimiyet sağladılar. Giyiminizden yaşantınıza kadar her şeyi kendilerine benzettiler. Ahlaki değerlerinizi yıprattılar. Ve sonra kendi içinizde sizi bölmeye başladılar.

7- Selçuklu ve bilhassa Osmanlı canını, kanını ve malını İslamiyet uğruna feda etmeseydi Kuzey Afrika Orta Doğu Hristiyan ülkesi olurdu. Ve belki İslamiyet Hicaz'da azınlık olarak kalırdı. Batı her yerde İslamiyeti kendi inançlarına göre kanalize etti. Ama Osmanlı Asr-ı Saadet devrindeki inancı devam ettirdi.

8- Kilise size kin kusmaktadır. Sebepleri yukarıdadır.

9-Ben İstanbul'a geldiğimde Türkiye'de 2 üniversite vardı. Şimdi 19'a çıktı. Osmanlı devrinde medreseler köylere kadar yaygın idi. Her medresede bilim vardı. İlk denizaltıyı Osmanlı yaptı. Sizin haberiniz yok ama Avrupalı biliyor.

10- Sizler milli kimliğinize dönerseniz Avrupa'nın medeniyeti ve refahı yıkılır. Ama Batı size bu imkanı vermez..." (Mustafa Necati Özfatura, 08 Temmuz 2005)

Âyet-i kerime'lere iman etmediler, bu sözlere de aldırmadılar. Zaten derler ki: "Domuzdan post kâfirden dost olmaz." Bunu da söyledik, bunu da işitmediler.

Dinsizliğin ismini değiştirdiler "Medeniyet" dediler, vahşetin ismini değiştirdiler "Demokrasi" dediler. Madden, manen işgal etmek için seferber haldeler. Bunlar hâlâ "Dostuz" diyorlar.

Bu profesörün hakkaniyeti gözeterek yaptığı tespitler o kadar mühimdir ki; şimdi bu tespitleri izah edeceğiz. Böylece; gerek küffarın, gerekse küffarı dost edinenlerin durumları iyice anlaşılın.

1 - "Avrupalılar sizleri müslüman olduğunuz ve İslâmiyet'i yaydığınızı ve müslümanları asırlarca himaye ettiğiniz için sevmezler."

Hazret-i Allah Türk milletine bu vazifeyi vermekle şereflerin en büyüğü ile şereflendirmiştir. Bu İslâm milleti yüzyıllar boyunca sırf Allah için cihad etmiştir. Saltanat kaygusu daima arka planda kalmıştır. Hususen Osmanlı'lar bu hususta tebrike ve takdire şâyan bir gayret göstermişlerdir.

Türkler İslâmiyet'le şereflendikten sonra, İslâmiyet'in bütün güzelliklerini yaşamaya yaşatmaya gayret etmişler, İslâmiyet'in bayraktarlığını yapmışlardır.

Haçlı taarruzları Selçuklu ve Osmanlı askerlerinin karşısında bir kar gibi erirken atalarımız aynı zamanda bütün İslâm dünyasının müdafaasını yapıyorlardı. Sadece Haçlı seferlerinde değil her devirde Endonezya'dan İspanya'ya kadar -son demlerinde dahi- her türlü yardım talebine ellerinden geldiğince cevap vermeye çalıştılar. Bu uğurda hiçbir fedâkârlıktan kaçınmadılar. Bugün dahi dünyanın neresinde olursa olsun darda kalan bir müslüman topluluk için içten içe Türk'ün yardımını bekler.

Küffar bu durumu gayet iyi bildiği için bizi katiyetle sevmez. Yıkma, zayıflatma için fırsat gözler. Çünkü bizler onlardan en kutsal saydıkları, Kudüs'ü, Urfa'yı, Hatay'ı, Mardin'i, İstanbul'u almakla kalmadık, ta İtalya'ya, Viyana'ya kadar bugünkü Ukrayna, Polonya, Çek, Slovak, Macaristan, Yunanistan, Sırbistan gibi ülkeleri fethederek küfür ehline Avrupa'yı dar ettik. Buralarda İslâm medeniyetinin adaletini ve en güzel numunelerini taşıdık. Birçok insan ve millet bizim vesilemizle İslâmiyet'le şereflendi.

Nitekim Fâtih Sultan Mehmed'in: *"Bu hânedânın yüce maksadı 'İlâ-yı Kelimetullâh'tır!"* sözü ("Bedâyi'ü'l-Vekâyi", vr. 197b) ve Uzun Hasan'ın annesi Sâra Hâtun'a; *"Ehl-i küfrün üzerine İslâm'la gîtmez, onların azgınlıklarına mâni' olmaz isek, huzûr-u ilâhî'ye hangi yüzle çıkarız?"* şeklindeki hitabı; Osmanlı Hânedânı'nın şahsında, Türkler'in küffarla hangi gaye uğrunda harp ettiğinin en açık delilleridir.

Bu nedenledir ki târih on yedinci asrın sonlarını gösterirken dahî, yalnız Osmanlı coğrafyasının dışında bulunan hıristiyanlar değil, Osmanlı topraklarında ikâmet eden ve asırlar boyunca Türkler'in ekmeğiyle beslenen bazı hıristiyan sefârethâneleri bile, *"Hıristiyanlık âleminin Türk belâsına mâruz olmasından dolayı, dâhilen büyük bir keder hissedildiği cihetle"* Osmanlı'ya için için kin kusuyordu. (Antuvan Galan, "Ruznâme", c. 1, s. 210)

Birçokları ise Türkler'i, hıristiyanları cezalandırmak için bir azap kamçısı olarak yaratılan *"Tanrı'nın kırbağı"* olarak görüyor ve vasıflandırıyor.

Sultan Alparslan'ın Anadolu'yu İslâm yurdu yapmasıyla başlayan bu düşmanlık, Osmanlı ordularının Viyana kapılarında durmasıyla bitmemiştir. Zira Haçlı Seferleri Hıristiyan Batı devletleri tarafından Türkler'i önce Anadolu'dan sonra Balkanlardan çıkarmak için düzenlenmiş seferlerdir. Türkler'i Anadolu'dan çıkarmadıkça bu niyet ve gayenin kaybolması mümkün değildir.

2 - "Sizler farkında değilsiniz ama onlar şu gerçeği çok iyi bilirler: Tarihten Türk çıkarılırsa tarih kalmaz. Osmanlı Arşivi tam olarak ortaya çıkarsa, bugünkü tarihlerin yeniden yazılması gerekirdi. Osmanlı Arşivi kasıtlı olarak çürütüldü ve imhâ edildi."

Türkler'in 1071 Malazgirt Zaferi'nden sonra Anadolu'yu fethi ile başlayan bin yıllık süreçte dünya tarihini şekillendiren, değiştiren, kısaca tarihi yazan hep atalarımız olmuştur. Bugün medeniyet namına ortaya konulan hemen her şey bu bin yıllık tarihin tabii uzantılarıdır. Doğu'da Selçuklu ve Osmanlı, Batı'da Endülüs medeniyeti olmasaydı, Batı kendi küfür ve vahşet karanlığında boğulup kalırdı.

Bunu gayet iyi biliyorlar, fakat kibirleri ve küfürleri itiraf etmelerine engel oluyor. Ancak bu profesör gibi hakikatleri itiraf edenler de var. Bunlardan birisi olan Hewlett Packard'ın Yönetim Kurulu Başkanı Carly Fiorina aşağıdaki konuşmayı 11 Eylül saldırısından iki hafta sonra yapmıştı:

"Bir zamanlar dünyada çok büyük bir medeniyet vardı.

Bu medeniyet bir okyanustan diğerine, kuzey iklimlerinden tropiklere ve çöllere uzanan kıtalararası bir süper devlet yaratmayı başarmıştı. Hakimiyetinde farklı din ve etnik kökenden oluşan yüz milyonlarca insan adalet ve barış içinde bir arada yaşadı.

Dillerinden biri dünyanın çoğunun evrensel dili ve yüzlerce ülkenin insanları arasında bir köprü haline geldi. Orduları birçok farklı milliyetten oluşuyordu ve daha önce hiç görülmemiş bir barış ve refah düzeyinin yaşanmasını sağladı. Ticari sınırları Latin Amerika'dan Çin'e kadar uzanıyordu.

Ve bu medeniyet her şeyden çok yeni buluşlarla gelişimini sürdürdü. Mimarları yerçekimine meydan okuyan binalar dizayn ettiler. Matematikçileri bilgisayarların yapılmasını ve encryption'in (şifreleme sistemi) bulunmasını sağlayan cebir'i ve algoritma'yı yarattılar. Doktorları insan vücudunu incelediler ve birçok hastalığa çare buldular. Astronomları göğü incelediler, yıldızları adlandırdılar ve uzay araştırmaları ile uzaya yolculuğun önünü açtılar.

Yazarları binlerce hikaye yarattı: Cesaret, aşk ve gizem hikayeleri. Şairleri aşk'ı yazdılar, onlardan öncekiler bunları düşünmekten bile korkarken.

Diğer milliyetler düşünce'den korkarken, bu medeniyet düşünce'yi geliştirdi ve canlı tuttu. Geçmiş medeniyetlerin bilgisi sansür tarafından tehdit edilirken, bu medeniyet ilmi yaşattı ve geleceğe miras bıraktı.

Evet, İslam medeniyetinden bahsediyorum: 800'lerden 1600'lere kadar hüküm süren ve Osmanlı İmparatorluğunu, Bağdat Krallığı'nı, Şam'ı, Kahire'yi ve Kanuni Sultan Süleyman gibi aydın yöneticileri içine alan İslam Medeniyeti'nden.

Bizler çoğunlukla bu medeniyete olan teşekkür borcumuzun farkında olmasak da, onun hediyeleri bizim mirasımızın büyük bir parçasını oluşturuyor. Arap matematikçilerinin katkısı olmadan bugünün endüstri teknolojisi varolamazdı. Mevlana C. Rumi gibi sufi şair-filozoflar şahsiyet ve hakikat kavramlarımıza meydan okudular. Kanuni Sultan Süleyman gibi liderler ise tolerans ve sivil liderlik düşüncesine önemli katkılarda bulundular.

Ve belki de Kanuni'den şöyle bir ders çıkarabiliriz: Tevarüse değil, bireysel yeteneğe dayalı bir liderlik. İçinde Hıristiyan, Müslüman ve Yahudi geleneklerini barındıran çok çeşitli bir halkın bütün yeteneklerinden yararlanan bir liderlik anlayışı.

Kültürü, kalıcılığı, farklılığı ve cesareti besleyen böyle aydın bir liderlik, 800 yıllık bir gelişim ve başarıya önderlik etti.

Şu an içinde bulunduğumuz karanlık ve hassas dönemlerde, bizler kendimizi böylesine muhteşem toplum ve kurumlar inşa etmeye adanmalıyız. Ve her şeyden çok, liderliğin önemi üzerine odaklanmalıyız; gözüpek, kararlı ve girişimci liderliğin" (Y. Şafak, Yusuf Kaplan, 14 Kasım)

Bu hakikatler ortada iken Batı'lı hakim güçler ve din adamları kendi düzenleri bozulmasını diye binbir türlü yalanla halklarına Türk düşmanlığı empoze ettiler. Türkler'i vahşi, dinsiz, barbar, sapık gibi akla-hayale gelmeyen her türlü iftirayı attılar.

Bu sebeple özellikle Osmanlı Devleti'nin, cihâna hükmettiği dört asrı boyunca bütün küffar âleminin gönlünde "Türk" korkusu iyice yer etmiş ve uzun müddet silinmemişti. Bilhassa onbeşinci asırda, herhangi bir küffar devletinde aydın olmak için aranan ilk şart "Türk düşmanı" olmaktı. Avrupa teknoloji kavramıyla "Türk korkusu" sayesinde tanışmış, "Türkler'den korunma" telâşlı batılı devletlerin ticaretinden sanatına, kültüründen inanışına kadar her alanda yerini almıştı. (Erhan Afyoncu, "Hürriyet Tarih", 15 Aralık 2004, s. 4-13.)

Osmanlı arşivi'nin kasıtlı olarak çürütülüp imhâ edilmesi meselesine gelince;

1931 yılında dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir milletin târihinde görülmedik bir biçimde, büyük bir kısmı maliyeye âit olan Osmanlı arşiv belgeleri, millî ve mânevî duygulardan yoksun bazı kimseler tarafından Bulgaristan'a, okkası 3 kuruş 10 paraya hurda kâğıt olarak satılmıştı.

Bu yıllarda İstanbul Defterdarlığı Mâliye Arşivi'nde bulunan askerî, malî, ticarî, siyasî, hukukî, edebî, denizcilik tarihimize ve bilim tarihimize âit evrakın büyük bir kısmı, işin ehli ve belgelerin değerini takdir edecek hiçbir şahıs veya müesseseye danışılmadan, kesekâğıdı yapılmak için ayrılan kâğıtlarla birlikte Bulgaristan'a satılmıştı. Satılan belgelerin miktarı 30 ilâ 50 ton arasındaydı. Çoğunluğu maliyeye ait olan belgeler, özellikle Tanzimat'tan sonra muhtelif dairelerden gelen vesikaların da burada toplanmasıyla artmış ve çoğalmıştı.

Sultanahmet'teki Bizans döneminden kalma hapisanede bulunan belgeler ise, Maliye Bakanlığı'nın emri ile defterdarlıkta konu ile alakası olmayan iki tapu memurunun üstünkörü incelemeleri sonucunda; günün maliyesi ile ilgili olmadıklarına, bir değer taşımadıklarına ve hükümlerinin geçmiş olduğuna karar verilerek, bir kısmının da boş kâğıt parçaları olduğu iddia edilerek, kâğıt fabrikalarında hamur haline getirilmek maksadıyla Bulgaristan'a gönderilmek üzere, Sirkeci'den döke saça vagonlara doldurulmuş ve yollanmıştı. Bulgarlar satın aldıkları Osmanlı arşiv malzemesini titizlikle inceleyip, tamamına yakını tasnif etmişler, tahribe uğramış olanların bir kısmını da yeniden restore etmişlerdi. (Bu hususta daha ayrıntılı bilgi için, bakınız: “Bulgaristan'a Satılan Evrak ve Cumhuriyet Dönemi Arşiv Çalışmaları” Ankara Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü, c. 23, s. 230, bas.: 1994; c. 37, s. 604, bas.: 1993. - T.C. Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü Osmanlı Arşivi Daire Başkanlığı.)

3 - “Dün Avrupa'nın pazarı idiniz. Şimdi Avrupa'yı pazar yapmaya başladınız.”

Batılı devletler ürettikleri malları pazarlamak için bütün dünyaya saldırırken en büyük hedeflerinden birisi de Osmanlı idi. Osmanlı son zamanlarında iyice zayıflamış, özellikle ekonomide dizginleri tamamen Batı ülkelerine teslim etmişti. Batı ülkeleri Osmanlı topraklarında ticari imtiyazlar elde etmek, madenlerini ele geçirmek, ticaret yollarında söz sahibi olabilmek için birbirleri ile yarıştı. İş o dereceye varmıştı ki, yabancı vergi memurları ülke içinde alacaklarına karşılık olmak üzere vergi toplarlardı. Kurtuluş Savaşı sonrasında sadece askerî değil ekonomik boyunduruktan da kurtulmuştuk.

Ne acıdır ki bugün ekonomik alanda Osmanlı'nın son zamanlarını hatırlatan hadiseler yaşanıyor. Batı ülkeleri ülkemizi “Pazar” yapmak için binbir dalavere çevirirken, ülkemizin değerlerini “Pazarlama”yı bize dayatmakta, bu tür tavizleri veren idarecileri baş tacı etmektedir.

Bütün engellere, pazarlamalara rağmen yaşanan olumlu bazı gelişmeler dahi küffar milletlerini rahatsız etmektedir.

Sözlerini “Batı size millî kimliğinize dönmenize imkân vermez.” diyerek bitiren Prof. Neumark'ın bu tespiti adeta Türkiye'nin ekonomisi için de söylenmiş gibidir. Yetişmiş insan gücü ve değerlendirilmeyi bekleyen pekçok kaynağı ile Türkiye ekonomik atılım için çok uygun bir zemine sahiptir. Ancak gerek dış gerekse iç, buna imkân vermemek için her türlü oyun tertip edilmektedir.

“Dostluk” hikâyesine bir din gibi sarılan basiretsizler küffarın manen nüfuz etmesine zemin hazırladıkları gibi, iktisaden nüfuz etmelerine de yardım etmekte bir beis görmezler.

4 - “En az 400 yıl Avrupa'nın sırtında ve ensesinde at koşturdunuz.”

Osmanlı fethettiği toprakları İslâm beldesi kılıp adalet ve medeniyetini yerleştirdiği gibi, Osmanlı akıncıları Avrupa içlerine yalın kılıç dalarlar, Almanya gibi nice ülkelerde at koştururlardı. Barbaros gibi denizler fatihi kumandanlarımızın emrindeki deniz akıncılarımız ise denizleri küffar gemilerine dar ederlerdi.

Kemâl Paşazâde “Tevârîh-i Âl-i 'Osmân”ın “VIII. Defter”inde; Sultan İkinci Bayezid'in küffar üzerine ard arda sefer düzenlemesini ve küfür beldelerini İslâm topraklarına dâhil etmesini engelleyemeyen Leh beyinin, Boğdan beyine haber göndererek: “*Beni Türk'ün elinden kurtar!*” diye çaresizlik içinde yalvarışını anlatırken, küffarın o asırlarda Türkler'den duyduğu korkuyu ve küfürdaşlarının emrine nasıl âmâde olduğunu şiirinde şöyle dile getiriyordu:

“Kenara çıkmağa isterdi çâre

Eyü ya, tiz ne derlerse ederd.

Halâs olmağ için Türk'ün elinden,

Cehennem yolunu bulsa giderdi!.." ("Tevârîh-i Âl-i 'Osmân", VIII. Defter, s. 174-175.)

Erhan Afyoncu "Hürriyet Tarih" dergisinde yayınlanan "Avrupa'nın Korkusu Attila ile Başlar" başlıklı yazısında, asırlar boyunca küffârî titreten "Türk korkusu"nu tarihî bir örnekle şöyle açıklar:

"Türkler'in yenilmez olduğu anlayışı ile ilgili çok ilginç bir örnek de şu idi: 17. yüzyılda Türkiye'ye gelen bir Alman seyyah, Türk gemisiyle İskenderiye'ye giderken, dört Venedik kalyonu ile karşılaşınca gemideki Türkler'in telâşlanıp korkmalarına inanamaz ve 'Türkler gibi dünyânın en cesur varlıkları, sadece dört adet Venedik gemisinden korkuyorlar. Demek ki onlar da bizim gibi insanlarmış' demişti." ("Hürriyet Tarih", 15 Aralık 2004, s. 7.)

5 - "Selçuklular Anadolu'yu, Osmanlılar ise Balkanlar ve Orta Avrupa'yı Hristiyan Haçlılara mezar ettiler."

İslâm'ın ilk 300 yılında yaşanan muhteşem inkişafın duraklamaya girdiği ve Bizans'ın müslümanlar aleyhine bazı kısmî başarılar elde ettiği bir devirde Türkler'in İslâm bayrağını devralması Hristiyan Batı için büyük bir hayal kırıklığına sebep oldu. Zira Türkler'in İslâm sancağı ile tarih sahnesinde oynadıkları rol çok muazzam neticelere sebep oldu.

1071 Malazgirt zaferinden sonraki birkaç sene içerisinde hemen bütün Anadolu Türkler'in eline geçti. 1075'te Anadolu Selçuklu Devleti kuruldu. Başkenti İznik oldu. Bizansın kökünden sarsılması ve Selçukluların İstanbul kapısına dayanması Avrupalıları telaşa düşürdü. Hristiyanlar müslümanları Ortadoğu'dan atıp Kudüs'ü tekrar ele geçirmenin hayalini kurarken Müslüman Türkler Avrupa kapılarına dayanmıştı. İngiliz tarihçi Gibbon, Haçlı seferlerini anlatmaya şu cümle ile başlar: *"Türkler tarafından Kudüs'ün zaptından 20 sene sonra, Pier Lermî namında bir papaz, artık Bizans İmparatorlarından ümidini kesmiş, bütün Avrupa cengâverlerini toplayıp harekete geçirmiş oluyordu."* (Eduoard Gibbon, Histoire de le décadence et de la chute Romain, c.2, s. 639)

Papa İkinci Urbanus'un 1095 yılında yaptığı çağrı üzerine toplanan haçlı ordusu 1096-1270 seneleri arasında tertiplenen sekiz Haçlı seferinin ilki oldu.

Birinci Haçlı Seferi

(1096-1099):

Haçlılar yaklaşık 600,000 kişi toplamıştı. Yağma ve tahribatlar yaparak ilerleyen bu çapulcular daha Almanya'da yolun başında 10.000 yahudiye kılıçtan geçirmişlerdi.

Haçlı ordusunun Anadolu'ya geçen ilk büyük grubunu Anadolu Selçuklu Sultanı Birinci Kılıç Arslan, İznik önlerinde kılıçtan geçirdi. Haçlıların esas kuvvetleri 1097 senesi Mayıs ayında Anadolu Selçuklularının başşehri İznik'i kuşattılar. Kanlı çarpışmalar iki taraftan da ağır kayıplara sebep oldu. Altı yüz bin kişilik Haçlı ordusu karşısında tutunamayan Birinci Kılıç Arslan çarpışarak geri çekildi. İznik, Bizans'ın eline geçti. Eskişehir istikametinden Anadolu'ya giren Haçlı ordusuna karşı Sultan Birinci Kılıç Arslan (1092-1107), yıpratma savaşlarına başladı. Anadolu'da Haçlıları en stratejik bölgelerde yakalayıp, âni baskınlarla imha hareketlerine girişti, pek çoğunu kırdı.

Altı yüz bin kişilik kuvvetle Anadolu'ya geçen Haçlılar, Türkler'in imha hareketi sonucu, Antakya Kalesi önlerine geldiklerinde 100.000'e inmişti. 1097 yılı Ekim ayında Antakya'yı

kuşatan Haçlılar, kale içindeki Hıristiyan ahaliden birinin ihaneti sonucu, dokuz ay sonra, Haziran 1098'de şehre girebildiler. Antakya'yı alan Haçlılar, kırk bine düşen kuvvetleriyle Kudüs'e hareket ettiler. Şii-Fatımilerin elinde olan şehir, kısa sürede Haçlıların eline geçti. Kudüs, Haçlıların eline geçince, tarihte görülmemiş büyük bir katliama uğradı. Yetmiş bin kişiyi -mabetlere sığınan kadınlar ve çocuklar dahil- acımasızca kılıçtan geçirdiler. Şehrin sokakları, kan ve cesetlerden geçilmez oldu.

Birinci Haçlı Seferi neticesinde Kudüs'te Katolik Latin Krallığı, Antakya ve Urfa'da birer Haçlı devleti kuruldu. 1144 senesinde Musul Atabegi İmâdeddin Zengî, Urfa'yı geri aldı. Bu durum İkinci Haçlı Seferine sebep oldu.

İkinci Haçlı Seferi

(1147-1149):

Urfa'nın Müslümanlar tarafından geri alınması üzerine, papa Eugenius'un teşviki neticesinde İkinci Haçlı Seferi başlatıldı. Alman İmparatoru komutasında 75.000 kişilik ilk kabile, Konya Ovasına geldi. Bu ordu, Türkiye Selçukluları Sultanı Birinci Mesud tarafından imha edildi. Alman İmparatoru, canını zor kurtararak, beş bin kişiyle İznik'e sığındı. Fransa Kralı Yedinci Louis, 150.000 kişi ile yola çıktı. Alman İmparatoru'nun geriye kalmış döküntü kuvvetleriyle İznik'te birleşti. Bu kalabalık orduya karşı meydan muharebesi yapmayı uygun bulmayan Sultan Mesud, Haçlıları, Toroslar geçidine çekti. Burada büyük kayıplara uğratılan Haçlıların artıkları, Antakya'ya sığındılar. Şam'ı muhasara ettilerse de, Türkler tarafından mağlup edildiler.

Üçüncü Haçlı Seferi

(1189-1192):

Selahaddin Eyyubî, Şii-Fatimî Devletini ortadan kaldırıp, Eyyubî Devleti'ni kurduktan sonra, Haçlılara karşı harekete geçti. 1097 senesinden beri Haçlıların elinde bulunan Kudüs'ü, 1187 senesinde ele geçirdi. Bunun üzerine Papa Üçüncü Clemens'in teşvikiyle Fransa ve İngiltere Kralları ile Alman İmparatoru, Üçüncü Haçlı Seferi'ne katıldılar. Avrupa'nın en ünlü kral, imparator ve kumandanlarının katıldığı bu sefer, meşhurdur.

Alman İmparatoru Friedrich Barbarossa, kara yolu, Fransız Kralı Philippe Auguste ile İngiliz Kralı Arslan Yürekli Richard, deniz yoluyla hareket ettiler. Türkiye Selçukluları Sultanı İkinci Kılıç Arslan, Alman İmparatoruna Anadolu'ya girmemesini ikaz etmişse de, kabul etmedi. Türkler'i dinlemeyen İmparator Friedrich Barbarossa, ordusunun büyük bir kısmını Selçuklu askerlerinin elinde kaybetti. Sonunda, Akdeniz'e ulaşmadan nehirde boğuldu. Başsız kalan ve ağır zayıat veren haçlılar, perişan bir vaziyette Filistin'e ulaştılar. İngiltere Kralı, deniz yoluyla Kıbrıs'a varıp, Bizans valisini adadan kovarak Latin Krallığı'nı kurdu. Kıbrıs'tan Akka'ya geçen Arslan Yürekli Richard ve deniz yoluyla Akka'ya varan Fransız Kralı, uzun süren muhasaradan sonra kaleyi aldı. Kudüs'ü yeniden almak için savaştılsa da muvaffak olamadılar. Fransa ve İngiltere kralları, acı tecrübeler ve ağır kayıplar neticesinde, Kudüs'ü alamayacaklarını anlayınca, ülkelerine döndüler.

Dördüncü Haçlı Seferi

(1204):

Papa Üçüncü Innocentius'un çağrısı, Foutges de Neville'nin propagandası neticesinde Bonifacio'nun tertip ettiği bu Haçlı seferine Almanya İmparatoru Altıncı Heinrich katıldı. Haçlılar, Venedik gemileriyle İstanbul önüne geldiler. 1204 yılında Bizanslılardan İstanbul'u aldılar. Bizans İmparatoru, tahtını İstanbul'dan İznik'e taşıdı. Bu olay, Bizans tarihinde ilk defa oluyordu. Nihayet İstanbul'da 1261 senesine kadar devam eden 'Latin İmparatorluğu' kuruldu. Bu sefer sonunda Venedik ve Ceneviz Devletleri, Yakındoğu'da, büyük nüfuz ve toprak parçaları elde edip zenginleştiler. Haçlılar, dindaşları olan İstanbul'un Ortodoks Hıristiyanlarına, çok zulüm ve eziyet yaptılar. İstanbul'un sanat eserleri, zengin olmak hırsıyla tahrip edildi, evler

yağmalanıp, binlerce İstanbullu, şehrin tarihinde görülmemiş, insanlık dışı tecavüzlere uğradı, soyuldu ve işkenceyle öldürüldü. Dördüncü Haçlı Seferinden, Müslümanlardan ziyade Ortodoks Hıristiyanlar zarar gördü.

Beşinci Haçlı Seferi

(1217-1221):

Papa Üçüncü Honorius'un teşvikiyle Macar Kralı İkinci Andrias, Kuzey Avrupa'dan gelen Haçlılarla, 1217 senesinde Akka'ya geldi. Kral Andrias, Müslümanlar karşısında dayanamayınca, geri döndü. Geride kalanlar Dimyat'a saldırıp, şehri aldılar. Daha sonra Kahire'ye yöneldilerse de Eyyubîler tarafından bozguna uğratılıp, dağıtıldılar.

Altıncı Haçlı Seferi

(1228-1229):

Papa Dokuzuncu Gregorius'un teşvikiyle Alman İmparatoru Üçüncü Frederich tarafından tertip edildi. Alman İmparatoru Kudüs'e kadar geldi. Eyyubî Sultanı Melik Kâmil'in dış baskılardan bunaldığı bir devrede, Haçlıların Kudüs'e gelmeleri antlaşma zemini doğmasına sebep oldu. Antlaşma ile Kudüs Haçlıların eline geçti. Fakat Türkler tarafından mağlup edilmeleri sonucunda şehir, tekrar Eyyubîlere teslim edildi.

Yedinci Haçlı Seferi

(1248-1254):

Kudüs'ün Müslümanlar tarafından alınması üzerine, Fransa Kralı St. Louis tarafından tertip edildi. Mısır'da yeni kurulan Memlûklular, Haçlıları, 1250 senesinde, Mansûre Meydan Muharebesi'nde mağlup edip, Fransa Kralını da esir aldılar. Haçlılar dağıldı. St. Louis, Dimyat'ı Müslümanlara verip ülkesine döndü.

Sekizinci Haçlı Seferi

(1268-1270):

Antakya'nın Müslümanlar tarafından fethedilmesi ve Yedinci Haçlı Seferi'nin öcünü almak için Fransa Kralı St. Louis tarafından düzenlendi. Bu seferin hedefi, Kudüs olmayıp, Akdeniz kıyılarındaki Müslüman denizciler üzerinedir. St. Louis, Tunus'a çıktıysa da, salgın hastalıktan öldü. Fransa ordusu geri döndü. Bu sefer de başarısızlıkla sonuçlandı.

.

1096-1270 seneleri arasında, Müslümanlara karşı düzenlenen Haçlı seferleri sonucunda, bir takım Lâtin devletleri kuruldu. Bunlar, Kudüs Krallığı, Kıbrıs Krallığı, Trablus Kontluğu, Antakya Prensiği, Urfa Kontluğu, İstanbul Lâtin İmparatorluğu, Mora Prensiği, Atina Dukalığı, Kefalonya Kontluğu, Naksos Dukalığı, Saint Jean Şövalyeleri idi. Bu Lâtin devletleri, Türkler tarafından ortadan kaldırıldı ve Haçlılardan hiçbir iz bırakılmadı.

Temeli Haçlı Seferleri ile atılan Avrupa tarihi müthiş bir vahşet tarihidir. Haçlı kaynaklar bu vahşetin akla durgunluk verecek hikâyeleriyle doludur. Meselâ Fransa Enstitüsü üyelerinden Funde Brentano'nun "Les Croisades" adındaki eserinde şöyle yazar:

"İlk Haçlı seferinin Pierre L'Ermite (Piyer Lermite) idaresindeki öncü kuvvetleri 1096 tarihinde İstanbul önlerine geçirilip Türklere karşı sevk edilince, tıpkı eşkiya çeteleri şeklinde öteye beriye saldırıp haydutluğa kalkışan mülevves haçlılar İznik civarında ellerine geçirdikleri masum çocukları pişirmek için parçalıyorlar veyahut kazıklara geçirerek ateşte kızartıyorlardı."

Yine aynı eserde ünlü haçlı kaynağından alınan ve Halep'in "Maarra" kasabasının haçlılar tarafından kuşatılmasına ait olan şu olaya rastlanmaktadır: *"Türk şehitlerinin cesetlerini doğrayıp etlerini kızartarak yiyorlardı. Açlık öyle bir hal almıştı ki, halk tabakasına mensup olan haçlılar kasaba civarındaki 15 günü geçen bir zamandan beri serili duran kokmuş müslüman cesetlerini büyük bir iştahla yemek zorunda kaldılar."* (Atıf Bilgili, İlkadım, Temmuz 2004)

Bu vahşi sürülere Selçuklular Anadolu'yu mezar ettiler.

İkinci Haçlı Dalgası:

(Osmanlı Türkleri'ni Balkanlar'dan Çıkartmak İçin Tertip Edilen Haçlı Seferleri:)

Bir müddet ara verilen Haçlı Seferleri Osmanlı Türkleri'nin Balkanlara geçerek burada hızlı bir şekilde fütuhata devam etmesi üzerine yeniden başladı.

Sultan Birinci Murad 1362 yılında Edirne'yi fethetti. 1364 yılında Papa'nın çağrısı üzerine toplanan Haçlı ordusu Edirne'ye kadar geldi. Hacı İl Bey komutasında Osmanlı ordusu Sırpsındığı denilen mevkiye Haçlıları perişan etti. Bu zafer Osmanlı'ya Balkan topraklarını tamamen açmış oldu. Dedeağaç, Gümülcine, Kavala, Drama, Samakov Osmanlı'ya geçti.

1389 yılında toplanan başka bir Haçlı Ordusu Birinci Kosova Savaşı olarak tarihe geçen harpte başkumandanları dahil sekiz saat içerisinde imha edildi. Sultan Murad Hüdavendigâr harp sahasını gezerken yaralı bir Sırp askeri tarafından şehid edildi. Bu zaferden sonra Balkanlar tamamen Osmanlılar'ın eline geçmiş oldu.

Yıldırım Bayezid'in İstanbul'u kuşatması üzerine 1396 yılında muazzam bir Haçlı ordusu daha tertip edildi. Macaristan, İngiltere, Fransa, Norveç, İskoçya, Polonya, İspanya, Aragon krallıkları, Almanya İmparatorluğu, Venedik Cumhuriyeti, Papalık, Rodos ve Ceneviz kuvvetlerinden oluşan Birleşik Haçlı ordusu 100.000 ölü, 10.000 esir bırakarak yok edildi.

İkinci Murad Han devrinde Haçlılar Osmanlı'ya karşı dördüncü defa bir araya geldi. Macaristan, Almanya, Polonya, Bizans, Venedik, Papalık... gibi devletlerin orduları bir araya geldiler. 1444 Varna Savaşı'nda düşman ordusu imha edilmesine karşılık Osmanlı ordusu sadece 150 şehid vermişti.

Haçlılar 1448 yılında tekrar şanslarını denediler. 100.000 kişi toplamışlardı. Yine büyük bir bozgun yaşadılar. Bu, haçlıların Osmanlı Türkleri'ni Balkanlar'dan çıkartmak için son teşebbüsleri oldu. Selçuklular Anadolu'yu, Osmanlılar Balkanlar'ı Haçlılar'a mezar ettiler.

Modern Avrupa tarihinin Haçlı Seferleri ile başladığını söylemek mümkündür. Bu sebeple Türk'ü Anadolu'dan çıkarıp atmak fikri Haçlı Batı'nın damarlarına, genlerine işlemiştir. Nitekim bütün iç çekişmelerine rağmen her fırsatta Türklere karşı birlik olmuşlardır. Birinci Dünya harbinde Kudüs'ün elimizden çıkması üzerine, müttefikimiz olan Almanlar, bayram yapmıştır.

Bugün de değişik kisveler altında Haçlı seferleri devam etmektedir. Zira Batı'nın temel zihniyeti budur. Bush Irak'a asker gönderirken "Haçlı seferi yapıyoruz." demiştir. Bütün çıkar çatışmalarına rağmen Batı'nın Türkiye'nin parçalanması noktasındaki işbirliği dikkat çekmektedir. İşte bunların durumu budur.

Bu küffarı dost edinenlerin durumunu siz düşünün. Bunların -tarihte- saltanat kaygusu ile küffarla anlaşanlarla durumunu siz kıyas edin.

6 - “Sizi silâh ile yenemeyenler kendilerine benzeterek, millî ve mânevî değerlerinizden kopararak yendiler ve hakimiyet sağladılar. Giyiminizden yaşantınıza kadar her şeyi kendilerine benzettiler. Ahlâkî değerlerinizi yıpratmışlar. Ve sonra kendi içinizde sizi bölmeye başladılar.”

Görüldüğü gibi Hıristiyan Batı Türkler’i bu topraklardan çıkartmak ve yoketmek gayesiyle defalarca bıkmadan Haçlı seferleri düzenlemiştir. Fakat her seferinde yenilmişler ve büyük bir hüsrana uğramışlardır. Bu durum Avrupalılarda Türkler’in harp ile yenilemeyeceğine dair bir kanaat oluşturdu. Zira Küffar âlemi Türkler’in bu güçlerini imânlarından aldıklarını anlamışlardı. Bunun için bu milleti içinden yıpratmanın ve yıkmanın yollarını aradılar ve bu yönde büyük gayretle, sinsice çalışmalar yürüttüler.

1710 yılında İngiliz sömürgeler bakanlığının emriyle Mısır, Irak, İran, Hicaz ve hilâfet merkezi İstanbul’da casusluk faaliyetlerinde bulunmak ve batı çıkarları adına gizli bilgiler toplamak üzere görevlendirilmiş bir İngiliz ajan misyoneri olan Hampher; *“İslâm’ı Nasıl Yok Edelim, Bir İngiliz Ajanının Hatıraları”* isimli kitabında İslâm’ı nasıl yıkacaklarını, neler yaptıklarını, bu tarihte beş bin olan hıristiyan misyonerlerinin neler yaptığını, kendisinin Osmanlı devletini yıkmak, müslümanları dinden uzaklaştırmak, fitne ve fesat çıkarmak için nasıl çalışmalar yapıp, tohumlar ektiğini hatıratında yazmıştır.

Öyle ki; Vehhâbîliğin kurucusu olan Muhammed bin Abdulvehhab’ı nasıl kandırıp yoldan çıkardıklarını, nasıl onu İslâm’ı yıkmak, müslümanları parçalamak için kullandıklarını açıkça bir bir anlatmaktadır.

Misyoner Rahip Samuel Zwemer de:

“Müslümanları vaftiz etmek için boşuna çabalayıp durmayalım... Başka yollar deneyelim. İslâm ülkelerinde girişeceğimiz faaliyetlerde onlara, hıristiyan adetlerini, hıristiyan bayramlarını, hıristiyan kültürünü, hıristiyan ahlâkını aşılalım.” demiştir.

Osmanlı Devleti’nin yıkılmasının sebeplerinden birini oluşturan misyoner çalışmalarının en bariz özelliğini, yine Hampher’den okuyoruz. *“Orta halli âileler için yaptığımız okullarda çocuklar eğitmeliyiz. O bölgelerde çok sayıda kilise inşa etmeliyiz. İçki, kumar, fuhuşu öyle yoğunlaştırmalıyız ki, genç nesil İslâm’dan tamamen yüz çevirsin.”*

“Müslümanların ırkçı, milliyetçi duyguları kamçılanacak, din âlimleri ile halk arasındaki karşılıklı sevgi, saygı, dostane ilişkiler bozulacak (âlimlere iftira etmek gibi) kâfirlerle cihadın vâcip olduğu inancı sarsıntıya uğratılacak.”

“Hazret-i Peygamber’in dinden maksadı sadece İslâm dini değildir. Yahudi ve hıristiyan ve diğer dinlerin takipçileri de müslümandır.’ zihniyetini yerleştirmek...”

Yani küfrü hoş görmek ve göstermek. Küfre kucak açmak. Bu Küfrü hoşgörü ve diyalog çalışmalarının kaynağının nereden geldiğini görüyorsunuz değil mi? Müslümanları küfre teşvik etmek ne büyük nankörlüktür.

“İslâm’ı karıştıracı bir din olarak tanıtmak.”

Şu an öyle yapmadılar mı? İslâm’ı terör dini gibi göstermeye çalışmıyorlar mı?

“Âilelere nüfuz ederek âile içi ilişkiler, sömürü kültürüne göre düzenlenecek.”

“Müslüman kadınların tesettürden vazgeçmesi için olağanüstü çaba sarfetmek.”

Ve daha nice fitne ve fesat yayıcı taktikler için bu kitap ilk kaynaklardan birisi olmuş ve bu taktikler ajan-misyonerler ve onların kuklaları tarafından İslâm ülkelerinde tatbik edilmiştir.

Binaenaleyh Türkler'i yıkmak için bu sinsi ve iğrenç taktikler gizli gizli kullanılmıştır. Günümüzde de şiddetle kullanılmaya devam edilmektedir.

Nitekim ihaneti sebebiyle İkinci Mahmud Han tarafından 1821'de Fener Patrikhanesi'nin orta kapısında idam edilen patrik Ghrighorius, Rus çarı Aleksandr Nikola'ya gönderdiği gizli mektupta; Türkler'in ancak sinsi yöntemlerle içeriden çökertilebileceğine dair şu tavsiyelerde bulunmuştu:

“Türkler'i madden ezmek ve yıkmak mümkün değildir. Çünkü Türkler, müslüman oldukları için çok sabırlı ve mukavemetlidirler; gayet mağrurdurlar ve izzet-i imân sâhibidirler. Bu hasletleri dinlerine bağlılıklarından, kadere rızâ göstermelerinden, an'anelerinin kuvvetinden ve pâdişahlarına olan itaat duygularından ileri gelmektedir. Türkler zekidirler ve kendilerini müspet yolda sevk ve idare edecek reislerle sahip oldukları müddetçe de çalıştırdılar. Türkler'in evvelâ itaat duygusunu kırmak ve mânevî bağlarını parçalayıp, din sağlamlığını zayıflatmak lâzımdır. Bunun da en kısa yolu, onları millî geleneklerine ve mâneviyatlarına uymayan hâricî fikir ve hareketlere alıştırmaktır.

Mâneviyatları sarsıldığı gün, Türkler'in çok güçlü ve kalabalık kuvvetler karşısında kendilerini zafere götüren asıl kudretleri sarsılacak ve artık onları maddî vâsıtaların üstünlüğü ile de yıkabilmek mümkün olacaktır. Bu sebeple Osmanlı devleti'ni yıkmak için, harp meydanlarındaki zaferler tek başına kâfi değildir. Yapılacak olan; Türkler'e bir şey hissettirmeden, bünyelerindeki bu tahribâtı tamamlamaktır.” (Rus sefiri İgnatıyef'in “Hâtirât”ından naklen.)

Bu tahribâtın bu necip milleti ne hâle düşürdüğü bugün ayan-beyan ortadadır.

Onların nazarında “Türk” demek “Müslüman” demekti, “İslâm” demekti. İslâm'a giren bir kimseye “Türk oldu” derlerdi. “Türk” küffara karşı sabırla ve yıkılmadan cihad eden müslüman demekti. Bu sebeple özellikle Hıristiyan din adamları bütün kinlerini hususiyetle Türkler'e karşı yönelttiler. Yazarları “Türkler”i bütün kötülüklerin temsilcisi gibi takdim etti. Bugün dahi Batı insanı bu minval üzere yetiştirilmekte, Türk düşmanlığı ile yoğrulmuş eserleri okuyarak kişiliğini şekillendirmektedir. Yunanistan, Ermenistan gibi ülkelerde “Türk düşmanlığı” millî ve dinî bir kimlik haline gelmiştir. Bu sebeple bunların bize gösterdikleri herhangi bir yakınlığın altında mutlaka kendi hesaplarına bir gizli niyet vardır. Gerekirse “Türk”e iftira atmak onlar için bir ibadet gibidir.

Bu zihniyetin bir neticesi olarak bu vatanda dahi “Türk'e iftira atmak” ödüllendirilen bir hâl almıştır. Ne idüğü belirsiz bir yazar çıkıyor *“Türkler bir milyon Ermeni'yi, otuz bin Kürt'ü katletti.”* diyebiliyor. Daha vahimi bu iftira karşısında bizim sessiz kalmamız, demokrasi adına bu adamı baştaçı etmemizi istiyorlar. Bütün Avrupa, Amerika'sına kadar arkasında saf tutuyor. Bunun sebebi yukarıda anlatılanlardır. Bunlar kendilerine ait bütün kötülükleri bu İslâm milletine yamamaya çalışırlar. Bu milletin direncini kırmak için de sinsi içimizdeki hainleri, medyayı kullanarak içeriden taarruz ederler.

Dinsizliğin ismini değiştirdiler “Medeniyet” dediler, vahşetin ismini değiştirdiler “Demokrasi” dediler. İftiranın ismini değiştirdiler “Fikir hürriyeti” dediler.

Şimdi siz kıyas edin, Avrupa istedi diye bu iftiralara sessiz kalan, mahkemeleri durdurtanların durumunu.

“7 - Selçuklu ve bilhassa Osmanlı; canını, kanını ve malını İslâmiyet uğruna feda etmeseydi, Kuzey Afrika ve Ortadoğu hıristiyan ülkesi olurdu. Ve belki İslâmiyet Hicaz'da azınlık olarak kalırdı. Batı her yerde

İslâmiyet'i kendi inançlarına göre kanalize etti, ama Osmanlı Asr-ı saâdet devrindeki inancı devâm ettirdi."

Profesör'ün bu tespiti Batı'nın ortak kanaatidir. Nitekim müsteşriklerden Türkiyatçı Leon Kahun: "Eğer Türkler'in himmeti olmasaydı, İslâm medeniyeti o kadar yükselmez ve o derece geniş iklimlere yayılmazdı." demiştir.

Hazret-i Allah bu millete İslâm dinini nasip ettiği gibi, İslâm dininin ve müslüman ülkelerin müdafii ve hamisi olmayı lütfeylemiştir. Bu çok büyük bir şereftir. Yukarıda da görüldüğü gibi hemen bütün Haçlı seferleri Anadolu ve Balkanlar'da Türkler'in göğsünde eriyip yok olmuştur. Ve bu Haçlı seferleri müslüman Türk'e karşı yapılmıştır. Önce Anadolu'dan çıkarmak için sonra da Balkanlar'dan atmak için.

Üstelik nasıl ki Haçlılar sırf küfür gayretiyle bu seferleri tertip etmişlerse, Türkler de sırf Allah için onlara karşı cihad etmişler. Ve Hazret-i Allah da atalarımızı lütfu ile destekleyerek onlara nice zaferler müyesser eylemiştir.

Selçuklular olsun, bilhassa Osmanlılar bu uğurda canlarını ve mallarını sırf Allah için akıtmışlardı. Dünyevî maksat ve kaygılar daima arka planda idi. Gerçek ve öz niyet "Allah için"di. Onlar sefere çıkarken bu vatani Hazret-i Allah'a emanet eder, öyle çıkarlardı. Hazret-i Allah da bu emaneti almış kabul eylemiştir ki, bu sebeple içten dıştan o kadar taarruza rağmen hâlâ ayaktadır. Bu böyle bilinmelidir.

Bütün darbelere, bu kadar bozulmaya rağmen bu milletin Allah'a ve Peygamber'ine bağlılığı bozulmadan devam etmektedir.

Bunu küffar bizden daha iyi bilir.

Nitekim "Saltuknâme" adlı eserde belirtildiğine göre; hıristiyan hükümdarlar bir gün papanın huzurunda toplanmışlar; *"Bir çâre ve tedbir edün ki Türkler'e gâlib olalım!"* diyerek, kendilerince Türkler'i Anadolu'dan ve Arabistan topraklarından atma kararı almışlardı. Ancak bu sinsi plâni yeterli görmeyen bir râhip, kalabalığın arasından sıyrılarak yüksekçe bir yere çıkıp; *"Beğler! Bilün ki Muhammed'ün cesedi Türkler'in içinde oldukça siz Türkler'i mahkûm edemezsiniz. Ben bir fikr eyledüm, ne dersiz?"* deyince; *"İmdi nice tedbir etdün, bize bildür!"* demeleri üzerine: *"Bir nice kişiyle sûret değıştirelüm, varup Muhammed'ün kabrinden cesedin çıkaralım, alup buraya getürelim! Muhammed'ün rûhu bizüm ilimizde dura, cümle müsliman halkı bize muhtâc ola, ilimiz şen ve ma'mur ola! Ve Türkler bize nice ki Beytû'l-Makdis'i ensemüze sille urup ziyaret etdürür, biz dahî bu Türkler'ün enselerine sille urup Peygamber'lerini ziyâret etdürürüz!"* cevabını verdi. Küffar beyleri papazın bu fikrini çok beğendiler. Bu plân sayesinde, güyâ hem kaybettikleri topraklara kavuşacaklar, hem de Peygamber'lerinin naaşını kaçırmakla, akılları sıra Türkler'e misilleme yapıp onlardan intikam alacaklardı.

Ancak Papa, bu suikastin ne büyük tehlikeler doğuracağını tahmin edebilecek kadar zeki bir kimse idi: *"Aman ha! Sakınun, bu iş fesaddur! Türkler'i üstümüze salarsız, 'Bizüm Peygamber'imüz nerede ise biz de oraya varalım!' deyü bir uğurdan üstümüze gelürler, nisbet ve gayret ederler. Ölümünden korkmaz bir tâifedür, ansızın ilimizi elimüzden alup hep bizi kırarlar. Ben bunu istemezem!"* deyip, onları bu sakat ve amiyane fikirden vazgeçirmeye çalıştı. (Ebu'l-Hayr-ı Rûmî, "Saltuknâme", s. 315-316.)

Görüldüğü gibi küffar bile Türkler'in Peygamber'lerine olan bağlılığı karşısında hakikati teslim etmek zorunda kalmıştır.

Türkler'in bu samimiyeti ve teslimiyeti sebebiyle bilhassa Osmanlılar aynı Asr-ı saadetteki gibi sağlam bir itikat sahibi olmuşlardır.

Türkler'in samimiyetini ve cihadçı ruhlarını ünlü tarihçi Bernard Lewis "Sınır İslâm'ı" kavramı ile izah etmeye çalışmıştır:

"Halifeliğin sınırlarında, Doğuda ve Batıda, sınır savaşçıları ...diğer yerlerde kaybolmuş bulunan ilk İslâmiyetin sadeliğini, militanlığını ve hürriyetini hâlâ muhafaza ediyorlardı.

...Türkler İslâmlıkla ilk kez sınırlarda karşılaşmış ve inaçları o zamandan şimdiye kadar sınır İslâmlığının ve sınırdaki oturanların mücahit ve sade dininin bazı kendisine özel niteliklerini korumuştur." (Modern Türkiye'nin Doğuşu, sh: 11)

Lewis Türkler'in bu samimiyet ve başarısını tespit etmekle beraber bu durumu savaşçılığa indirgemeye çalışsa da *"Selçuklular idaresindeki Sivas ve Konya gibi, şimdi de Osmanlıların egemenliğinde Bursa, sonra Edirne ve nihayet İstanbul, sünni İslâmlığın bütün cihazlarına bürünerek Müslüman kentleri, Müslüman hayatın ve kültürün merkezleri oldular."* diyerek buralarda inşa edilen medeniyeti de itiraf etmek zorunda kalmıştır.

Türkler'in bu yüksek ruhunun kaynağını tasavvuftan aldığını yine aynı tarihçi şöyle tespit etmektedir:

"Orta Asya'da gezginci dervişler ve sûfiler tarafından büyük çoğunluğu İslâmiyete sokulmuş olan Türkler..."

...Onların hocaları, ...genellikle Türk olan dervişler, gezgin zâhitler ve mutasavvıflar idi." (Bernard Lewis, Modern Türkiye'nin Doğuşu, sh: 11-12)

Binaenaleyh o zamandan beri küffar, Müslüman Türkler'in dinleri ve Peygamber'leri uğrunda gerektiğinde canlarını ve mallarını fedâ etmekten çekinmeyen bir millet olduğunu bildikleri için, daima başka yollardan yenmenin çarelerini aramışlar; ancak, asırlar boyunca buna bir türlü imkân bulamamışlardı. Küffar harp sahasında yenemediği bu milleti, ancak içlerine nüfûz ederek -mâneviyatlarını öldürmek ve kendilerine benzetmek suretiyle- yıkabileceğine kanaat getirdi. Bu milletin kuvvetini aldığı kaynağı tespit ettikten sonra da bu kaynağı bozmaya çalıştılar. Ki Türkler'i yıkabilsinler.

Nitekim Prof. Oktay Sinanoğlu da aynı tespiti yapmaktadır:

"Batı bizden aldıkları ilimleri bize karşı güç oluşturmak için kullanıp güçlendikçe bizi ortadan kaldırmanın yollarını aramaya başlamıştır. Bu işe özellikle 1700 başlarında soyunmuşlar. Fiziki olarak Türklerle başa çıkmamız mümkün değil demişler. Onun için biz olsa olsa bunları içinden yıkabiliriz demişler. Araştırmışlar, bakmışlar ki Türk'ün kuvveti tasavvuftan, gelenek ve göreneklerinden, insanlık anlayışı gibi hasletlerden geliyor. Dolayısıyla biz bunları içinden bozarsak bu işi ancak öyle hallederiz. Ne kadar sürer demiş İngiliz. 'Biz, belki torunumuz da sonucu göremeyecek, ama biz ondan sonrası için çalışıyoruz.' demiş. İngiliz bu planla Hicaz'da Vâhâbîlik gibi sahte bir mezhep kurdu. Şimdiki Suud kralları da bunların torunlarıdır. Vâhâbîler ilk iş olarak Hicaz'da bulunan 300-350 bin Türkü kestiler. (İngiliz Hindistan'da da sahte Ahmedî mezhebini kurdu.)" (Oktay Sinanoğlu, Hedef Türkiye, sh: 137)

8 - "Kilise size kin kusmaktadır. Sebepleri yukarıdadır."

Asırlar boyunca üç kıtada İslâm sancağını dalgalandıran, fethettikleri beldelerde küfrün ve kâfirlerin kökünü kazıyan Türkler, bu vasıflarıyla iman edenler tarafından dâima sevgi ve hayranlıkla yâd edilirken, içleri kin ve küfürle dolu olan küffar tarafından da nefretle karşılanmışlardı.

Dördüncü Mehmed döneminde Osmanlı'nın mâlî ve idârî yönden büyük bir buhran yaşamasını ve içte ve dışta patlak veren isyanlarla uğraşmasını fırsat bilen Eflâk voyvodası Kostantin,

Osmanlı'ya karşı küstahça ve isyankâr bir tavır takınmıştı. Fener Rum Patriği üçüncü Parthenios bu durumdan ümide kapılarak, din-i İslâm'ı yıkma ve hristiyanlığı dünyaya yayma hayâliyle ona gizli bir mektup yazıp, onu Osmanlı'ya karşı iyiden iyiye kışkırtmaya kalkışmıştı. Neticede mektubu götüren ulak yakalanmış ve patriğin bir vatan hâini olduğu ortaya çıkmıştı.

Devrin târihçisi Na'imâ, "Târîh-i Na'imâ"da bu hâdiseden şöyle bahsetmiştir:

"İstanbul'da rûm patriki olan müfsid; Eflâk voyvodası olup, Kostantîn-nâm sefile fesâdı telkin eden, ağzıyla yazıp gönderdiği bâtil mektub yakalanıp hıyâneti zâhir olup, kendisine gösterilüb suâl olundukda, cevâbında: 'Her sene sadaka tahsili için bu sözlü kâğıdı gönderegelmişizdir!' deyü itiraf etmeğin Parmakkapu'da idam olundu." (Na'imâ, "Târîh-i Na'imâ", c. 6, s. 264.)

Çünkü Parthenios, mektubunda Kostantin'i devletin yıkıma hazır olduğunu söyleyerek açıkça tahrik ediyor ve İslâm topraklarını kendi dindaşlarına peşkeş çekmeye çalışıyordu.

Na'imâ, Parthenios'un "Mektub"unda yazılı olan satırları bize şöyle nakleder:

"Mel'unun kâğıdında yazılı olan bu ki;

'Müddet-i devr-i İslâm tamam olmağa az kalmışdır. Dîn-i isevî tekrar âleme hakim olacaktır. Ona göre tedârükde olası! An-karîb (pek yakında) cümle vilâyetler mesîhiler eline girüb, ashâb-ı sâlib ve nâkus (haç ve çan ashâbı) tamâmen memâlike (memleketlere) mâlik olsa gerekdür!' demiş." ("Târîh-i Na'imâ", c. 6, s. 264.)

Patrik Parthenios, hâinliği ortaya çıkıp da, içinde serbestçe ve rahatça yaşadığı toprakları Osmanlı'nın ezeli düşmanlarına peşkeş çekmeye kalkıştığı sâbit olunca; Köprülü Mehmed Paşa'nın emriyle, 1657 yılı Nisan ayında Parmakkapu'da asılmıştır.

Osmanlı Devleti'ne yaptığı ihanet nedeniyle idam edilen bir başka patrik ise, Fener patrikhânesinin orta kısmında asılan Patrik Ghrighorius'dur. Bu patrik idam edilmeden önce, asırlar boyunca hiçbir baskı görmeden himâyeleri altında yaşadığı Müslüman Türk milletine karşı o güne kadar içinde biriktirdiği kin ve küfrünü kusarak; *"Bizans kartalı uçacak, âyin tamamlanacak, Türkler İstanbul'dan kovulacaktır! Bu gerçekleşinceye kadar bu kapı kapalı kalacaktır!"* safsatasını tekrarlayıp durmuştu. (Yusuf Turgut, "Karadeniz Haber Gazetesi"ndeki makâleden.)

Bu kapıyı hâlâ kapalı tutmaları, Türkler'e duydukları kinlerinden bugün dahî hiçbir şey eksilmediğini açıkça ortaya koymaktadır.

Nitekim dikkat edilirse, Ermeniler'in olsun, Yunanlıların olsun Türklere olan kinlerini hep kilise körüklemiştir. Bosna'daki müslüman katliamında da, Kıbrıs'taki Türk katliamında da papazlar daima ön saftadır. Bu asırda dahi hep sahte belge ve bilgilerle, yalan, dolan ve iftiralarla kendi milletlerini Türkler'e karşı kışkırtmak için her yolu denemektedirler.

Nitekim Yunanistan'ın kurulmasıyla sonuçlanan Mora isyânından sonra, patrikhâne rahat durmamış; Osmanlı topraklarında yaşayan Rumlar'ı devlete karşı kışkırtmak için devamlı faaliyette bulunmuştur. Patriklerin dışarıdan destekli olarak başına buyruk tavırlarla hareket etmeleri, Osmanlı Devleti'nin yıkılışını daha çok hızlandırmıştır.

Bunların en mühim örneklerinden biri İkinci Abdülhamid Hân döneminde, 1904 yılında ortaya çıkmıştır. Devletin meşgul olduğu mâlî kriz ve siyâsî çalkantıları fırsat bilen Fener Rum patriği, o güne kadar Osmanlı kanunlarına bağlı olan patrikhâneyi "Bizans kanunu" adını verdiği bir kanunla yönetmeye başlamış; böylelikle Osmanlı hükümetine karşı isyan bayrağı çekerek, Bizans'ı ihyâ yönündeki gizli niyetini ortaya çıkarmıştır.

Sultan Abdülhamid Hân bu "Bizans kanunu" safsatasını işitince oldukça hiddetlenmiş ve derhâl saray baş kâtibini çağırarak, Fener Rum patriğine hitâben şu fermânı yazdırmıştır:

“Rûm patrikhânesi meclisinde cereyân eden dâvâlara ‘Bizâns kânûnu’ nâmiyle bir kânûnun tatbîk olunduğu haber alınmış olup, ilk def’â olarak kulaklarına giden bu ‘Bizâns kânûnu’ garibliğe şayan bulundu. Memâlik-i şâhâne kapısında, pâdişâh-ı devlet-i âliyye-i Osmâniyye’nin pâ-yi tahtında, eski kanunların gayr-i müslim tebaanın kânûnu olamayacağı ve buna böyle bir isim verilemeyeceği, bu türlü şeylere kat’iyyen meydân verilmemesi, pâdişâhımız Efendimiz’in emir ve irâdeleri gereğindedir!” (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, İrâde Husûsî, nr.: 13.)

Buradan da açıkça anlaşılıyor ki; patrikhâne İslâm’ın gösterdiği müsâmahaya hiçbir zaman lâ-yık olamamış, dâimâ Bizans’ı ihyâ etme hayâleriyle yaşamıştır. Bu niyetlerinin değiştiği sanılmamalı, vatani muhâfaza için gerekli tedbirler alınmalıdır.

Bir bu küffarın gayretine bakın, bir de bunları dost edinenlerin gayretine!..

9 - “Ben İstanbul’a geldiğimde Türkiye’de 2 üniversite vardı. Şimdi 19’a çıktı. Osmanlı devrinde medreseler köylere kadar yaygın idi. Her medresede bilim vardı. İlk denizaltıyı Osmanlı yaptı. Sizin haberiniz yok ama Avrupalı biliyor.”

Bu profesör bu sözleri ile Osmanlı devrindeki ilim tahsilinin zannedildiği gibi geri olmadığını izah ve itiraf ediyor. Bunu söyleyen sıradan bir kimse değil. Almanya’dan gelip hocaların hocası olarak ders veren bir bilim adamı. Sayfalarımızda resimlerini gördüğünüz ilk denizaltılarımız gerçekten hayret uyandıracak bir hadisedir. Zira Osmanlı öyle bir medeniyetin devamıdır ki; bu medeniyet her şeyden çok yeni buluşlarla gelişimini sürdürmüştü. Mimarları yerçekimine meydan okuyan binalar dizayn ettiler. Matematikçileri bilgisayarların yapılmasını ve encryption’in (şifreleme sistemi) bulunmasını sağlayan cebir’i ve algoritma’yı icat ettiler. Doktorları insan vücudunu incelediler ve birçok hastalığa çare buldular. Astronomları göğü incelediler, yıldızları adlandırdılar ve uzay araştırmaları ile uzaya yolculuğun önünü açtılar. Bugünkü ilim ehli Osmanlı’ya teşekkür etmektedir.

10 - “Sizler milli kimliğinize dönerseniz Avrupa’nın medeniyeti ve refahı yıkılır. Ama Batı size bu imkanı vermez...”

İslâm medeniyeti adalet, hakkaniyet üzerine kurulmuştur. Avrupa medeniyeti ise sömürü üzerine kurulmuştur. Hakimiyetleri altındaki ülkelerin bütün zenginliklerini kendi memleketlerine taşımışlardır. Bunu yaparken çok büyük katliamlar, soykırımlar, zulümler yapmaktan çekinmemişlerdir. Bu yüzlerini gizlemek hususunda çok mahirdirler. Vahşetin ismini değiştirirler demokrasi derler, dinsizliğin ve ahlaksızlığın ismini değiştirirler medeniyet derler. Para ile gazetecilere yalan yazdırırlar.

Bunların bu sahte düzenleri için en büyük tehlike bu milletin millî kimliğine dönmesidir. Zira bunlar gerçekte adalet düzeninin hakim olmasını, sömürü düzenlerinin yıkılmasını kesinlikle istemezler.

Bunların durumu budur. Bu küffarı dost edinenlerin durumu bunlardan daha kötüdür. Çünkü küffarın cephesi var. Bunlar ise müslüman kisvesi altında bu icraatları yaparlar. Küffarın silahla yapamadığını “Hoşgörü” maskesi altında yapmasına zemin hazırlarlar.

[DEVAM](#)

İslâm Komutanları'nın “İ'lâ-yı Kelimetullâh” ve Vatanı Muhafaza Uğrunda Yaptıkları Büyük Mücâdeleler

Hakiki İslâm kumandanları ve onların izinden giden müslümanlar tarihte unutulmaz izler bırakmışlardır.

“Yalnız onun zürriyetini kalıcılar kıldık. Sonra gelenler arasında ona (iyi bir ün) bıraktık. Âlemler içinde Nuh'a selâm olsun! İşte biz muhsinleri böyle mükâfatlandırırız.”
(Saffât: 77-80)

Hazret-i Allah'a ve Resûl'üne imân eden İslâm kumandanları târihte emsali görülmemiş bir eser ve ün bırakmışlardır. Onlar Hazret-i Allah'ın ismini yüceltmek için yaşadıklarından Hazret-i Allah da onların ismini yaşatmıştır.

Onların hayatlarında kendilerinden sonra gelen nesiller için çok büyük ibret ve nasihatler vardır. Onların Hazret-i Allah'a bağlılıkları ve cihad azimleri her asırdaki müslümanlar için büyük birer nümunedir.

Onlar hiçbir zaman küfre ve kâfirlere iltifat etmemişlerdir. Nice az topluluklarla çok kalabalık küffar ordularına karşı muvaffakiyetler kazanmışlardır. Çünkü onlar sadece Hazret-i Allah'a dayanmışlar ve güvenmişler, büyük bir iman ve azimle yollarına devam etmişlerdir.

Bu şanlı tarih içerisinde Selçuklu ve arkasından Osmanlı ile devam eden yaklaşık bin yıllık bir zaman diliminde Türkler; İslâm bayrağının, cihad sancağının sahibi ve emanetçisi olarak ehl-i imanın gönlünde taht kurmuş, ehl-i küfürün kalbinde korku salmıştır. Yukarıda da arzettiğimiz gibi hemen bütün haçlı seferleri Selçuklu ve Osmanlı ordularının kılıçları altında helâk olmuştur. Bu muvaffakiyet ehl-i küfür'ün asla unutamadığı müthiş bir hadisedir. Bu milletin Hazret-i Allah'a dayandığı zaman O'nun lütfu ve desteği ile neler yapabileceğinin büyük bir delilidir.

İşte bu sebeptendir ki; bütün gayretlerine rağmen bu İslâm milleti karşısında muvaffak olamayan küffar milletleri taktik değiştirmiş, gayesine sinsi metodlarla ulaşmanın yollarını denemiştir. Yaklaşık üç yüz yıldır bu yönde büyük çalışmalar yapmıştır.

Bugün bu çalışmalar çok daha büyük mekanizmalar vasıtasıyla devam ettirilmektedir.

Bu durum karşısında uyanamayan, küffar ile dostluk kuran, onlardan bir şey umanların vay haline! Bu zavallıların eline düşen milletimizin vay haline! Hazret-i Allah bizi büyük kayıplardan muhafaza eylesin!.. Amin.

Aşağıda Hazret-i Allah'ın hükmüne teslim olan İslâm kumandanlarının iman ve azimlerine dair örnekleri arz ediyoruz.

Bir bu hakikat ehlinin icraatlarına bakın, bir de bugün küffar önünde zilleti imana tercih edenlerin durumuna. Bu necip millete yakışır mı bunca zillet?

Hazret-i Allah bizi bu zilletten, küffar ile dostluğu marifet zannedenlerden kurtarsın! Amin.

Târik bin Ziyâd:

Bu büyük kumandan 711 yılının Mayıs ayında yedi bin kişilik ordusu ile İspanya'yı fethetmek üzere bugün kendi ismi ile anılan Cebel-i Tarık boğazını geçti. Askerlerinin geriye dönüş ümidini kırmak için bütün gemilerini yaktırdı. Sonra ordusuna hitaben tarihi bir konuşma yaptı.

“İşte, önümüzde düşman, arkamızda deniz, zaferden başka kurtuluş yolu yoktur.” dedi.

Bu tarihi hadise dünya tarihinin gördüğü en büyük medeniyetlerden birisi olan 800 yıllık Müslüman İspanya Endülüs medeniyetinin başlangıcı olmuştur. Bu hakikat İslâm dinini yaymak için fetihler yapan İslâm kumandanları ile, sömürgeci küffar kumandanları arasındaki kıyası bile mümkün olmayan farkın en büyük delillerinden birisidir. Nitekim İspanyol orduları Endülüs devletini işgal ettikleri zaman sadece soykırım yapmakla yetinmemişler, bu medeniyete dair ne varsa yok etmişlerdir. Bugün sadece birkaç saray ve camiden başka bu yüksek medeniyetten hemen hemen hiçbir iz kalmamıştır.

Mûsâ bin Nusayr, büyük İslâm kumandanı, Endülüs fâtihi Târik bin Ziyâd'la Endülüs'te karşılaştığı zaman; *“Ey Târik! Halife Velid bin Abdülmelik senin tüm bu çabalarına karşılık, sana bu Endülüs'ten başkasını vermez!”* diyerek, onu hem Endülüs'ün fethi, hem de yapmayı plânladığı diğer fetihler hususunda, niyet ve azim bakımından ölçmeye çalışmıştı. Fakat fethettiği beldelerde İslâm'ı yaymaktan, küfrün ve kâfirlerin kökünü kazırmaktan başka bir şey düşünmeyen, **“İlâ-yı Kelimetullâh”** gibi ulu bir gâyeyi bırakıp da; makam, şöhrat, iktidar gibi fânî ve değersiz şeyleri tercih etmeyi aklının ucundan bile geçirmeyen Târik bin Ziyâd, ona bu sözüne karşılık, içindeki hudutsuz ve sınırsız fetih arzusunu açığa vurarak; *“Ey emîr! Allah'a yemin ederim ki, atımla Atlas okyanusuna girinceye kadar bu arzumdaki vazgeçmeyeceğim!”* karşılığını verdi. (İbn Hallikân, “Vefeyâtü'l-A'yân ve Enbâu Ebnâ'i'z-Zamân”, c. 5, s. 328. bas.: Beyrut, 1977.)

Bu İslâm kumandanının gayret ve azminin nişanı olan gemi yakma hadisesi dilimize “Gemileri yakmak” şeklinde güzel bir deyiş olarak yerleşmiştir.

Selâhaddin Eyyübî:

Selâhaddin Eyyübî üstüste kazandığı zaferlerle, zamanla kâfirlerin ve münâfıkların korkulu rüyâsı hâline gelmiş; yaşadığı müddetçe bir an olsun onlara aman vermemişti. Eşine ender rastlanan bu büyük İslâm mücâhidinin dirâyet ve azmine, şecaat ve şevketine Selçuklu atabegi Nûreddin Zengî de hayran kalmış; sahâbe-i kirâm'a çirkin ve asılsız iftirâlar atan Fâtımîler'e haddini bildirmek için, bu kudretli kumandanın tek başına kâfî geleceğini anlamıştı. Nitekim din-i İslâm'ı hurâfelerden arındırmak, küffarla işbirliği eden münâfıkların düzenini bozmak için, Selâhaddin Eyyübî ile anlaştı ve Fâtımî Devleti'ne resmen savaş açtı.

Durumu haber alan mürted Fâtımîler haçlı devletleriyle anlaşarak, Selâhaddin Eyyübî ve mâiyyetindeki İslâm ordusuna karşı küffarla aynı safta yer aldı. Onların bu çirkin hareketi imân edenlerin nazarında hiç de şaşırtıcı değildi; çünkü kâfirleri dost edinmek ve onlarla ele ele vermek münâfıkların asırlardır değişmeyen en açık ve en bâriz alâmetiydi.

Müslümanlara karşı birleşen bu kâfirler ve münâfıklar gürûhunu pusuya düşürmek için, hiç kimsenin geçmeye cesâret edemediği Tih Sahrası'ndan geçerek, bu çapulcular sürüsüne gizlice arkadan yaklaşan Selâhaddin Eyyübî, otuz bin kişilik düşman ordusunu görünce ümitsizliğe düşen iki bin askerine hitâben, onları teskin edecek şu mânidar konuşmayı yaptı:

“Askerlerim!..

Bilin ki ölüm, Allâh'ın huzûruna varmaktır. Dinini ve imânını müdâfaa yolunda şehâdete erenlerin, doğrudan doğruya cennetlik olduğundan hepiniz haberdardır. Şâyet rahatımızı düşünüyorsak bize yaklaşan burada değil, karılarımızın ve çocuklarımızın yanında olmaktır!

Düşmanın az ya da çok olması bizi yolumuzdan aslâ alıkoyamaz! Şimdi siz, kaçmak zilletine düçâr olmayı mı, yoksa şehîd olmayı mı arzu edersiniz? Allah'ın yardımı şüphesiz ki bizimledir; O dinine hizmet edene mutlakâ zafer verir!..” (“el-Kâmil fi't-Târîh”, c.11, s. 342)

O'nun dinini bırakıp küfre hizmet edenlerin ise eninde sonunda belâsını verir; O'nun kudret pençesinden kurtulmaya aslâ imkân bulamazlar.

Selâhaddîn Eyyübî Kudüs'te kurulan haçlı devleti ile defalarca kere savaşmıştı. Bir gün hıristiyan kralının hasta olduğunu öğrendi. Hemen en iyi hekimlerinden birisini elçilerle beraber krala gönderdi. Sultan Selâhaddîn'in bu yüksek insanlık ve ahlâk anlayışı bugün bile hâlâ konuşulmakta, kitaplara ve filmlere konu olmaktadır.

Bu büyük Sultan vefat ettiğinde, Başveziri Şam sokaklarında dellâl gezdirerek şöyle bağırtmıştı:

“Ey ahali! Bilmiş olunuz ki, Mısır'ın, Sudan'ın, Libya'nın, Filistin'in, Şam'ın, Halep'in, Musul'un, Hicaz'ın ve daha nice ülkelerin hükümdarı olan Sultan Selâhaddîn Eyyübî vefat etmiş ve Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur. Şahsî parası cenaze masraflarına yetişmediği için bunlar yakınları ve dostları tarafından karşılanmıştır.”

Abdülkerim Satuk Buğra Han:

İlk müslüman Türk hükümdârı olan ve müslüman olduktan sonra “Abdülkerim” adını alan Satuk Buğra Han, Kaşgar yakınlarında inşâ edilen yeni bir kilisenin önünde beklerken, Nasr bin Ahmed ona kiliseyi göstererek; *“Burası şimdi puthane olarak yapılıyor amma, yakında sen onu mescide çevirirsin!”* demişti. Nasr'ın bu sözünden çok etkilenen Satuk Buğra Han, bir müddet düşündükten sonra kiliseye doğru baktı ve Allah-u Teâlâ'ya yönelerek, gönlünün derinliklerinden süzülüp gelen şu içli duâyı yaptı:

“Ey benim ulu Allah'ım!..

Eğer sen bana kâfirlere ve sana imân etmeyenlere karşı yardım eder de, beni din-i İslâm'ın yayılmasına ve Senin İsm-i şerîf'inin yücelmesine vesîle kılasan; şüphesiz ki ben bu puthaneyi mescid yapacağım! Orada ancak senin kulların, sana kulluk için toplanacaklar. Sana ibâdet edebilmek için orada bir mihrap, seni zikretmek için orada bir minber kuracağım; sonra, sırf senin rızâsını kazanmak için orada ezanı ben okuyacak, namazı da ben kıldıracağım!” (C. Karşî, “Mülhâkâtü's-Surâh”, s. 134)

Nitekim gerçekten de Allah-u Teâlâ onun niyet-i hâlîsa ile yaptığı bu samîmi duâyı karşılıksız bırakmamış; kendisini o beldeyi küffarın elinden alıp İslâm topraklarına katmaya, inşâ edilen kiliseyi küffar tapınağı olmaktan çıkartıp, temiz ve pak müslümanların mâbedi yapmaya muvaffak kılmıştı.

Sultan Alparslan:

Selçuklu Sultânı Alparslan, Malazgirt Meydan Muhârebesi öncesi Anadolu'yu İslâm yurdu hâline getirmek ve fethe hazırlamak gâyesiyle hıristiyanların elinde bulunan Kars ve Ani kalelerini kuşatınca; savaştan önce askerlerinin karşısına çıkarak, onları İ'lâ-yı Kelimetullâh'a ve Allah yolunda cihad etmeye çağırıyordu:

"Yiğitlerim!.. Bahâdırlarım!.. Sizin gibi kahraman erlerin hükümdârı olduğum için övünç duyar ve Allah-u Teâlâ'ya hamd ederim! Tahta ilk çıktığımda, yurdun ufkunu saran ihtilâl bulutlarını kılınçlarınızın parlak kıvılcımları ile def' edip, vatanın bütünlüğünü sağlamış idiniz. Bugün de âlem-i İslâm, karşımızdaki düşmana Allah-u Teâlâ'nın dinini tebliğ etmemizi ve bu yolda, cihad-ı fi sebîli'llah uğrunda çarpışmamızı bekliyor! O hâlde hem bi-hakkın vatani muhâfaza ve hem de i'lâ-yı Kelimetullâh gibi iki kudsi vazîfeyi ifâ etme şerefi şimdi bize düştü!..

Düşmanımız kalabalık, kal'aları muhkem ise de; onların, siz gibi gazâ meydanlarında pişmiş, şehid olma aşkı ile yanan mücâhidlerin ilk hücumuna dahî dayanamayacağını bilirim. Zira onlar vatanlarını değil, hayatlarını kurtarma derdinde olan birtakım korkaklardan başka bir şey değildiler! Sizler ise hayâtın gelip geçen bir gölge olduğunu, asıl şerefin Allah yolunda cihad ederek can vermek olduğunu hakkıyla bilen yiğitlersiniz!

*İşte bu sultânınız, Allah-u Teâlâ'nın şerefli ismiyle adımını gazâ meydanına atıyor. Ben şu kılıncı tutan elim tâkatten kesilinceye kadar çarpışacağım! **Dinini, vatanını, sultânını seven ardımca gelsin!..**" ("Kars Târîhi", c. 1, s. 337, 354)*

Zamânın İslâm halîfesi Kâim bi-Emri'llâh, 26 Ağustos 1071 Cumâ günü iki yüz bin kişilik hristiyan Bizans ordusuyla karşı karşıya gelecek olan Sultan Alparslan adına bir duâ metni hazırlamış ve bu duâ metnini Malazgirt Meydan Muhârebesi'nden önce, mescidlerde okutmak üzere yeryüzündeki bütün müslüman devletlere yollamıştı.

Halîfe yaptığı bu içli duâda; onun tek gâyesinin Rum diyarında İslâm sancağını dalgalandırmak, küfrü ve kâfirleri bütünüyle ortadan kaldırmak olduğunu, ind-i ilâhî'ye son derece derin ve mânidar bir üslûpla şöyle arz ediyordu:

"Yâ Rabbî!.. İslâm sancağını yükselt ve ona yardımını eksik eyleme! Küfrü, tamâmen ortadan kaldıracak şekilde mahvet! Sana itaat etmek için canlarını esirgemeyen ve kanlarını dökerek rızâna kavuşmaya çalışan mücâhid kullarına güç ve kuvvet ver; yurtlarını muhâfaza, kendilerini muzaffer eyle! Emîrü'l-Mü'minîn, şehinşâh-ı muazzam Muhammed Alparslan'ın dileğini kabûl eyle! Din-i İslâm'ı yayıp, şerefli ismini yüceltebilmesi için onu desteğinden mahrûm eyleme! Zira o yalnız senin rızân için kendi rahatını terketti, senin yolunda malını fedâ etti, hattâ canını dahî bu yolda fedâyâ hazır eyledi!..

Kitâb'ın Kur'ân-ı kerîm'de:

'Ey imân edenler! Elem verici, can yakıcı bir azaptan koruyacak bir ticâret yolunu göstereyim mi size? Allah'a ve Peygamber'ine imân edersiniz, O'nun yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edersiniz!' (Sâff: 10-11)

Buyuruyorsun. Şüphesiz ki sen vaadinden dönmezsün!..

Allah'im! O nasıl ki senin dâvetine uyup, din-i İslâm'ı korumada gevşeklik göstermeden emrine icâbet etmiş ve bu uğurda gecesini gündüzüne katmış ise, sen de ona zafer ihsân eyle! Onu düşmanların hilelerinden uzak kıl ve muhâfaza et! Allah'im! Ona bütün güçlükleri kolaylaştır ve küffarı bozguna uğratarak, İslâm askerlerini muhâfaza eyle!.. (İbnü'l-Adîm, "Bugyetü't-Taleb fî Târîh-i Haleb", vr. 288a-b.)

Sultan Alparslan komutasındaki Selçuklu ordusu hıristiyan Bizans gürûhu ile cenge başladığı sırada, imparator Romanos Diogenes bir elçi gönderip Selçuklu Sultânı'na hitâben; *"Ben senin önüne karşı koyamayacağın bir askerle geldim. Eğer benim tâbiyyetim altına girersen sana yeteri kadar memleket veririm ve benim satvet ve şiddetimden emin olursun; ki, bunu mutlakâ yapman gerekir. Çünkü benim*

yanımda üç yüz bin atlı ve yayadan müteşekkil bir ordu; para, eşyâ ve silâhla dolu on dört bin araba vardır. Bu takdirde hiçbir İslâm askeri benim önümde duramaz, İslâm şehir ve kalelerinden hiçbirini benim karşımda kendini koruyamaz!” demek cür’etinde bulunmuştu.

Sultan bu sözleri işitince, İslâm'ın şeref ve kudreti kendisinde gâlip gelerek, yolladığı elçiye bu sahte kahramâna derhâl şu sözünü iletmesini emir buyurdu:

“Efendine söyle ki; sen bana kastetmedin, Sübhân olan Allah bana seni ve ordunu müslümanlara yem olmak için gönderdi! Boyunduruğum altına girmen ve bana kölelik etmen yakındır! Askerlerinin kimi ölecek, kimi esâretim altına girecek, hazinen yağma edilecektir. Şimdi hiç durma, savaşta elinden geleni ardına koma! Bil ki senin, askerlerinin boyunlarının koparılışından ve hâzinenin yağmalanışından başka göreceğin hiçbir şey yoktur!” (“Ahbârü'd-Devleti's-Selçûkiyye”, s. 52-53, bas.: Lahor, 1933.)

Melikşah ve Sancar:

Alparslan'ın şehâdetinden sonra tahta geçen Sultan Melikşâh, küffarla yapılan mücâdeleyi kararlılıkla devâm ettirmiş ve bu yolda canını seve seve fedâ etmekten çekinmemiş; oğlu Sultan Sancar da şehîd babası Melikşah'ın mîrâsını üstlenerek, “İlâ-yı Kelimetullah” uğrunda ölünceye kadar gazâyâ devam etmişti.

Nitekim Meyyâfârikîn şehrindeki elli bin müslümanı esir eden Bizans imparatoru'na esirleri serbest bırakması için gönderdiği mektupta, Sultan Sancar imparatorun şahsında bütün kâfirlere şöyle hitap etmekteydi:

“Duydum ki müslümanların illerini istilâ edip, zulm ile onlardan kimini esir etmişsin, kimini de kılıçtan geçirip mallarını yağma etmişsin. Şeytanın ektiği mağrûriyet tohumu sana bu işin sonunu hiç düşündürmemiş!

Bizim Peygamber'imiz Allah-u Teâlâ'nın emriyle hakkı ortaya koydu; bütün âlem karanlığa gömülmüşken O'nun inâyetiyle çok geçmeden, bu dinin izleri cihanşümûl olup doğuyu ve batıyı tuttu. Hulefâ-i râşidin zamânında diyar-ı Rûm'a ve Abhaz'a kadar varıp, ehl-i İslâm'ın eli oraları dahî buldu. Onlara karşı koyanların hepsi kahr-u perîşân oldular; kaç kerre ordu kurup kasd ettilerse de mukâvemetle muvaffak olamadılar!

Zira Âyet-i kerime'de şöyle buyuruldu:

“Onlar Allah'ın nûrunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Hâlbuki kâfirler istemeseler de Allah nûrunu tamamlayacaktır!” (Saf: 8)

Her asırda bunun misli hâdiseler zuhûr etmiş, babam Sultan Melikşah dahî kendinden öncekiler gibi onu tatbik etmiştir. İslâm'a kasteden ermeni ve rumların kılıncımızdaki kanı hâlâ kurumamıştır! Elhamdülillâh ki, bugün kudret ve askerimiz mâzîye nisbetle daha çoktur, doğudan batıya kadar her yer hükmümüze râm olmuştur!

Şimdi ise, esirlerin yardım mektubunu okuyunca derhâl yüzümüzü rum'a çevirdik ve şöyle karar verdik: İslâm'ın ve Hakk Teâlâ'nın hakkı için, rum kayseri şâyet esirleri bir bir teslim etmezse, İslâm memleketlerinden her ne almışsa geriye îade etmez ve kusûrunu bildirmezse, erlerimiz tâ ki rum sınırına dek; Türkistan, Hindistan, Arabistan, Şam ve diğer illerdeki hristiyanları kılıncıdan geçireler, bütün kilise ve mâbedlerini yerle bir edeler!

Ve buyurdum ki; doğudan batıya kadar, denizde ve karada, büyük Sind, Hind, Türk ve Acem orduları dahî Rum tarafına gideler; denizleri ve dağları satvetleriyle titreteler! Sonra da Kostantîniyye'yi bizim mülkümüz kılalar, rum askerinden hayatta tek bir ferd dahî komayalar! Millet-i İslâm'ın alâmeti olan mescid ve minberleri, Allah'ın inâyetiyle rumların içlerine kazıyalar!

Hakk Teâlâ'nın izzet ve celâli, Muhammed Aleyhisselâm'ın hürmeti ve babam şehîd Sultan Melikşah hakkı için yemin ederim ki; buyurduğum hâl üzere esirlerin hepsi illerine ve memleketlerine gerisingeri iade edilmezse, tek bir çocuk dahi istisnâ edilirse; bu yazdıklarımın hepsini mutlakâ yapar, bunu âlemlere bir ibret kılar, Meyyâfârikîn'den Kostantîniyye'ye varıncaya kadar her yanı birbirine katarım!” (İbn-i Esîr, “el-Kâmil fi't-Târîh”, c. 11, s. 100.)

Sultan Sancar'ın bu mektubunu alan Bizans imparatoru korkusundan tir tir titremiş, elindeki müslüman esirleri derhâl vatanlarına iade etmiş ve Selçuklu Sultânı'na kendisini affetirmek için türlü türlü hediyeler göndermiştir.

Alâeddin Keykûbad:

Anadolu Selçuklu Devleti'nin en büyük hükümdarlarından biri olan Birinci Alâeddin Keykûbad, saltanatı müddetince mümin tebaaya karşı kılı kırk yarar bir adâlet ve merhametle muâmele eden müşfik tabiatlı bir hükümdâr olduğu gibi; İslâm'ı içten yıkmak isteyen bölücü firkalara ve dıştan saldırmaya kalkışan küffar ordularına karşı da, aynı derecede azîm ve sertlik gösteren azâmet ve dirâyet sahibi bir kumandandı.

Nitekim Moğol Hanı Ögeday'ın elçisi Tâcir Emir Şemseddin, onun bu iki muhteşem yönüne işaret ederek şöyle diyordu:

“O bütün âlemin gıpta ettiği bir sultândır ki, dini ve re'yi sağlam, adâleti geniş, akli kâmil, devleti mâmur, serveti ziyâde, ahâlîsi hoşnuddur. Memleketindeki zâlimler ve yol kesiciler, onun siyâseti ve kahrı nedeniyle kendini gizler. Adâlet terâzisinde kuvvetli ile zayıf arasında fark yoktur. Devletini idâre ederken dirâyetli, düşmanını avlarken uyanıktır!” (“Müsâmeretü'l-Ahbâr ve Müsâyeretü'l-Ahyâr”, s. 33)

Alâeddin Keykûbad, Mevlânâ Celâleddin-i Rûmî Hazretleri'nin babası olan Sultânü'l-Ulemâ -kuddise sirruh- Hazretleri'nin nasihat ve tavsiyelerine uymuş ve onun:

“Allah Allah deyip cenk et ve cihadda bulun! Adâlet ve ihsan kalesini yükselt, hayır ve duâ askerlerini de elde et! Bil ki bunlar senin için binlerce kaleden daha mühimdir!” şeklindeki öğüdünü kendisine şîâr edinerek, küffar karşısında dâimâ gâlip, devlet yönetiminde dâimâ âdil olmuştur.

Asrın târihçisi İbn-i Bibi, onu bir şiirinde şöyle vafsetmiştir:

“Ey Şehinşâh-ı a'zam, uluğ Keykûbad!

Dil senin vafını zikre kâdir değildir

Herkesin ümîdi de, korkusu da sendedir.

Her an, binlerce aded teşekkür senindir,

Cihâna yön veren senin adâletindir.

Sen cihanın seçkini, Selçuklu'nun İftihârısın,

Öyle bir şahsın ki sen Allah'ın arslanısn!..” (İbn-i Bibi, “el-Evâmirü'l-'Alâiyye fi'l-Umûru'l-'Alâiyye”, s. 201.)

Allah'ın arslanı olan bu cihangîr sultan, İslâm'a kasteden çakal sürülerini her defâsında dağıtmış; **“İlâ-yı Kelimetullâh”** uğrunda sayısız gazâlar yapmış, küffarın küfrüyle kararan pek çok beldeyi İslâm'ın nûru ve adâletiyile aydınlatmıştır.

Osmanlı Pâdişahları'nın İslâm'ı Yüceltme, Küfrü ve Kâfirleri Yoketme Yönündeki Azim ve Gayretleri

İslâm'ın doğuşundan şu içinde bulunduğumuz zamana kadar birçok müslüman milletler, Allah'ın dinine yardımcı olmuşlardır. Kıyamete kadar da İslâm ümmetinden bir topluluk bu Din-i mübin'i ayakta tutmaya devam edecektir.

Geçmiş ve gelecek, olmuş ve olacak her şeyi hakkıyla bilen ve Kitâb-ı kerîm'inde açıkça beyân eden Allah-u Teâlâ, bir Âyet-i kerime'sinde müminlere hitâben şöyle buyurmuştur:

“Ey iman edenler!

İçinizden kim dininden dönerse, Allah onun yerine ileride öyle bir millet getirir ki; Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı başları dik ve güçlüdürler. Allah yolunda cihad ederler, hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar.

İşte bu, Allah'ın öyle bir lütfu ihsanıdır ki, onu dilediğine verir. Allah'ın lütfu geniştir, her şeyi bilendir.” (Mâide: 54)

Bâzı Osmanlı müfessir ve müverrihleri, bu Âyet-i kerime'de Araplar'dan sonra İslâm'ın bayraktarlığını üstlenen Osmanlı Türkleri'ne işâret edildiğini söylemişlerdir. Gerçekten de Osmanlı hânedânı; din-i İslâm'ın bekâsını ve vatanın muhâfazasını gâye edinerek cihanşümûl bir devlet kurmuş ve İslâm'ın nûrunu cihanın dört bir köşesine yayarak, Türk Milleti'nin Âyet-i kerime'de zikredilen vasıflara mazhar bir millet olmasının öncüsü olmuşlardır.

Nitekim Oruç Beğ **“Tevârîh-i Âl-i 'Osmân”** adlı eserinde; Osmanlı pâdişahları'nın **“İlâ-yı Kelimetullâh”** ve vatanı muhâfaza yolunda gösterdikleri gayreti, küfrü ve kâfirleri yok etme yönünde sarfettikleri büyük azmi övgü ve takdire şâyân bulmuş, bu hânedânın İslâm hükümdarları arasında zikredilmeye değer çok büyük işler yaptığını cihana duyurmuştur:

“Bunların kıssaları asıldır. Zira (bunlar) gâzîlerdir ve gâliplerdir, Hakk Te'âlâ'nın buyruğu üzerine yürüyücülerdir. Fî sebîli'llâh Hakk yoluna durmuşlardır. Gazâ malını cem' edip Cenâb-ı Hakk'ın yoluna sarf edicilerdir. Sırât-ı müstakîm üzre olup, Hakk'dan yana gidicilerdir. Din yoluna gayretlilerdir. Dünyâyâ mağrûr değillerdir. Şeriat yolunu gözetnicilerdir. Ehl-i şirkden intikâm alıcılarıdır ve garibleri sevicilerdir. Fukarâyâ ihsân edip, âlimleri terbiye kılıcılarıdır. Şarkdan garba değin İslâm dinini açmağa kâsd edicilerdir. Din yoluna cân-u baş terk edicilerdir. Hakk Te'âlâ'nın keremine sığınıp Hakk'a müşrik olanları ve İslâm(ı) kabûl etmeyip İslâm ehline kâsd eden küffar-ı hâksârı (yere batasıca kâfirleri) kırıcılarıdır. Bu Osmanoğulları salb (sert) bir kavimdir. Din yolunda kavîlerdir, i'tikadları muhkemdir.” (“Tevârîh-i Âl-i 'Osmân”, s. 79-80)

Bu mümtaz ve eşsiz vasıfları üzerlerinde toplayan bu seçkin hânedan, İslâm'ı yayma ve küfrü zulmetini ortadan kaldırma yönündeki azim ve gayretlerini, devletin kuruluşundan yıkılışına kadar dâimâ bünyelerinde canlı tutmuşlar; bu uğurda gösterdikleri büyük fedâkârlıklarla asırlar boyunca her zaman övgüye lâyık bulunmuşlardır.

Onlar Allah İçin ve Allah Yolunda Çalıştılar:

Ondördüncü asrın başında kurulan Osmanlı Devleti dünya tarihinde eşi ve emsali görülmemiş bir yapıya sahipti. Asr-ı saâdet ve Hulefa-i raşidin devirlerinden sonra hak ve adalette çok dikkatli, İslâm ve ehl-i sünneti yaşamaya çok riayetli idi.

Dünya tarih sahnesinde yüzyıllar boyunca hüküm sürüp, müstesna yeri olan Osmanlı İmparatorluğu, Avrupa, Asya ve Afrika'da İslâm dininin yayılması için büyük bir aşk ve şevkle mücadele ve mücadele etmiş, kuruluşundan yıkılışına kadar İslâmiyet'in bayraktarlığını yapmıştır. Zaten bu İmparatorluğun bu kadar muazzam ve muhteşem oluşu, hizmet ettiği gayenin ilâhî oluşundan kaynaklanmaktadır. Allah-u Teâlâ, Osmanlılar'dan İslâm'ı âli kılma niyetlerini muhafaza ettikleri sürece maddi ve manevi desteğini eksik etmemiştir. Başlangıçta bir beylik iken çok kısa zamanda imparatorluğa dönüşen Osmanlılar gerek zamanının gerekse günümüzün tarihçi ve ilim adamlarının dikkat ve hayranlığını celbetmiştir.

Osmanlı Beyliği daha kuruluşundan itibaren adli, askeri, mali kısaca bir bütün olarak devlet teşkilatına büyük önem vermiştir. Devlet çarkının muntazam işlemesi Osmanlılar'ın muvaffakiyetinin sebeplerini hazırladı. Fakat bu zahiri sebepler cihan imparatorluğu olan Osmanlılar'ın muhteşem yükselişinin ana sebebi değildi. Osmanlılar kendilerine rehber olarak yalnız Kur'an-ı kerim ve Sünnet-i seniyye'yi almışlardı. Kur'an ve Sünnet düsturlarını ve emirlerini yerine getirmeyi toplum ve devlet olarak niyet ve hedef edinen bu âli insanların başarısının gerçek sebebi işte budur.

Bu uğurda yaşadıklarından dolayı onlar için yaşam da, ölüm de birdi. Onlar İslâm'dan uzak ve şerefsizce yaşamaktansa ölümü tercih ediyorlardı. Madde, makam, mevki ve nam uğruna yaşamadıkları, Allah rızasını amaç edindikleri için Allah-u Teâlâ'nın desteğini de devamlı beraberlerinde buluyorlardı.

Bunun yanında Osmanlılar her zaman evliyaullah hazeratının ve hakiki ilim adamlarının duâ ve himmetlerini almaya özen göstermişlerdir. Şeyh Edebalî'den başlayan bu silsile Akşemseddin Hazretleri ile doruğa çıkmış, Aziz Mahmud Hüdâî Hazretleri, Yahya Efendi Hazretleri ile devam etmiştir. Allah-u Teâlâ'nın sevgili, veli kulları olan bu zâtlar hürmetine, birçok belâ Osmanlı İmparatorluğu üzerinden kaldırılmış ve pek çok zafer ihsan edilmiştir. Bunlar Osmanlı Devleti'nin bir nevi manevi padişahlarıdır.

Müesseselerini, cemiyetin çeşitli ihtiyaçlarına cevap verebilecek şekilde kuran Osmanlılar, ilim, sanat, imar ve ictimai yardım faaliyetlerine önem vermişlerdir. Vakıflar, cami, medrese, kütüphane, han, hamam, kervansaray, çeşme, sebil, köprü, yol, şifahane, aşhane yapmışlar, ırk ve din gözetmeksizin her muhtaca yardımda bulunmak sureti ile medeniyetin en üstün seviyesine çıkmışlardır.

Osmanlılar'ın İslâm dininden feyz alıp kemalleşen şahsi ve devlet ahlakı fethettikleri yerlerde yaşayan gayr-i müslim halkın şaşkınlık ve hayranlığını celbetmiştir. Kendi dindaşlarının yönetiminde bulamadıkları huzur ve sükunu Osmanlı Devleti'nin hakimiyeti altında yakalamışlardır. İslâm'ın bahşettiği adalet, eşitlik, cesaret, hayırseverlik, merhamet, doğruluk ve dürüstlük prensipleriyle yüzyıllarca cihana İslâm nurunu yaymışlardır.

Osman Gâzî (1299-1326):

Osmanlı Devleti'nin kurucusu ve ilk hükümdarı olan Osman Gâzi, yaşadığı müddetçe "İlâ-yı Kelimetullâh"tan ve küfrün kökünü kazımaktan başka bir şeyi gâye edinmemiş; kâfirlerin sayıca az veya çok oluşu kendisini hiçbir zaman Allah uğrunda cihad ve gazâ yolundan döndürmemiştir.

Nitekim Ertuğrul Gâzi, beyliği döneminde Amasya taraflarında gazâ ederken, kâfirlerin İslâm ordusunu arkadan kuşattığını görüp, oğlu Osman Gâzi'ye dönerek: "Bunlar ardımızda iken öte geçmek hatâdır. Kâfirler çokluktur. Sen kâfirlere karşı duramazsın!" deyince Osman Gâzi; "Ey ata! Din Muhammed dinidir, mu'cizât Peygamber'indir. Ben burada kâfirlerden korkmam!" cevabını vermişti. (Ebu'l-Hayr-ı Rûmî, "Saltuknâme", c. 3, s. 263.)

"Oruç Beğ Târîhi"nde kaydedildiğine göre; Osman Gâzî, "Bey" olduktan sonra, bir gün Rumlar arasından zırhını ve kılıcını kuşanmış bir süvârî çıkageldi. Bu kimse Kostantîniyye'nin meşhur beylerinden biri idi. Gelir gelmez meydanda yüksek bir sesle; "Aranızda Osmân adlı âdem var mıdır?" diye seslendi. Hemen Osman Gâzî'yi gösterdiler. Derhâl atından inip Osman Gâzî'nin eteğine yapıştı ve: "Essalâtu ve's-selâmu aleyke yâ Resûlellâh!" deyip Kelime-i şehâdet getirerek; "Ey Osman Gâzî! Düşümdede sizin Peygamber'i, Muhammed Mustafâ'yı -sallallâhu aleyhi ve sellem- gördüm. Bana din-i

İslâm'ı telkîn edip, Kelime-i şehâdet'i ve Fâtîha'yı ve sûre-i İhlâs'ı bile öğretti; "Yâ Abdullâh! Bu sabâh atlan, filân yerde bir gâzî yiğit vardır, adı Osmân'dur, bu şekle sahiptir. Hakk yolunda fî sebîlillâh gazâyâ niyyet etmişdir ve benim ak alemim onun katındadır. Ona var, tâbî ol!" dedi. Benim asıl adım Mihâl'dir, Hazret-i Risâlet Aleyhisselâm benim adımla Abdullâh koydu." dedi. (Oruç Beğ, "Tevârîh-i Âl-i Osmân", s. 9-10.)

Osman Gâzî ölüm döşeğinde iken, oğlu Orhan Gâzî'ye şöyle vasiyette bulunmuştu:

"Allah'ın buyruğundan gayrı iş işlemeyesin. Bilmediğini şeriat ulemâsından sorup anlayasın. İyice bilmeyince bir işe başlamayasın. Sana itaat edenleri hoş tutasın. Askerine in'am ve ihsanı eksik etmeyesin ki, insan ancak gördüğü ihsânın kuludur. Zâlim olma! Âlemi adâletle şenlendir. Cihadı terk etmeyerek beni şâd et! Ulemâyâ riâyet eyle ki, şeriat işleri nizam bulsun. Nerede bir ilim ehli duyarsan, ona rağbet, ikbâl ve hilm göster. Askerine ve malına gurur getirip şeriat ehlerinden uzaklaşma!

Bizim maksadımız kuru bir kavga ve cihangirlik dâvâsı değildir. Yolumuz Allah yoludur, maksadımız Allah'ın dinini yaymaktır." (Neşrî, "Kitâb-ı cihannümâ", c. 1, s. 145-147. + Hoca Sa'deddin Efendi, "Tâcüt-Tevârîh", c. 1, s. 64-65)

Osman Gâzi Küffârı Kudretiyle Kırıp, Küfür Beldelerini Birer İslâm Beldesi Kılmıştı!

Osmanlı târihçilerinin en eskilerinden olan Ahmedî, "**Dâsitân Tevârîh-i Mülûk-ı Âl-i Osmân**" adlı eserinde, Ertuğrul Gâzî'den sonra bey olan Osman Gâzî'nin beraberindeki gâzîlerle birlikte küffârı nasıl kıldığını, küfür karanlığına boğulmuş olan yurtlarını ellerinden alıp, onları nasıl birer İslâm vatani kıldığını veciz bir üslûpla şöyle ifade etmiştir:

"Oldu Osman bir ulu Gâzî ki, ol

Nereye vardı ise buldu yol

Her yana verirdi bir bölük eri,

Ki, il vuralar; katledeler kâfiri!..

Durmadı her yana asker saldı ol

Az zamânda çok vilâyet aldı ol,

Kâfiri yıkıp, yakıp ol nâmdâr

Bursa ve İznik'i eyledi hisâr."

(*"Dâsitân Tevârîh-i Mülûk-ı Âl-i 'Osmân", s. 9. nşr. N. Atsız.)*

Orhan Gâzi (1326-1362):

Osmanlı Devleti'nin ikinci hükümdârı olan Orhan Gâzî, babası Osman Gâzî'nin açtığı "**İlâ-yı Kelimetullâh**" uğrunda küffarla mücâdele yolundan yürümüş ve Osmanoğulları Beyliği'ni kısa sürede beylikten Hanlığa dönüştürmüştür.

Orhan Gâzî'nin büyük kardeşi Alâeddin Paşa zaman zaman kardeşini ziyârete gelir; sultâna hem nasihat eder, hem de kendisini düşmanın ahvâlinden haberdâr ederdi. Bir gün yine yanına uğradığı bir sırada:

“Elhamdül'İllâhi Te'âlâ, kılıncının darbesinden küffar-ı hâksâr (yere batasınca kâfirler) ölüp, heybet ve azâmetinden âlem başlarına dâr ve cemiyetleri târumâr olup; etrâfımızda olan hükümdarların ekserisi hak edip de pâdişâh olmamış iken hutbe ve sikkeleri ola, senin olmamak insâf(a yaraşır) iş değildir!” demişti. (Bostanzâde Yahyâ Efendi, “Târîh-i Sâf”, s. 20.)

Çünkü Orhan Gâzî, küffarı azâmetiyle dize getiren yiğit bir hükümdar olmasına rağmen, kendisini hükümdarlığın debdebe ve ihtişam dolu yaşantısından da uzak tutan son derece sâde ve mütevâzî bir pâdişâhtı.

Alâeddin Paşa bu sözleriyle Han kardeşi Sultan Orhan'ın, küffara dünyâyı dar getiren büyük bir cihangir olduğuna işaret ederken; Osmanlı Devleti'nin de Hakk'ın lütfu ve desteği sâyesinde, daha ilk devirlerinde iken bile büyük bir güç ve azâmete sahip olduğunu ifade ediyordu.

Orhan Gâzî Han vefâtı yaklaşınca, yerine geçecek olan oğlu Murad Hüdâvendigâr'a şöyle vasiyette bulunmuştu:

“Oğul!.. Saltanatının ihtişamına mağrur olma... Unutma ki dünya, Süleyman Aleyhisselâm'a dahî kalmamıştır; onun bile tahtı âkıbet-vîrân olmuştur. Dünya saltanatı zaten hep fânîdir. Şunu da unutmayasın ki; dünya saltanatı geçicidir, lâkin büyük bir fırsattır. Allah yolunda hizmet ve Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm Efendimiz'in şefâatine mazhariyyet için, bu fırsatı iyi değerlendiresin! Dünyaya âhîret ölçüsüyle baktığında, ebedî saâdeti fedâ etmeye değmediğini göreceksin!..

Ey Oğul!.. Rumeli hıristiyanları rahat durmayacaktır! Öyleyse sen o cânibe doğru yürü!.. Kostantîniyye'yi ya fethet, yâhud fethetme hazırla! Anadolu'da gâile çıkmaz ise, Rumeli işini çok rahat halledersin!..

Cennet-mekân babam gâzî Osman Han, Söğüt ve Domaniç'ten ibaret bulunan bir avuç toprağı, iş bu siyâset ile az zamanda kudretli bir beylik kıldı; biz ise bi-izni'llâh, beyliği hanlığa ikmâl eyledik. Sen daha da öteye götürmelisin!..

Osmanlı'ya iki kıt'a üzerinde hükmetmek yetmez!.. Zira i'lâ-yı Kelimetullâh dâvâsı, iki kıt'aya sığmayacak kadar ulu bir dâvâdır! Selçuklu'nun vârisi biz olduğumuz gibi, Roma'nın vârisi de biziz!..

Oğul!.. Kur'ân-ı Kerîm'in hükmünden ayrılma! Adâletle hükmet!.. Gâzîleri gözet... Dine hizmet edenlere hizmet etmeyi kendin için şeref bil!.. Zâlimleri cezalandırmakta sakın ola tereddüt göstermeyesin! Adâletin en kötüsü geç tecellî edenidir. Sonunda hüküm isâbetli dahî olsa, geciken adâlet de bir bakıma zulümdür!

Oğul!.. Biz yolun sonuna geldik, sen daha başındasın! Cenâb-ı Mevlâ saltanatını mübârek kılsın!..” (Hoca Sa'deddin Efendi, “Tâcü't-Tevârîh”, c. 1, s. 64-65.)

Orhan Gâzi Devleti Zirveye Oturtmuş, Küfrü Adeta Yerin Dibine Sokmuştu!..

Ahmedî “**Dâsitân Tevârîh-i Mülûk-ı Âl-i Osmân**” adlı eserinde, Orhan Gâzi pâdişahlığı süresince, küfrün karşısında İslâm'ın daima galip olduğunu; Allah'ın kendisine verdiği kudretle onun, küfrü adeta yerin dibine soktuğunu haber vermiştir:

“Çün ki Hakk Orhan'ı etdi pâdişâh

Oldu o din ehline püşt-ü penâh,

*Nerede ki var idi âsâr-ı şirk
Yudu Tevhîd onu, hiç kalmadı çirk
Kâfir üzere akdılar asker-i din
Ondan etdiler gazâ akın akın,
Kâfiri karşı yerinden sürdüler
Küfrü, yere sokarak yoketdiler!
Mü'mine rahmetdi, âfet kâfire
Salmış idi bin korku kâfire,
Nûru idi mümine onun şifâ
Kahrı idi kâfire onun cefâ.
Nerede ki buldu kilîse yıkdı ol
Haçı ve zünnârı ateşe yakdı ol,
Yere sokup eyledi küfrü o an
'Lâ ilâhe illallâh'ı kıldı a'yân.
Çok kilîse yıkdı mescid yapdı ol
İkilik yoğ idi, Bir'e tapdı ol
Nice kez eyledi onda ol cidâl
Nice küfr ehlini etdi pây-mâl.
Az zamândan geçdi çün ki ay ve yıl
Doldu 'Allâhu ekber' ile şeh-ü il
'Îsâ tapıldığı yerde ol zamân
Şimdi anılan Muhammed'dir hemân."*

("Dâsitân Tevârîh-i Mülûk-ı Âl-i 'Osmân", s. 9-13. nşr. N. Atsız.)

Sultan Murad Hüdavendigâr (1362-1389):

Orhan Gâzi'den sonra tahta geçen Sultan Murad Han Kosova'da, İslâm topraklarına kastetmeye yeltenen haçlı birlikleriyle şiddetli bir cihada hazırlanırken, Karamanoğlu Alâeddin Bey'in kâfirlerle saf tutup bâzı İslâm şehirlerini yakıp yıktığını duymuştu. Hem küffarın arzularına hizmet eden, hem de kendini hâlâ müslüman zanneden bu soysuza karşı hünkârın gönlü büyük bir öfkeyle doldu; hemen devlet erkânını huzûruna çağırıp, onları bu beyinsizin yaptığı çirkin işlerden haberdar ederek;

“Şu ahmak zâlimin ettiği işleri görün! Ben Allâh-u Teâlâ yolunda din gayretine çalışıp, iklimimi bir yana koyup, bir aylık yol mesâfesindeki kâfirin içine girip, gece ve gündüz ömrümü gazâyâ sarf etmeye niyyet kılıp, zevk ve rahatımı terk edip belâ ve mihneti seçmişim; o dahî gele, bir bölük mazlum müslümanların üzerine düşse, zulm ede, onları incite! Ey gâzîler! Bu zâlimleri ben nice edeyim?” buyurdu. (Neşrî, “Kitâb-ı Cihannümâ”, c. 1, s. 215-217.)

Murad Hüdâvendigâr Han muhârebeden önce, oğlu Yıldırım Bayezid'le birlikte ordusunun karşısına geçip onları Allah-u Teâlâ'nın cihad emrini yerine getirmeye teşvîk ederken; vezir Çandarlı Ali Paşa da sabah namazından sonra Kur'ân-ı kerîm'le istimdâda yönelip, Cenâb-ı Hakk'a duâ ederek Kelâm-ı Kadîm'i açtı, satırları saydığına karşısına:

“Ey Peygamber! Kâfirlerle ve münâfiklarla savaş, onlara karşı sert davran!” (Tevbe: 74)

Âyet-i kerime'si çıktı. Paşa hikmet-i ilâhî bu Âyet-i kerime ile karşılaşınca büyük bir sevinç duydu, Mushâf'ı şerîf'i öpüp başına koydu ve hemen ata binip Hünkâr'ın huzûruna gelerek; ona, karşısına çıkan bu Âyet-i kerime'yi okudu. Sultan Murad bu Âyet-i kerime'nin Rabb'inden gelen ilâhî bir işâret olduğunu anlayıp, gönlünde kabaran imân ve azîmle mesrûr oldu. (Neşrî, “Kitâb-ı Cihannümâ”, c. 1, s. 291-293.)

Sultan Murad Han uzaktan düşman ordusuna bakıp, küffar ordusunun kendi ordusundan sayıca kat kat fazla olduğunu görünce, orduya siper olması için ön safa develi birlikler konulmasını teklif ettiği zaman, Çandarlı Ali Paşa kendisine şöyle demişti:

“Ey saâdet sahibi devletli pâdişâh! Kâfirin azından çoğunu kayırmak revâ değildir! Nitekim Hakk Teâlâ Kelâm-ı kadîm'inde buyurur:

“Allah'ın izniyle nice az topluluk çok topluluğu yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir.”
(Bakara: 250)

İş Allâh'ın inâyetine rehnolunmuşdur, aza ve çoğa i'tibâr yokdur. Ve sahîh Hadis'de dahî bu yazılıdır ki; eğer İslâm askeri kâfire gazâ etseler, melekler Hakk'a niyâz edip derler ki; 'Yâ Rabb! Bu ortada olan perdeleri aradan gider, tâ ki biz dahî görelim ki, İslâm askeri küffar askerine ne kılar?' derler. Çünkü melekler, Hakk'dan bizim hâlimize vâkıf olmak için perdenin def'ini taleb eder, bizim önümüze perde getirmemiz revâ değildir. Zira gazâyâ hicab konmaz ve hem Resul Hazret-i Aleyhi Efdâlû's-salâvât buyurmuşdur ki;

'Her kimin burnuna gazâ tozu girse, o kişi cehennem kokusunu ve buhârını görmez.' demiştir.

Şimdi devletli hünkâr, gazâda hemen Hakk Te'âlâ'ya sığınmak gerek. Şükür Hüdâ'ya ki, uzun ömrümüzde mansûr ve muzaffer olageldik, ümîddir ki yine nusret (yardım) bizim ola! Hâşâ, Hakk Te'âlâ'nın kemâl-i kereminden ki, bu kâfir yurdunda bunca ehl-i İslâm'ı helâk ede!..” (Neşrî, “Kitâb-ı Cihannümâ”, c. 1, s. 281-282.)

Sultan Murad Kosova Savaşı öncesi gece karanlığında, alnını gözyaşları içinde secdeye koyarak, Allah-u Teâlâ'ya cân-u gönülden şöyle yalvarmıştı:

“İlâhî! Seyyid'im! Sahib'im!

Bunca kerre huzûrunda duâmı kabûl edip beni mahrum etmedin, yine benim duâmı kabûl eyle! Bir yağmur verip, bu karanlığı ve tozu def' edip âlemi aydınlık kıl, tâ ki kâfir askerini gözümüz ile görüp, yüz yüze cenk edelim. Yâ ilâhî! Mülk ve kul senindir, sen kime istersen verirsin. Ben dahî bir nâçiz, âciz bir kulunum. Benim fikrimi ve esrârımı sen bilirsin. Mülk ve mâl benim maksûdum değildir. Bu araya kul-karavâş için gelmedim, hemen hâlis ve muhlis senin rızânı isterim. Yâ Rabb, beni bu müslümanlara kurbân eyle, tek bu müminleri küffar elinde mağlûp edip helâk eyleme! Yâ İlâhî! Bunca nüfusun katline beni sebep eyleme! Bunları mansûr ve muzaffer eyle! Bunlar için ben cânımı kurbân ederim, tek Sen kabûl eyle! Asker-i İslâm için rûhumu teslîme râzıyım. Tek bu müminlerin ölümünü bana gösterme! İlâhî, beni civârında misâfir edip, müminler rûhuna benim rûhumu fedâ kıl! Evvelce beni gâzî kılmışdın, şimdi şehâdet nasîb kıl!” (Neşrî, “Kitâb-ı Cihannümâ”, c. 1, s. 285-287)

Gerçekten de Allah-u Teâlâ ona küffarın karşısında büyük bir zafer vermiş; Allah-u Teâlâ'ya yaptığı samimî niyaz aynen tahakkuk ederek, savaş meydanını dolaşırken yaralı bir Sırp'lı tarafından hançerlenerek şehid edilmiştir.

Yıldırım Bayezid (1389-1402):

Birinci Kosova Savaşı öncesi Sultan Murad Hüdavendigâr, kâfirlerin çokluğu karşısında oğlu şehzâde Yıldırım Bayezid'e; *"Ey ciğer köşem, bu kâfirle uğraşmak hakkında sen ne tedbîr edersin? Zira ben bu kâfirin askerini bu kadar tasavvur etmezken, sayısının bizim askerimizle kıyâsı dahî yokdur. Biz kendi askerimizin önüne deve tutalım mı, yoksa şöyle yüz yüze gazâyâ duruşalım mı?"* diye fikrini sorunca; Şehzâde Bayezid hünkâr babasına, tarihe altın harflerle geçen şu cevabı vermişti:

"Hünkâr'ın fikrine bizim tedbîrimiz ermez! Amma bîcâreye şöyle gelir ki; nice yıldır kâfirle cenk ederiz, hiç önümüze deve tutmadık, şimdi dahî tutmayız! Kâfirin askeri ne denli çok ise, Hakk'ın inâyeti de Islâm'ladır. Eğer Hakk Te'âlâ'dan inâyet olursa, yalnız ben kulun bu kâfirin işini tamâm ederim! Zira devlet ve akıl ki bir kişiye yâr ola, zâhir olan budur ki Hakk'ın inâyeti onunladır. Şimdiye dek her cenkte mansûr ve muzaffer olduk. Şimdiden sonra dahî gam yeme! Yine nusret, Hakk'ın yardımıyla senindir. Hele ki ben hiç teşvîş çekmem, eğer öldürsek sa'îd ölürsek şehîd oluruz!" (Neşri, "Kitâb-ı Cihannümâ", c. 1, s. 279-281.)

Çünkü o, şu Âyet-i kerime'ye gönülden inanmıştı:

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, onlar Allah'a vermiş oldukları ahde sadâkat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını fedâ etti, kimi de bu şerefi beklemektedir. Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzâb: 23)

Başta Vatikan ve Bizans olmak üzere, papa ve tüm haçlı devletleri birleşerek, Türkler'i Anadolu'dan kovma ve eski vatanlarına yeniden kavuşma hayâliyle Niğbolu'da Yıldırım Bayezid'in karşısına çıkmışlar; ancak savaş başladıktan henüz birkaç saat sonra büyük bir yenilgiye uğramışlardı. Savaşın ardından bir çok hıristiyan şövalyesi ve asilzâdesi esir alınmıştı ki; bunların arasında Fransızlar'ın "Korkusuz (!) Jean" adını taktıkları, çok güvendikleri meşhur şövalyeleri de vardı.

Yıldırım Bayezid, hıristiyan asilzâde ve şövalyelerinin hepsini fidye karşılığında serbest bırakıp da, Jean ve arkadaşları; *"Şu andan itibâren Sultan Bayezid'e karşı savaşmayacağımıza, ona karşı bir daha silâh kullanmayacağımıza dâir nâmusumuz ve şerefimiz üzerine yemin ediyoruz!"* deyince Yıldırım Bayezid, beklenmedik bir şekilde sür'atle ayağa kalkarak onlara şöyle dedi:

"Avrupa'da 'Korkusuz' nâmıyla tanınan Jean'a ve mâiyyetine derim ki;

Bana karşı silâh kullanmayacağınıza dâir ettiğiniz yeminleri size îade ediyorum! İsterseniz gidin, yeniden ordular toplayın ve tekrar üzerimize gelin! Bana bir kerre daha zafer kazanmak imkânını sağlamış olursunuz. Zira ben dünyâyâ, Allah-u Teâlâ'nın dinini cihana yaymak ve O'nun rızâsını aramaktan başka bir şey için gelmedim!.." (Hammer, "Devlet-i Osmâniyye Târîhi", c. 1, s. 286-287.)

Çelebi Sultan Mehmed (1413-1421):

Yıldırım Bayezid'in vefâtından sonra Osmanlı şehzâdelerinin her biri ayrı bir diyarı mesken tutup pâdişahlığını ilân etmişti. Bu hengâmede kâfirlerin fitne ve azgınlıkları gitgide artmış, küffar devletleri Osmanlı'ya artık ha yıkıldı, ha yıkılacak gözüyle bakmaya başlamışlardı.

Çelebi Sultan Mehmed Han Timur vak'asından sonra, Amasya'da bulunurken bir gün yanına sohbet arkadaşı Molla Ali'yi dâvet etti ve ona küffarın Osmanlı topraklarına göz dikmesinden duyduğu endişeyi dile getirip; *"Molla Pîr Ali! Meydana gelen hâdiseden ibret aldın mı? Babam Sultan Yıldırım*

Han kimi zamân ma'siyyetle meşgûl olduğu için başına bu belâ nâzil (ve) her birimiz bir diyara vâsıl olup, karındaşım Mûsâ Çelebî 'İsâ Çelebî'yi katl edüp Bursa'da tahta oturdu, birâderim Süleymân Çelebî dahî Edirne'de taht-ı saltanâtı mekân tutup, küffar bizden korkar iken biz âleme maskara olduk. Bu dert benim işimi tamâm etdi. Gel seninle tâc-u tahtı terk edelim, Hacc-ı şerîf'e gidelim!" diyerek, gözlerinden gayr-i ihtiyârî bir kaç damla yaş aktı.

Akşam vakti erişince istihâre namazı kılan Çelebi Sultan Mehmed, rüyâsında dedesi Sultan Murad Hüdâvendigâr'ın ve Emîr Sultan Buhârî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin yanına gelip, kendisine bir kılıç ve eğerlenmiş bir at vererek; *"Ey oğul! Dinin esaslarını yeniden takviye eyle!"* dediklerini gördü. Çelebi Mehmed bu sözü duyar duymaz ata binip verilen kılıcı kuşanmış ve hızla Gelibolu istikâmetine doğru yol almıştı. Bu rüyâdan sonra, küffarın fitnesine karşı İslâm birliğini yeniden kurma vazifesinin kendisine verildiğini anladı. (Bostanzâde Yahyâ Efendi, "Târîh-i Sâf", s. 36-37.)

Onu üzen ve endişelendiren küffarla cihadın ve **"İ'lâ-yı Kelimetullâh"** dâvâsının sekteye uğraması, İslâm'ın ve müslümanların küffar karşısında sahipsiz ve başsız kalmasıydı. Bu ise ancak, imân ve iz'an sahibi gerçek hükümdârların rahatsızlık duyabileceği bir şeydir.

İşte bu nedendir ki Çelebi Sultan Mehmed Han yazdığı şiirlerden birinde, Hakk'ın desteği ve evliyânın himmeti vâir oldukça, küfrün İslâm'a gâlip gelmesinin aslâ mümkün olmadığını açıkça ifade ediyordu:

Cihan hasm olsa Hakk'dan nusret iste,

Erenlerden duâ-vü himmet iste!

Çalub dîn aşkına udvâne şemşîr,

Anuban Çâr-ı yâr'i hizmet iste!

Eğer leb-teşne isen, ey bed-endîş;

Bu deşne çeşmesinden şerbet iste!

Geçenden geç, demir-taşdan sakınma,

Demiri mahv edenden kuvvet iste!

Çevirme yüz muhâlifden Mehemed!

Düşmanı arsadan sür, vüs'at iste!..

Sultan İkinci Murad (1421-1451):

Sultan İkinci Murad Han, Osmanlı İslâm Devleti'ne karşı küffarla işbirliği yapan Karamanoğlu İbrâhim Bey hakkında ulemâya; *"Efendiler, ne buyurursunuz? Bir adam kâfirle arka-bir edip, ümmet-i Muhammed'i rencide ve pâ-y-mâl eylese, şer'an ne lâzım gelir?"* diye sorup da, onlardan; **"Şâyet öyle olmuşa o kâfirdir!"** cevabını aldıktan sonra, din-i İslâm'a kasteden haçlı ordusunu büyük bir bozguna uğratmış; Karamanoğlu da bu durumu haber alır almaz hemen Hünkâr'la arayı yeniden düzeltmenin çârelerini aramaya başlamıştı.

Nihayet Sultân'ın katına elçiler gönderip, kendisini affetmesi için, gerekirse ayağına yüzler süreceğini söyledi. Pâdişah gönderilen elçilere hiç iltifat etmediği gibi, büyük bir öfke ve hışımla:

"Karamanoğlu dedikleri alçağın dini-imânı yokdur! Dinsiz kâfir ile arka-bir edip taht arzusuna düşmüş, ol öyle mi kıyâs eder ki bu fesad onun yanına kala?! Ya onu ele geçirip ben bâşın keserim, veyâhud bâşın alır başka bir diyara gider!.." diyerek onları azarladı ve hepsini dışarı attırdı. (H. İnalçık - M. Oğuz, "Gazavât-ı Sultân Murâd bin Mehemed Hân", s. 5-6.)

Pâdişah Varna savaşıdan bir gün önce, gece yarısı bütün paşalarını ve beylerini yanına çağırıp; yeniçeri, yaya ve azapları karşısına alarak, onları küffarla cihâda teşvik etmek üzere şu hitâbı yaptı:

"Her gazâda siz benim yoldaşlarımsınız! Hemen göreyim sizi, dîn-i İslâm aşkına küffâra -ki, onlar dinimiz düşmanlarıdır- nice kılıç vurursunuz! Zâhir bilirsiniz ki, gazânın fazileti ne mertebedir ve şühedânın mertebesi ne kadar yücedir! Şimdi kullarım, çün ki doğmakdan kalmadık, elbette ölmekten dahî kalmayız. Öyle olsa, size ve bize vâcib olan budur ki, şimdi fırsat elimize girmişken merdâne savaş edip gazâlar edelim! Öldürenlerimiz gâzi ve ölenlerimiz şehid olup, dünyâ ve âhret muradlarına vâsıl ve mütevâsıl olalım!.." ("Gazavât-ı Sultân Murâd bin Mehemed Hân", s. 57.)

Fâtih Sultan Mehmed (1451-1481):

Fâtih Sultan Mehmed Han İstanbul'u küffarın elinden almayı murâd edince Dîvân meclisinin Edirne'de toplanmasını emredip, fethi kesin olarak niyet ve azmettiğini devlet adamlarına bildirmek istemişti. Ancak Akşemsetdin -kuddise sırruh- Hazretleri, Molla Gürânî -rahmetullâhi aleyh- Hazretleri ve Zağanos Paşa gibi zâtlar Peygamberî müjdeye ermesi için pâdişâha destek olurken, Bizans imparatoruyla öteden beri dost olan Çandarlı Halil Paşa küffarla işbirliği ettiği için taraftarlarıyla birlikte: *"Hünkârım, sen o surların yüksekliğini bilir misin? Kostantîniyye'yi fethetmek göğü fethetmek gibidir, Anka kuşunu avlamak gibidir! Ve ondan fetih ummak, şeytandan hayır ummağa benzer!"* gibi sözlerle, olanca güçleriyle pâdişâha köstek olmaya çalışıyorlardı. ("Mahrûse-i İstanbul Fetihnâmesi", s. 7-8.)

Tacizâde Câfer Çelebi'nin ifadesine göre; işbirlikçi Çandarlı ve taraftarlarının muhâlefetine rağmen, Fâtih Sultan Mehmed Han Edirne'de topladığı dîvân meclisinde, İstanbul'u fethetme yönündeki azîm ve karârından vazgeçmeyeceğini etrâfındakilere şöyle açıklamıştı:

"Allah en basit ve âdî bir şeyin hâsıl olmasını murâd etse, kâinâtın cümlesi hilâfına gayret eyleseler faydası olmaz! Yine gâyet basit bir işi de murâd buyurmuş olmasa, cümle âlem imkân vermeğe kasd eylese zafer bulamaz! Bu hususta i'timâdım ne mâl ve mülk bolluğuna, ne ordu ve cengâver fazlalığına, ne de harb ve savaş âletlerinin çokluğuna; bilâkis, ancak Hakk'ın lûtfuna ve inâyetindedir! Aslî gâyetim dahî, İslâm'ın esaslarını izhâr edip açığa çıkarmaktan gayrisi değildir!"

Eğer o kalenin benim elimde feth olması takdîr olmuş olsa; burç ve hisârları taş ve topraktan değil de, sâfi demirden dahî olsa, hışm ve kahrımın ateşiyle onu mum gibi eritip yumşâğ eylerim!"

Ve eğer Hakk'ın murâdı şu türlü dahî olursa ki: "Kişi her istediğine erişemez, rüzgârlar her zaman gemilerin yönüne esmez!"; belki Cenâb-ı Bârî'nin beni niyyetimle sevablandırması âşikârdır. Amma hâşâ, Ol Kerîm Pâdişâh'ın nihayetsiz lûtfu ki, bir âcîz bendesi niyyet-i hâlîsa ile bir hayrı murâd edip de Cenâb'ına teveccüh eyleye, O onu mahrûm ve ümitsiz eylemez!" ("Mahrûse-i İstanbul Fetihnâmesi", s. 8.)

Binâenaleyh Allah ve Resul'ünün emir ve hükmünden herkesin saptığı, münâfıkların nifaklarını iyice açığa çıkardığı, küfrün ve kâfirlerin ortalığı kapladığı böyle bir zamanda; fitne ve fesadlarıyla imân ve İslâm nûrunu söndürmeye, Fâtih Sultan Mehmed Han'ın eliyle İslâm beldesi hâline gelen bu müjdelenmiş şehri yeniden küfür beldesi hâline getirmeye çalışan bu küffarın ve ortalıkta kol gezen haham ve papazların yaptıkları bu sinsi icraatlar karşısında hangi imân ve vicdan sahibi sessiz kalabilir?

Dinimizi ve vatanımızı küffârın bu gibi hile ve tertiplerinden muhafaza etmek için; alınması gereken her türlü tedbiri şimdiden almak, küfrün istilâsına meydan vermemek lâzımdır.

Tâcizâde Ca'fer Çelebi'nin **“Mahrûse'-i İstanbul Fethnâmesi”**nde naklettiği üzere; Fâtih Sultan Mehmed Han İstanbul'u fethedeceği gün seher vaktinde Allah-u Teâlâ'ya yalvararak, asıl gâyesinin O'nun yolunda cihad edip, hıristiyanlığın çirkin ve sapık akîdesini kökünden kazımak olduğunu dergâh-ı Ulûhiyyet'e şöyle arzettiği:

“İlâhî! Ey Hâlık! Ey Melik! Ey Yaradan! Alîmlerin Alîm'i pâdişahsın, her şeyden haberdârsın ki, çirkef hasım ve alçak düşman; “De ki: O Allah bir tekdir. Allah Samed'dir; her şey O'na muhtaç, O hiçbir şeye muhtaç değildir.” Âyet'i, Vahdâniyyet'i gün gibi izhâr ederken; “Doğurmamış, doğurulmamıştır. Hiçbir şey O'nun dengi ve benzeri değildir.” kelimesi, Zât-ı mukaddes'ine denk ve benzer olmadığı ulu bir sadâ ile bildirir ve haber verir iken; hepsini külliyyen inkâr eyleyip, kadın ve erkek ve hısım nisbetin edip, 'üçün üçüncüsü' isnâd eyleyen zâlimlerdir. İsa zamânı tamâm olalıdan beri, Cibrîl'in nüzûlüne ve vârid ve tenzîl kılınan vahye ikrâr etmeyip; 'Mesih de, mukarreb melekler de Allah'a kul olmaktan aslâ çekinmezler' buyruğunu tasdik etmeyen dinsizlerdendir. Pâk olmayan asılları: “Benden sonra gelecek, ismi Ahmed olan bir Peygamber'i size müjdelirim! Âyet'ini İncîl yapraklarından giderip, kendileri dahî; 'Biz evvelki atalarımızdan bunu işitmedik!' fikrini bahane edinip; 'Siz de, atalarınız da apaçık dalâlettesiniz!' hitâbıyla muhâtap olan sefillerdendir. Ben âcizin dahî maksadı: 'Allah'a imân etmeyenlerle savaşın!' emrine imtisâl etmekle; 'Allah yolunda nasıl cihad etmek lâzım geliyorsa; öylece, hakıyla cihad edin!' zümresinden sayılıp, elimden geldikçe sana lâyük amelde bulunmaya gayret etmektedir. İrâde senin, kudret senin, inâyet senin, kuvvet senin! 'Bizim uğrumuzda, bizim için mücâdele edenlere elbette yollarımızı gösteririz!' ilâhî müjdesi mucibince benden taleb ve ricâ, Sen'den tevfiik ve rızâ!..” (“Mahrûse-i İstanbul Fetihnâmesi”, s. 197-198.)

Fâtih Sultan Mehmed Han bu niyâzını:

“Ey Rabb'imiz! Üzerimize sabır yağdır! Ayaklarımıza sebat ver! O kâfirler gürûhuna karşı bize yardım et!..” Âyet-i kerime'si ile tamamlamıştı. (Bakara: 250)

Nitekim Resulullah Aleyhisselâm'ın İstanbul'un fethiyle ilgili şanlı müjdesi onun eliyle gerçekleşmiştir. Allah-u Teâlâ'nın desteğiyle hayâtı boyunca din düşmanlarına dâimâ gâlip gelmiştir.

Fâtih'in Gayesi

Hükümdarlığının yanısıra aynı zamanda usta bir şâir de olan Fatih, **“Avnî”** mahlâsıyla fevkalâde güzel şiirler yazmıştır:

İmtisâl-i câhidû fi'llâh olupdur niyyetüm,

Din-i İslâm'ın mücerred gayretidür gayretüm.

Fazl-ı Hakk-u himmet-i cünd-i ricâlullâh ile,

Ehl-i küfrü ser-tâ-ser kahrelemekdür niyyetüm.

Enbiyâ-vü evliyâyâ istinâdum var benüm,

Lûtf-i Hakk'dandur hemân ümmîd-i feth-u nusretim.

Nefs-ü mâl ile n'ola kılsam cihanda ictihâd?

Hamd-ü li'llâh var gazâyâ sad-hezârân-ı rağbetüm.

Ey Mehemed! Mu'cizât-ı Ahmed-i Muhtâr ile,

Umaram gâlib ola a'dâ-yı dine devletüm.

Fâtih Sultan Mehmed'in Yegâne Hedefi “İ'lâ-yı Kelimetullâh”tı!..

Nitekim devrin târihçilerinden Kıvâmî'nin ifâdesine göre, pâdişah fetihten önce topladığı dîvân meclisinde bu gâyesini açıkça dile getirerek şöyle söylemişti:

“Dünyâ sarâyına gelen pâdişahların her biri bir ad ile yâd olunur. Ben dahî din-i Muhammedî yolunda cân ve bâş ortaya koyup gazâlar edeyim; Hakk Te'âlâ'nın düşmanları elinden Allah'ın inâyetiyle memleketler feth edeyim! Tâ ki dârü'l-harb, dârü'l-İslâm ola!..” (Kıvâmî, “Fetihnâme'-i Sultân Mehmed”, s. 38.)

Sultan İkinci Bayezid (1481-1512)

Sultan İkinci Bayezid 1493'te Macaristan Seferi'ne azmettiği sırada, Yâkub Paşa küffarın savaş alanına binlerce asker yığdığını görünce, sayıları ancak üç bini bulan Osmanlı ordusuna dönerek şu mânidar nasihatini yapmıştı:

“Düşmanın çokluğundan gam yemeyin, 'Onlar nihayetsiz ve biz gâyet azız!' demeyin;

***'Allah'ın izniyle nice az topluluk çok topluluğu yenmiştir.'* (Bakara: 250) *Hamiyyet beline gayret kuşağını kuşanın! Bu yolda ölmek dirilmektir, ölümden ne korkun ne üşenin! Öldürürseniz gâzi ve ölürseniz şehîd olursunuz. Her halde sa'âdet sizin, iki diyarda da sa'îd olursunuz!..”* (“Tevârîh-i Âl-i 'Osmân”, VIII. Defter, s. 134-135.)**

Kemâl Paşazâde “**Tevârîh-i Âl-i 'Osmân**”ın “VIII. Defter”inde; Sultan İkinci Bayezid'in küffar üzerine ard arda sefer düzenlemesini ve küfür beldelerini İslâm topraklarına dâhil etmesini engelleyemeyen Leh beyinin, Boğdan beyine haber göndererek: *“Beni Türk'ün elinden kurtar!”* diye çaresizlik içinde yalvarışını anlatırken, küffarın o asırlarda Türkler'den duyduğu korkuyu ve onların emrine nasıl âmâde olduğunu şiirinde şöyle dile getiriyordu:

Kenara çıkmağa isterdi çâre

Eyü ya, tiz ne derlerse ederdî.

Halâs olmağ için Türk'ün elinden,

Cehennem yolını bulsa giderdi!..

(“Tevârih-i Âl-i 'Osmân”, VIII. Defter, s. 174-175.)

Yavuz Sultan Selim (1512-1520):

Cihan hükümdârı, Arap ve Acem sultânı Yavuz Sultan Selim Han, Arabistan ve Mısır taraflarındaki seferlerini tamamlayıp İslâm birliğini kurduktan sonra, küffar beldelerini de İslâm topraklarına katmaya azmetmişti.

Bir defâsında Dîvân günü, vezîriâzam Pîrî Paşa içeri girip de huzûr-u sa'âdetine yüz sürünce, ona bu azîm ve kararını açıkça bildirerek;

“Kâfiristan'da memleketler ve muazzam şehirler, muhkem âlî kaleler, deryâlarda nihayetsiz mâmur gönül çeken iller olup, onda küffar tasarruf edermiş! Lâyık mıdır ki taht kurup memleketler zapt eyleye? Gayret-i İslâm yok mudur? Onların tedârikini görmek aklımda yer etdi!” dedi.

Bu sözleri işiten uyanık ve müdrük Paşa, hünkârdan sefer için lâzım olan gemileri yaptırmak için izin istedi, o da; *“Hemen emr eyledim, yapdır!”* diyerek kendisine izin verdi. Durumu haber alan küffar devletleri korkularından ne yapacaklarını şaşırarak; *“Sultan Selim Arab ve Acem diyarını feth eyledi. Şimdiden sonra seferleri bizim memleketimizdir. Onunla mukâbele ve mukâteleye (savaşmaya) iktidârımız yoktur, bâri kul olalım!”* deyip, on sekiz kâfir kral hazînelerinden üçer yıllık haraç getirerek, hepsi birden pâdişâha boyun eğdi. (Hezarfen Hüseyin Efendi, “Telhîsü'l-Beyân fî Kavânîn-i Âl-i 'Osmân”, s. 158.)

Yavuz Sultan Selim Han dedesi Fâtih zamânında İslâm beldesi hâline getirilen Bosna'da, bâzı sinsi papazların gizliden gizliye kiliseler açıp, yolların kenarına haçlar diktiklerini ve olup biteni başka devletlere bildirdiklerini haber almış; bu gibi fetbahlıklara meydan vermemek için, ihanet ve nankörlüğe kalkışanların hakkından gelinmesini emreden şu kanunu çıkarmıştı:

“Bâzı yerlerde eski kâfir zamânından beri kilise olmayan yerlerde kilise ihdâs olunmuş ve evvelki defterde dahî kilise yazılmayan yerlerde yeni kiliseler inşâ olunmuş. Onun gibi yeni ihdâs olunan kiliseler yıktırılıp ve içinde oturup, câsusluk edip küffar diyarına haber eden keferenin ve papazların muhkem haklarından geline ve siyâsetler oluna! Ve yollarda haçlar konulmuş, yıktırılıp bundan sonra etdirmeyeler ve edenlere siyâset oluna! Ve hangi kâdının kâdîliğinde olup da men'-ü def' etmezse azline sebeb ola!..” (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, “Tapu Tahrîr Defteri”, nr.: 157.)

Yavuz Sultan Selim pek sade giyinirdi. Bunun sebebini soranlara: **“Süslü ve şa'saali giyinmek külfetten başka bir şey değildir. Niçin boş yere bu külfete katlanalım?”** derdi.

Bir elbiseyi eskiyene kadar giyerdi. Bütün devlet erkânı da böyle davranmak mecburiyetinde kalırdı. Bir defasında Venedik elçisinin İstanbul'a gelip huzuruna çıkacağı haberi geldi. Bunun üzerine vezirler, üzerlerindeki hayli eskimiş elbiseleri değiştirme ihtiyacı hissederek sadrazam aracılığıyla durumu Yavuz'a tedirginlikle de olsa bildirdiler. Yavuz hiç kızmadı ve: **“Münasiptir!..”** dedi.

Elçinin geleceği gün bütün vezirler, yeni esvaplarıyla padişahın huzuruna vardılar. Ancak gördüklerine inanamayarak dehşetli bir hayrete düştüler. Zira Yavuz'un üzerinde yine o eski elbiseleri vardı. Tahtında oturmuş, keskin kılıcını çekip tahtın basamağına koymuştu. Karşı pencereden vuran gün ışığı altında parıltısı gözleri kamaştırıyordu. Bu durum karşısında bütün vezirler, üzerlerindeki görkemli elbiselerden utanıp şaşkın bir vaziyette kaldılar.

Görüşme bitip elçi dışarı çıktıktan sonra Yavuz, sadrazama bakarak:

“-Paşa! Var elçiye sor, bizi nasıl bulmuşlar?” dedi.

Sadrazam, Padişah'ın emrini yerine getirip döndü ve elçinin intibâını nakletti:

“-Sultanım! Venedik elçisi: ‘O kılıcın parlıtısı gözümü öyle aldı ki, kendilerini göremedim bile...’ demektedir.”

Yavuz, tebessüm etti ve sadrazama şehâdet parmağı ile kılıcı göstererek:

“-İşte kılıcımızın ağız kestikçe, kâfirin gözü ondan asla ayrılamaz ve bizi görmez! Ama Allah esirgesin, bir gün kesmez olur ve parlamazsa, o zaman küffâr, bizi hem hor görür, hem de tepeden bakar!...” dedi.

Kanûnî Sultan Süleyman (1520-1566):

Osmanlı İmparatorluğu'na en parlak ve ihtişamlı devrini yaşatan Kanûnî Sultan Süleyman Han, müminlere karşı şefkat ve merhamette ne kadar öne geçmişse, kâfirlere karşı sertlik ve mukâvemette de o kadar ileri gitmişti. Savaş esnâsında sâbit hedef hâline gelip, üzerine her taraftan gülle ve kurşun da yağdırılrsa, küffardan aslâ korkmaz ve telâşa kapılmazdı.

“Târîh-i Sâf”da kaydedildiğine göre; Rodos Kalesi'ni fethetmekte, tüm devlet erkânını ve hocası Hayreddin Efendi'yi yanına alıp Rodos Adası'na gitmek için kadırgaya binmiş; kadırganın her iki tarafından top ve tüfek atılıp koruyucu askerler etrafını sardığında, hocasının büyük bir korku ve dehşete kapıldığını görmüştü. Şanlı Sultan atılan top ve güllerden aslâ korkmadığı gibi, hocasının bu telâşına şaşırıp; **“Korkunuzdan niçin böyle hareket eylersiniz?”** diye sormuş, Hoca Efendi'nin; **“Top ve tüfenk gürültüsünün şiddeti düşünmeme mecâl vermeyip, âlemi başıma dar getirdi. Nice korkmayayım pâdişâhım?”** demesi üzerine; **“Tüfenk ve top şiddetle atılır oldukça, sen de hareket buyurup yüzünü başka bir tarafa döndür!”** buyurmuş; hattâ bu durumdan duyduğu hayret ve şaşkınlığı gizleyemeyip: **“Bu hâllerinin, tevekküllerinin yokluğundan olduğu meydandadır!”** diyerek içindeki büyük tevekkül ve teslimiyeti açıkça ortaya koymuştu. (Bostanzâde Yahyâ Efendi, “Târîh-i Sâf”, s. 77-78.)

•

Kanûnî Sultan Süleyman Han Rodos'u fethederek İslâm'ın izzet ve azâmetini ortaya koyup, küfrü ve kâfirleri hor ve hakîr kılınca, adada barınan kâfirler batıdaki dostlarına; **“Ne arsız kimseler imişsiniz ki, bize asker göndermeyip yardım etmediniz ki, Türk gelip Sincan'ı ve İsâ dinini ve bizi hor ve hakîr eyledi!”** diyerek, ileri geri söylenip durmuşlardı. (Lütfi Paşa, “Tevârîh-i Âl-i Osmân”, s. 254.)

İslâm'ın izzet ve azâmet, küfrün zillet ve meskenet içinde olduğuna yürekten inanan pâdişah, bu imân ve inancının gereğini yerine getirerek Rodos Adası'nın bir İslâm kalesi olmasını sağlayıp; küfre vurduğu ağır darbe ile müminleri azîz, kâfirleri zelil kılmıştı.

•

Kanûnî Sultan Süleyman Han Halep'teki bazı mescidlerin çevresinin yahudi evleriyle dolduğunu, dolayısıyla mescidlerin namaz kılınmaya elverişsiz bir hâle geldiğini duymuş; Halep beylerbeyine yahudi evlerini derhal müminlere istimlâk etmesini emrederek, yahudilerin taarruzuna bir daha kesinlikle meydan verilmemesini tembih buyurmuştu:

“Haleb Beylerbeyi'ne ve Kadısı'na hüküm ki;

Mektub gönderip Halep'in mahallelerinde bulunan mescid-i şerîf'lerin etrafında olan yahudiler tâ'ifesi, yol üzerini mülk ve ihâtâ edip, müslümânların meskeni olacak evler kalmamak ile namaz edâ olunamayıp, yahudilerin evlerini zikir etmeleriyle, evvelki emrim mûcibince müslümânlara alınan on yedi aded evden maadâ altı mescidin etrâfını yahudî tâifesi ihâtâ edip, namazın edâ olunması için

lüzumlu olan otuz dört aded evin müslümanlara satılıp, defteri Sûdde-i sa'âdet'ime (sarayıma) göndermişler. Şimdi, zikir olunan evler müslümânlar elinde kalmış olup, yahudîler hak ve taarruz eyledikte emredip buyurdum ki, alınan evler müslümânların ellerinde kalıp, bundan sonra bir yolla yahudî tâ'ifesine aldırılmayıp ve Âsitane'-i sa'âdet'imden (İstanbul'dan) bir yolla hüküm dahi çıkarıp varırlarsa, bundan sonra işitirmeyip, hükümleri ellerinden alıp, mühürleyip Sûdde-i sa'âdet'ime gönderesin; Hükm-i şerif'imın sûretini de sicill-i mahsûsa kayd eylesin!" (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, "Mühimme Defteri", c. 5, s. 505.)

Oruç Reis'in Sarsılmaz İmanı

Rodos kuşatması esnâsında Oruç Reis hıristiyanlara esir düşmüştü. Gemidekiler Oruç Reis'e; "Ey Türk! Sen hoş sözlü bir kişisin, bizim lisânımızı da iyi bilirsin. Gel hıristiyan ol! Müslümanlıktan ne çıkar? Bizim aramızda itibar sahibi ulu bir kişi olursun!" demeye cür'et ettiler.

Oruç Reis onlara şöyle cevap verdi:

"Sizin iyiliğiniz bu mudur ki, şu sûretleri elinizle yaparsınız ve sonra da onlara taparsınız! Onlardan size ne fayda gelir? Şimdi onların başına bir musîbet gelse, ya da yakılsalar, veyâ bir kör kuyuya bırakılsalar; yâhut da bir balta ile parça parça edilseler, kendilerini dahî kurtarmaya muktedir değillerdir! Bir kimse ki, bir musibetten kendini dahî kurtamaya kâdir olmaya, onun sana veyâ bana ne faydası ola? Biz dahî bunları biliriz, nasıl sizin yolunuzda gideriz?" (Gazavât-ı Hayreddin Paşa", s. 10.)

Oruç Reis'in karşısında diyecek bir şey bulamayan kâfirler, "Öyleyse görelim senin Muhammed'in sana ne eyler? İşte hâlin meydanda!" diyerek, onunla akıllarınca alay etmeye yeltendiler. Oruç ise onların sözlerini bastırarak;

"Benim Muhammed'imın bana ne ettiğini çok geçmez görürsünüz! Siz bilmezsiniz amma ben bilirim. Ol iki cihan fahridir. Bütün nebîler ve velîler ondan şefâat umarlar. Cümlesine şefâatı ol eder de bana etmez mi? İnşâa'llâhu Te'âlâ en kısa zamanda Cenâb-ı Hakk'ın inâyetiyle gelip beni buradan kurtaracak ve azâd eyleyecektir. Her kim ki cân-u gönülden kendini ona ısmarlasa, o kimseyi mahrum komaz; şüphesiz gelip ona şefâ'at eder. Şimdi ben dahî en samîmî hislerimle, hulûs-i kalb ile kendimi Cenâb-ı Hakk Hazretleri'ne ısmarlıyorum. Bana yardım etmesi için ol iki cihan fahri Muhammed Mustafâ'yı şefâ'atçı kılıyorum. Elbette bu durumda beni mahrum ve mahzun komaz, yakında içinizden halâs olurum!" cevabını verdi. (Gazavât-ı Hayreddin Paşa", s. 10-11.)

Oruç Reis'in beklediği ilâhî yardım zuhur etti, büyük bir fırtına çıktı, herkes kendi canını kurtarmaya çalışıyordu. Oruç Reis bu hengâmede zincirlerinden sıyrıldı ve Allah-u Teâlâ'ya sığınıp kendini denize bıraktı. "Allah!.. Allah!.." diye diye yüzerek karaya çıkmayı başardı. Kıyıya çıkar çıkmaz Allah'a hamdedip hemen şükür secdesine kapandı. "Allah düşmanlarınızı sizden çok daha iyi bilir. Gerçek bir dost olarak da Allah size yeter, hakiki bir yardımcı olarak da Allah size yeter.!" (Nisâ: 45)

Barbaros Hayreddin Paşa'nın Kâfirleri Dost Edinen Münâfıklara Duyduğu Öfke

Cezâyir'de bulunan Tlimsan bölgesi beyinin kardeşi kaçmış ve İspanya kralı ile gizlice anlaşmıştı. İspanya kralı, "Hükümdarlığa sen ondan daha lâıksın!" gibi sözlerle ve çeşitli vaadlerle sırtını sıvazladı; emrine bol miktarda silâh ve büyük bir donanma vererek bölgeyi zorla işgâl etmesini sağladı.

Bu çirkin durum Barbaros'un kulağına ulaşınca, kendisini durumdan haberdâr eden elçilere hitâben şöyle dedi:

“Beyinize söyleyin, mürtedlikden vazgeçip tecdîd-i imân eylesin! Kâfire kul olmaktan tevbe'-i istiğfâr kılıp hâlis-muhlis mümin olsun! Kâfirden ayrılın! Onlarla ittifak müslüman olana büyük isyândır, dinine ve dünyâsına zarardır. Ol müslümanlara iyi mu'âmele eylesin, biz de ona hüsn-i kabûl gösterelim. Şâyet inad ve muhâlefet ederse, Hakk'ın inâyeti ile elimden kurtulması çok zordur!” (“Gazavât-ı Hayreddin Paşa”, s. 56-57.)

Barbaros ve askerleri, kısa bir zaman zarfında bölgeyi tamâmen ele geçirdiler. Başlarındaki münâfiğin küffârla işbirliği etmesinden tiksinen bölge halkı ve peşindeki askerlerin birçoğu da, saflarını terkederek Osmanlı ordusuna katıldılar.

Bu hâinin yerine geçen kardeşi de Barbaros'a karşı İspanya ile ittifak kurmaya cüret etti. Bu durum Barbaros Hayreddin Paşa'yı fazlasıyla öfkelenirdi.

Gönderdiği nâmede ona, hiddet ve gazâb dolu şu sözlerle hitap etti:

“Ey Mes'ud! Hani bize verdiğin ahd-ü peymân? Hani küffâra aslâ tâbî olmayıp onlar ile sulh-u salâh etmeyecektin? Kâfirlere karşı buğz ve düşmanlık üzere olacaktın! Onlara dost olmak bize âsî olmaktadır. Hem daha bize vergimizden hiçbir nesne göndermedin. Bunca zamân içinde bizden ne kemlik gördün ki varıp küffâr ehliyle sulh eyledin? Hiç mümin ve müslüman olan bir kimseye bu revâ mıdır ki, din düşmanlarıyla el-birlik edip mümin karındaşına düşmanlık ede? Ve ehl-i İslâm'a âsî ola? Sen bu işi eyledin ki, mutlakâ gözüne görünecek bir hâl ve başına gelecek bir iş vardır! Ol iş Allah katında ma'lûm ve ezelde alınmış ola! Zîra akli başında olan hiç kimse böyle uygunsuz bir iş işlemez idi ki, onu sen işledin, ahdini ve akdini bozdun. Bu hususda vebâlin boynuna, lâkin vaktında hâzir ol da, karındaşın gibi kaçma!..” (“Gazavât-ı Hayreddin Paşa”, s. 91.)

Barbaros'un Duâsı

Barbaros Hayreddin Paşa Andrea Doria komutasındaki kalabalık haçlı donanmasının üzerlerine doğru geldiğini haber alınca, Allah-u Teâlâ'ya sığınarak şöyle duâ etmişti:

“Yâ İlâhî! Bu âciz kulunu kâfirler önünde zebûn eyleme! Habîb'in Muhammed Aleyhisselâm hürmetine bu bîçâre kulunun duâsını kabul eyle! Hidâyet ve inâyet ancak sendendir. Şol kâfirler müslümanlara hiçbir şekilde zarar ve ziyân vermeye muktedir olamayalar!” (“Gazavât-ı Hayreddin Paşa”, s. 142.)

Gerçekten de Allah-u Teâlâ, parlak bir zafer ihsân etmiş; kâfirleri ise rezil ve rüsvây etmişti.

İkinci Selim Han (1566-1574):

İkinci Selim Han, küffarın saldırısına mâruz kalan Açe Sultânı Alâeddin Riâyet-şah'a yazdığı mektupta; Hint sâhillerinde dolaşan kâfirlere hadlerinin bildirilmesi ve Resulullah Aleyhisselâm'ın düşmanlarının rezil ve zelil kılınması için, “küffar” a karşı ne kadar isterse istesin, kendisine o kadar çok asker gönderileceğini açıkça ifade ediyordu:

“Hakk Te'âlâ'nın -azze ve celle- devlet ve saltanat kapımıza evvelden beri yaptığı âli yardımlar, söze ve hesâba sığdırılmaktan çok ötedir. İnşâa'llâhu Te'âlâ o taraflarda dahî İslâm memleketlerini istilâ eden din-i mübîn'in hasımları ve Seyyidü'l-Mürselîn'in -aleyhi's-salâtü ve's-selâm- apaçık düşmanlarının zarar ve dalâletlerinin def'i için, teçhizatlı muzaffer askerlerimizden o tarafa da dâima gönderilecektir!” (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, “Mühimme Defteri”, nr.: 7.)

Sultan İkinci Selim bu mektubu yolladıktan bir süre sonra, gönderdiği askerî donanma ile istilâcî kâfirlere haddini bildirmiş; İslâm birliğini koruyan kudretli pençesinin dünyânın en ücrâ köşelerine kadar uzandığını “küffar”ın hepsine birden açıkça göstermişti.

İkinci Selim Kıbrıs Seferi'ne gitmek üzere yola çıkan kara ve donanma erlerini Topkapı Sarayı'nın önünde top ve tüfek sesleri eşliğinde uğurlarken, ellerini ihlâs ve samimiyetle yukarıya kaldırarak: “*Yâ Rabbî! Asker-i İslâm nerede ve hangi yerde olursa olsun mansûr ve muzaffer olup, din düşmanları üzerine gâlib ve kahredici olalar!*” diye duâ etmiş; bir müddet sonra, Piyâle Paşa ve Lâla Mustafa Paşa komutasındaki Osmanlı ordusu gerçekten de küffar karşısında büyük bir gâlibiyet kazanarak, Kıbrıs artık bir İslâm adası hâline gelmişti. (“Târîh-i Selânîk”, c. 1, s. 77.)

Sultan Üçüncü Murad (1574-1595):

Sultan Üçüncü Murad Han, Ebû Eyyub el-Ensârî -radiyallâhu anh-in türbesinin çevresinde pis ve murdar kâfirlerin dolaşmasının, bu pak ve temiz sahâbenin rûh-ı şerîf'lerine rahatsızlık vereceğini düşünerek, hâsslar kadısına kâfirlerin bu civarda dolaşmasını yasaklayan şu hükmü göndermişti:

“Hâss'lar kadısına hüküm ki;

'Hazret-i Ebû Eyyûb el-Ensârî -'aleyhi rahmetü'l-Bârî- türbe-i şerîfe'sinin etrâfında ekmekçi ve börekçi ve yoğurtcu ve pazarcı vesâ'irlerin emsâli çarşı esnâfından ve ırgadlar tâifesinden ve gayrıdan, kefere cinsinden bir ferd iskân etmiş ve yerleşmiş olmaya!' diye nice def'a Hükm-i hümâyûn'um gönderilmiş iken, yine o emr-i şerîf'ime muhâlif, türbe etrâfında kefere tâ'ifesinden çokluk kimseler mesken tutmuş oldukları işitildi.

Şimdi, daha önce bu bâbda sâdır olan Fermân-ı hümâyûn'um evvelden olduğu gibidir. Buyurdum ki; (emr-i şerîf'im sana) vardıkda, bu bâbda bizzât mukayyed olup, zikrolunan türbe-i şerîf etrâfında olan çarşı ahâlîsini getirip, muhkem tenbîh ve te'kîd eyliyesin ki, bundan sonra fermân-ı hümâyûn'uma mugâyir ırgâddan ve gayrıdan türbe-i şerîf etrâfında bir zimmî ferd mesken ve mekân tutmuş olmayıp, cümlesi müslüman ola!..” (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, “Mühimme Defteri”, nr. 46, s. 153/319.)

Sultan Üçüncü Murad Han; Edirne kadısına da, kâfirlerin küfürlerini ve bâtil âyinlerini alenî olarak icrâ etmelerine müdâhale etmesi için şu emri göndermişti:

“Edirne kadısına hüküm ki;

Şerîata muhâlif işlerin men'i lâzım iken, ruhsat verilip men' olunmadığı duyulmuş olduğundan, şimdi bunu (bize bir daha) işitdirmeyesin ve kefereye dahî aleniyyen fîsk-u fücûr etdirmeyip, çokluk ile gezdirmeyip Şer'-i Şerîf'in hilâfına iş etdirmeyesin. Şöyle ki, sonraki gün kazânızda bu yasaklar men' olunmayıp geri olduğu duyula, sizin ihmâl ve ihtimâm yokluğunuzdan doğmuş olur, ona göre mukayyed olasın! Ve kefere tâ'ifesinin dahî ba'zı yerleri olup, bâtil âyinleri üzre o yerlerde toplanıp aleniyyen fîsk-u fücûr etdikleri bundan evvel dahi men'-ü def' olmuş. O bâbda dahî mukayyed olup, bundan sonra kefere tâ'ifesine dahî o aslı koydurmayıp gereği gibi men'-ü def' edesin!” (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, “Mühimme Defteri”, Belge nr.: 239.)

Üçüncü Mehmed Han(1595-1603):

Eğri kalesi fethedilmeden önce, serdâr-ı ekrem Câfer Paşa küffarın çokluğundan ve silâhlarının fazlalığından endişeye düşerek, pâdişâha bir ulak gönderip; “*Yere batasınca kâfirlerin nihayeti yok, gâlib gelme ihtimalleri bizden çok! Taburları, topları ve tedâriklerinin fazla olduğu ortada!*” deyince, şecaat ve basîret sahibi bir zât olan vezîriâzam İbrâhim Paşa; “*Kefereden korkup mânâsız kelimeler izhâr edersiniz! Paşanız tedbîrini kötü etmiş!*” deyip mektubu pâdişâha götürmelerine izin vermemişti.

Aynı mektup birkaç defâ gelip de, Paşa mektubun pâdişâha ulaşmasına her defâsında engel olunca, bu kez gelen kişi: *“Devletli Paşa! Dinsiz kâfirler yedi krallardır ve üç yüz bin keferedir. İtimâdınız yok; dar zamandır! Hakk Sübhânehû ve Te’âlâ pašamızı hatâdan muhâfaza etsin! Orada olan bir alay askerlerin, imdâda eğer bir tedârik olmazsa, hemen kasıtları ordudur!”* dediği zaman, Şeyhülislâm Hoca Sa’deddin Efendi yine vezîriâzamdan yana tavır koyarak; *“Bu müslüman doğru cevab verip, sa’âdetli pâdişâhımız sa’âdetle keferenin taburunun olduğu menzile doğru sefer etmesi gerektir!”* deyip; seferden geri dönmek şöyle dursun, pâdişâhın da sefere katılması gerektiğini haber vermişti. (“Topçular Kâtibi Abdülkâdir Efendi Târîhi”, c.1, s. 157.)

Nitekim Sancâk-ı şerif ve Hırka-i şerîfi yanına alarak sefere çıkan pâdişâh, askerleriyle birlikte haçlıların yığıdığı kuru kalabalığı, Allah’ın inâyeti ve Muhammed Aleyhisselâm’ın mûcizesi sâyesinde kısa bir sürede imhâ etmişti.

Sultan Dördüncü Murad Han (1623-1640):

Osmanlı pâdişâhlarının en güçlülerinden ve kuvvetlilerinden olan Sultan Dördüncü Murad Han; imanla küfür arasındaki berzaha inceden inceye dikkat eder, müminlerle kâfirlerin aynı kefeye konulmaması için yapılması gereken her türlü müdâhalenin, bir an dahî geciktirilmeden mutlaka yapılmasını emrederdi.

Kâfirlerin müslümanlarla aynı elbiseleri giymelerini ve çarşıda müslümanlar gibi at üstünde gezmelerini yasaklayıp, ehl-i küfrün kaldırımında müslümanlarla yanyana geldiklerinde kaldırımından derhâl inmelerini ve her hususta mutlaka tahkir edilmelerini emreden şu fermânı, onun bu hassâsiyetinin apaçık bir örneği idi:

“İstanbul kâdîsına hüküm ki;

Kefere tâ’ifesi ata binmeyip ve samur kürk ve firengî kaftan ve atlas giymeyip ve avretleri dahî müslümân tarzında ve üslûbunda gezmeyip ve pars giymeyip, ve’l-hâsıl elbiselerinde ve tarz-ı üslûplarında tahkir ve zelil kılınmak şer’an ve kanûnen dinin mühim işlerinden iken; bir nice zamandan beri ihmâl olunup, hâkimlerin müsa’âdesi ile kefereler ve yehûd tâ’ifesi çarşılarda at ve süslü elbise ile gezip ve samur kürk ve kıymetli elbiseler ile, çarşı içinde müslümana denk geldikde kaldırımından inmeyip ve kendileri ve avretleri ehl-i İslâm’dan daha ziyâde şevket sâhibi olup, şer’î cihetten tahkîr ve zelil olunmadıkları ulu kulağıma ilkâ ve Südde-i sa’âdet’ime (sarayıma) haber edilip bildirildiğinden, zikredilen cihet üzere amel olunup, bundan sonra zikrolunan hususlarla amel getirmeyip bu def’a vâki olan sefer-i hümayûn’umdaki levâzımlardan olan Mustafa -zîde kadruhû- tedkîkiyle men’ olunmak emrim olmuştur.

Buyurdum ki; emri hümayûn’um vâsıl oldukda, bu bâbda sâdır olan emrim üzere amel edip, kefereler tâ’ifesini şer’î at ve kanûn cihetiyle donda ve elbisede ve tarz-ı üslûpda tahkir ve zelil eyleyip, sonra ata bindirmeyip ve samur kürk ve samur kalpak ve atlas ve kaftan giydirmeyip ve avretleri dahî yüksek şabka ve çuka giyinmeyip müslümân tarzında ve elbisesinde gezmeyeler. O takımları men’ ve def’ eyleyip, bu bâbda sâdır olan emrimin icrâsında dakîka gecikmeyesin!” (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, “İstanbul Ahkâm Defterleri”, nr. 98.)

Sultan Dördüncü Murad Bağdad Seferi’nde askerini sık sık cenge teşvik edip; *“Göreyim sizi! Din-i mübîn uğruna çalışmakta kusûr etmeyesiniz. Gayret vaktidir!”* diyerek galeyâna getirirken, Sadrâzam Tayyar Mehmed Paşa; *“Pâdişâh’ım! Sabrolunsun, şehir yakında feth olunur. Yürüyüşe daha zaman var. Acele ile askeri kırdırmayalım!”* diyerek pâdişâha müdahale etmişti. Paşa’nın müdâhalesine şiddetle öfkelenen genç pâdişâh; *“Senin nâmın, dilâverliğin, şecaatin bu mu? Kale altında askeri bekletmeğe ne lüzum var? Geciktirmenin ma’nâsı nedir?”* deyince, pâdişâhın bu sözü tecrübeli ve emektar Paşa’ya ağır gelerek: *“Ben canımı pâdişâha fedâ etmişim! Bir Tayyar kulun ölmekle bir şey olmaz, hemen Allah-u Te’âlâ Hazretleri kaleyi ihsân eylesin!”* deyip yiğitçe düşmanların arasına daldı, bir müddet sonra da başından girerek şakağınan çıkan bir kurşunla şehid oldu. Paşa’yı bu vaziyette

yerde yatariken gören pâdişâha yaşadığı bu acı hâtıra öylesine dokundu ki; *“Âh Tayyar! Bağdad Kalesi gibi yüz kaleye değerdin! Allah taksirâtını afv ve rûhunu rahmet nûrlarına gark etsin!”* diyerek, üzerine kapanıp hüngür hüngür ağladı. (Ahmed Refik, “Pâdişahlarımızda Din Gayreti, Vatan Muhabbeti”, s. 23-25. bas.: İstanbul, 1332.)

Sultan Dördüncü Mehmed (1648-1687):

İçteki hâinlerin ve dıştaki kâfirlerin Osmanlı Devleti'ni el birlik yıkmaya çalıştığı, kâfirlerin ve münâfıkların fitne ve fesadının ayyûka çıktığı bir dönemde, küçük bir çocukken pâdişah olan Sultan Dördüncü Mehmed, bâzı güvenilir saray erkânının tavsiyesi üzerine Köprülü Mehmed Paşa'yı sadrâzamlığa getirmiş; içteki ve dıştaki hâinlerin temizlenmesi için ona kayıtsız-şartsız yetki vermişti.

Osmanlı ile dost ve müttefik gibi görünen Fransa, ikiyüzlü ve çirkin bir siyâset güderek bir taraftan Osmanlı'nın her konuda yanındaymış gibi gözüküyor; diğer taraftan da devletin sinsi sinsi kuyusunu kazmaktan, kazanlara el altından destek olmaktan çekinmiyordu. Üstelik utanmadan bir de, savaş hâlinde oldukları İspanyollar'a karşı Osmanlı'nın askerî gücünden yararlanmaya çalışıyor, Köprülü'nün huzûruna peşpeşe elçi gönderiyordu. Şu kadar var ki, Köprülü onların çevirdiği dalaverelerden haberdar olduğu için; onları ya huzûrundan kovuyor, ya da aşağılayıcı muâmelelerde bulunuyordu.

Hattâ bir defâsında Fransız büyükelçisi Lâhe, hükümdarlarının İspanyollar'dan bir şehri zaptettiğini övünerek Sadrâzam'a söylemiş, böylece onu sevindireceğini ve savaşa girmeye iknâ edeceğini zannetmişti. Ancak Köprülü elçinin sözlerine hiç mi hiç iltifat etmeyip;

“Köpek domuzu, domuz köpeği dalamış neme gerek? Tek pâdişahımın işleri yolunda gitsin, bana lâzım olan odur!” cevabını verdi. (Riko, “Devlet-i Osmâniyye'nin Hâl-i Haziri”, s. 164, bas.: h. 1071.)

Osmanlı hükümetinin Fransız küffarına yüz vermeyişi, gönderilen elçilere karşı sert ve kayıtsız bir tutum sergileyişi, oğlu Fâzıl Ahmed Paşa döneminde de artarak devâm etmiş; vakûr sadrâzamdan yüz bulamayan Nöwantel bu durumu: *“Bâbiâlî'nin azâmet ve gurûrunu, Fransa'ya karşı gösterdiği sertlik ve kayıtsızlığı tasvir için bir cilt doldurmak icâbeder!”* diyerek tasvir etmişti. (Vandal, “Nöwantel'in Seyahati”, s. 106.)

.

Sultan Dördüncü Mehmed sarp ve muhkem bir kale olan Uyvar kalesi'ni, büyük bir kudret ve azîmle küffarın elinden alıp İslâm topraklarına katan sadrâzam Köprülüzâde Fâzıl Ahmed Paşa'ya, zaferden duyduğu memnuniyeti gönderdiği hatt-ı hümayûnda şöyle ifade etmişti:

“Hazret-i Hâlık-ı Lâ-Yezâl'den tazarru' ve niyâz olunur ki, daha nice nice yeni fetihler vücûda gelip, küffar dâimâ cehenneme yollanmakdan ve nârın içine başaşağı yuvarlanmakdan hâli olmayalar! Sana ve ol zafer eseri seferde, din-ü devletim uğrunda taşâ yaslanıp toprağa döşenen gâzi ve mücâhid kullarımın yüksek ve eşrefine, büyük ve küçüğüne ekmeğim ve ni'metim helâl olsun!” (“Târîh-i Râşid”, c. 1, s. 51.)

Sultan İkinci Ahmed (1691-1695):

İkinci Ahmed Han Varadin kalesinin muhâsarasını emir buyurunca; sadrâzam bütün vezirleri, paşaları, kaptan paşaları ve askerleri biraraya toplayıp, kendilerine düşmanın toplarından, silâhlarından ve ordusundan sözederek savaşıp savaşmamak konusunda fikirlerini sormuştu. Sadrâzamı dikkatle dinleyen Osmanlı askerleri, sağlam bir imân ve güçlü bir itikâdla hep birden:

“Cihad diyârı olan Belgrad'dan hareket ve din düşmanı üzerine sefer olunup, İ'lâ-yı Kelimetullâh için cân ve başımız fedâ ve karınca mesâbesindeki vücûdumuzu din-i mübîn uğrunda ifnâ edelim; on seneden beri İslâm askerini meydana da'vet eden mağrûr küffârı Hâlik'in yardım ve inâyetiyle kahredelim!..” diye haykırdılar. (“Anonim Osmanlı Târîhi / 1688-1704”, s. 82.)

Bir müddet sonra küffar devletlerinin birleşerek, bölgeye kalabalık bir haçlı gürûhu gönderdiğini haber alan Osmanlı neferleri; “**El-küfrü milletün vâhidetün: Küfür tek millettir.**” Hadis-i şerîfi mucibince, küfür ehli İslâm'a karşı bir ve beraber olduğuna göre, onlara karşı daha büyük bir azim ve sertlikle hücum etmek gerektiğini söyleyerek, ne pahasına olursa olsun kararlarından dönmeyeceklerini açıkça ortaya koydular.

İkinci Mustafa Han (1695-1703):

İkinci Ahmed Han'dan sonra Osmanlı tahtına oturan Sultan İkinci Mustafa Han da, hükümdarlığı müddetince dâimâ din-i İslâm'ın intişârına, küfrün ve kâfirlerin hezîmetine ve mahvına çalışmış; bu dönemde Osmanlı ordusu Nemçe, Leh, Venedik, Rus ve İngiliz orduları ile kıran kırana cephede çarpışmıştı.

Defterdar Sarı Mehmed Paşa'nın ifadesine göre; o bunu yalnız Allah-u Teâlâ'nın “**Kâfirlerle ve münâfiklarla savaş**” emrini yerine getirmek için yapmıştı:

“Osmanoğulları'nın sürûru, adâlet, emniyet ve emân ikliminin şâhı şevketli Pâdişâh'ımız Sultân Mustafa Han Hazretleri, 1106 senesinde izzet ve nâmûs tahtı üzerine sa'âdetle cülûs buyurduklarında; **'Kâfirlerle ve münâfiklarla cihad et!'** (Tevbe: 74) emr-i şerîfi üzere, ateş saçan kılıncının parıltısı ile küfr ve nifâk zulmetinin mahvına nihâyetsiz gayret buyurmuşdu.” (“Zübde-i Vekâyi'ât”, s. 639.)

Sultan Birinci Mahmud (1730-1754):

Sultan Birinci Mahmud Han da dîn-i İslâm'a içten ve dıştan yöneltilmek istenen küfür ve fesad ateşini söndürmek için büyük çaba sarfediyor; cephede çarpışan askerlerine Allah ve Resul'ünün cihad hakkındaki emirlerini hatırlatıp, onları din uğrunda ve devlet-i âliyye yolunda çarpışmaya teşvik ederek;

“Sen ki, hamîyyet-perver seraskerim Abdullah Paşa ve siz ki, onun mâiyyetine me'mur askerimsiniz. Cümleliz berhudâr olasınız! Zâtınızda mevcûd olan din gayreti îcâbınca kışa ve yağmura bakmayıp, Revân taraflarına sefere gayret edip vardığınız haberini işitdim. Cümleliz pâdişâhâne hayır duâma mazhar olmuşsunuzdur. Göreyim sizi! Gayret kuşağını kuşanıp, Kur'ân-ı Azîmüşşân'da buyurulan; **'Resul'üm! Müminleri savaş için coştur!'** (Enfâl: 65) Âyet-i kerîme'si ve Peygamber'imiz Hazretleri'nin; **'Cennet kılıçların gölgesi altındadır!'** Hadîs-i şerîfleri mücebince, Ashâb-ı kirâm'ın ve ehl-i sünnet'in düşmanlarının üzerlerine saldırıp, öyle mel'unları kahr-u perîşân edip, din uğrunda ve devlet-i alîyyem yolunda gayret ederek, Allah rızâsına ve Peygamber'imizin rızâsına muvâfik gaza ve cihâda çokca kudret sarf eyliyesiniz. Hayır duâm sizinle bilebilir!” diyordu. (Topkapı Sarayı Müzesi Arşivi, H. 5 Receb 1147.)

Sultan Üçüncü Osman (1754-1757):

Osmanlı Devlet hukûkuna göre; kâfirlerin yayılmalarını ve devlette çoğunluk sağlamalarını önlemek için, müslüman bir kimsenin evini veya arsasını kâfirlere satması kesin olarak yasaklanmıştı. Zira böyle bir durumda; kâfirlerin o yerde zamanla söz sahibi olması ve İslâm'ın yavaş yavaş ortadan kalkıp küfrün yerleşmesi ihtimali vardı.

Nitekim Sultan Üçüncü Osman da, öteden beri ciddî bir tedbir olarak uygulanan bu kanunun ihlâl edildiğini duymuş ve bu mühim kanunun tatbiki hususunda çok dikkatli davranılmasını emir buyurmuştur:

“Hâssa bostancıbaşısına hüküm ki;

Râbi'â adlı hâtun huzûruma arz-u hâl edip, mülkiyyet veyâhud vakfiyyet üzere, ehl-i İslâm illerinde tasarruflarında bulunup müslümanların yurdu bulunan menzillerin ve evlerin sahiblerinden biri menzilini ve boş arsasını bırakıp satmak murâd eyledikde, yine ehl-i İslâm'dan birine satıp ehl-i İslâm'a mahsûs evlerin ve arsanın hıristiyanlardan gerek zimmî, gerek başkasına satılması şer'an men' ve yasak olup, bunun hilâfına hareket edenler men' ve engel olunmak lâzım iken, yakın zamânda kefereden ba'zıları kendi vatanlarını terk ve İstanbul hâricinde bulunan Kavağ'a varınca, boğazın iki tarafı sâhillerinde ve İstanbul ve çevresinden ehl-i İslâm'a mahsus evler ve menziller ve boş arsalar satın alma ve ta'mîr ve binâ etme ile, Tevhîd nûru ve Rabb-i Mecîd'e ibâdet ile münevver olan Tevhîd ehlinin evlerinin müşriklerin ellerine girmesi şer'at-ı mutahhara'ya muhâlif bir fi'l-i münkerdir...”

“İmdi, sen ki ismi zikrolunan bostancıbaşısın, sen dahî bu hususa ihtimâm ve dikkat ve bundan sonra İstanbul hâricinde ve çevresinde ve boğazın iki tarafı sâhillerinde ehl-i İslâm'dan bulunan büyük ve küçük vakf ve mülk evleri ve menzilleri ve boş arsasını, hıristiyanlardan gerek zimmet ehline ve sâire bir yol ile satdırılmayıp, umûmî bir men' ile men' ve def' olunup ve dâ'imâ tahkîk ve câsûslukdan uzak olmayarak, bundan sonra bu misilli evler ve boş arsa satılmış olduğu haber verildiği ânda, keferelerinden alınıp ve kurtarılıp ve şer'at ma'rifetiyle evvelki sahibine zabt etdirmeğe veyâhud ehl-i İslâm'dan tâlib olanlara değer-i pahasıyla verdirerek bu güzel nizâmın devâm ve bekâsına ziyâde ihtimâm edesin ve yazılan ulu emrime mugâyir harekete cesâret edenleri haber aldığında derhâl vezîrin katına bildiresin.” (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, “İstanbul Ahkâm Defterleri”, 4/26, 70a-b.)

Sultan Üçüncü Osman Han müslümanların yaptıkları binâları, yahudi ve hıristiyanların yaptıkları binâlardan iki zıra' (Osmanlı'da kullanılan bir uzunluk ölçüsü) daha yüksek yapmalarını emrederek şöyle buyurmuştur:

“İstanbul ve Galata ve Üsküdar kâdîlarına hüküm ki:

İstanbul ve Galata ve Üsküdar ve çevresinde bulunan yanmış ve gerek yıkılmış olan menziller ashâbı yeni binâ murâd eylediklerinde, ehl-i İslâm'ın mesken tutacağı menzillerin boydan yüksekliği on iki zıra' ve kefereler ve yahûdî mesken tutacak menzilin boydan yüksekliği on zıra' olmak üzere, bundan evvel nizâm verilmişken; menziller ashâbından ba'zıları gizlice bir yol ile mahalleler aralarında nizâma mugâyir binâyâ başlamak ve evvelce verilen nizâmın ihlâline sebep olmalarıyla, bundan evvel verilen nizâm üzere, ehl-i İslâm'ın mesken tutacağı menzillerin boydan yüksekliği on iki zıra' ve kefereler ve yahûdî mesken tutacak menzilin; gerek ashâbı müslüman olsun ve gerek kefereler ve yahûdî olsun, boydan yüksekliği on zıra' olup, hilâfına rızâ ve cevâz gösterilmemek bâbında, bin yüz kırk altı senesi Rebî'u'l-Evvel'i ortalarında, evvelki pâdişâh -merhûm ve mağfûrun leh- Sultan Mahmûd Han zamânında verilen emr-i şerîf yenilenmek bâbında, hâlâ hâssa mi'marbaşı olan Süleymân -zîde mecduhû- arz-u hâliyle tamam ve Dîvân-ı hümâyûn'da muhâfaza olunan hükümlerin kayıtlarına mürâca'ât olundukda, söylenen minvâl üzere emr-i şerîf verildiği kayıtlı bulunduğundan, evvelce sâdir olan emr-i şerîf mûcebince amel olunmak için yazılmışdır.” (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, “İstanbul Ahkâm Defterleri”, 3-362/1304.)

Üçüncü Mustafa Han (1757-1774):

Üçüncü Osman'dan sonra tahta geçen Sultan Üçüncü Mustafa Han da, sabah ve akşam namazlarında câmii etrâfında dolaşarak ibâdet ve taatla meşgul olan müslümanlara rahatsızlık veren kâfirlerin, câmiinin etrâfından geçmelerini hatt-ı hümâyûn ile kat'î bir sûrette yasaklamıştı:

“İstanbul kâdîsına hüküm ki:

Dâvûd Paşa yakınında bulunan eski vezîr-i a'zam Ali Paşa câmi'-i şerîf'inin vakıfları ve sâir rızık sahipleri huzûr-u sa'âdetime arz-u hâl edip, zikrolunan câmi'in Altımermer tarafında bulunan kapısının çevresinde müslümanlar için konulan hususî yolun sonu Çınâr yoluna çıkıp, sabâh ve akşam namâzlarında ve sâir vakıtlarda imâm mihrabda Kur'ân-ı Kerim tilâvet ederken, Samatya'da ve ol civârda oturan kefere tâ'ifesinin geçişlerine sayısız umûmî yol var iken, ayrı tutulan ümmet-i Muhammed'e eziyyet etmek için, ihâneten kiliselerine müslümanların hâss yolundan geçerek ve dolaşarak ve türlü türlü cevr-ü ezâyâ başlamakla ümmet-i Muhammed'e ta'cîz ve ihânetten uzak olmamalarıyla, zikrolunan hâss yoldan bundan sonra kefere ve fecere geçirilmeyip, gezme ve dolaşmadan külliyyen men' ve def' edilip, ihânet ve ezâlarından cemâ'at-ı müslîmîn kurtarıla ve bir destek ve sağlam bir yardım ile din-i mübîn-i Muhammedî bir duvar gibi sağlam kılın!..” (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, “İstanbul Ahkâm Defterleri”, 4167/513.)

•

Sultan Üçüncü Osman döneminde, mülk ve gayrimenkullerini yahudi ve hıristiyanlara satanlara uygulanan sıkı tedbir, Üçüncü Mustafa tarafından da ehemmiyetine binâen dikkatle uygulanmış ve yakın tâkibat altına alınmıştı. Çünkü İslâm vatanında gözü olan kâfirlerin, emellerine bu yoldan ulaşabilme tehlikesi kaçınılmazdı.

Pâdişah, yüksek para karşılığında müslümanların evlerini satın alan ve belli bölgelerde sayıları gittikçe artan bâzı kâfirlere karşı, dikkatli ve uyanık davranılması gerektiğini bir fermânında şöyle telkin ediyordu:

“Hâssa bostancıbaşı ve İstinye nâhiyesi nâibine hüküm:

Galata çevresi nâhiyelerinden İstinye nâhiyesine tâbi' Bebek köyü ahâlîsinden ba'zı kimseler ile sâ'ir köy ahâlîsi evvelce şerî'at meclisine varıp, merhûm ve mağfûrun leh Sultân Ahmed Han -tâbe serâhu-zikredilen köyde binâ eylediği câmi'-i şerîf civârında ehl-i İslâm oturur iken, kefere tâ'ifesi ziyâde paha talep oldukça lüzumsuz tamâ'larından doğan ba'zı katf satış ile ve ba'zısı kirâ ile menzillerini kefere ve yehûd tâ'ifesine verip ve Mısır'lı el-Hâcc Mehmed ve Câbî Osmân adlı kimse menzillerini Bağdesar adlı zimmî ve Kayyım Mehmed menzilini Aleksandırı adlı zimmîye satıp gündün güne kefere ve yehûd tâ'ifesi câmi' civârında arttıkça, cemâ'atin azlığına sebep ve zikrolunan câmi' boş kaldığından, hâssa bostancıbaşısı bilgisi dâhilinde izinle ele geçiren sahipleri redd oluna, veyâhud çoğunluğa satışından men' ile ehl-i İslâm'dan olan tâliblerine satıla!..” (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, “İstanbul Ahkâm Defterleri”, 4-193/583.)

Birinci Abdülhamid Han (1774-1789):

Sultan Birinci Abdülhamid Han Osmanlı Devleti'nin içinde yaşadığı hâlde, küffarla gizli-kapaklı görüşmeler yapan ve hıristiyan tebaaya el altından isyan tohumları ekmeye kalkışan Fener Rum patriğine, şu tehdîdinin kesin olarak iletilmesini emir buyurmuştu:

“Hâtır-ı hümâyûnuma gelen, rum patriğine şu mutlakâ tenbîh olsa ki;

'Eğer sizden râ'iyeti (gözetilmeyi) kabûl eden re'âyâdan (gözetim altındakilerden) birisi kefere tarafına gider ise, evvelâ seni kilise kapısına asar ve sonra o re'âyâ semtinin papası(nı) îdam ve o re'âyâ elimize girer ise beraberindekiler ile beraber katl olunur ve kiliseniz yerle bir olunur!’” (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, A., nr.: 177)

Ruslar'la yapılan savaş süresince gözüne günlerce uyku girmeyen Sultan Birinci Abdülhamid, Özi kalesinin düştüğünü haber alınca ne yapacağını şaşırılmış ve kendisine bir hastalık peydâ olup vezîrine hitâben şu hatt-ı hümâyûnu yazmıştı:

“Benim vezîrim,

Allah-u Teâlâ'nın takdiriyle, Özi'nin düşman eline giriftâr olduğu dehşetli haberinin gelmesi sebebi ile hâsıl olan kederimin, ne yazmakla ve ne de lisan ile ta'rifi mümkün değildir. Gözlerimden süzülüp akan yaş ve gecelerde tâ sabah oluncaya dek uyukum harâm; gündüzlerde dahî âh ve inleme ile vaktim geçmektedir. Hemen sebep olanları Cenâb-ı Hazret-i Kakhâr'a havâle eyledim! Bundan özge musîbet olmaz, böylece bilirsiniz!..” (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, A. nr. 24640.)

Ömrünü din ve devletin selâmetine adanmış olan yüce pâdişaha Özi kalesi'nin düşmesi o kadar ağır gelmişti ki, bu fermânı yazdıktan hemen birkaç gün sonra, kapıldığı derin üzüntünün tesiriyle ansızın beyin kanaması geçirip rûhunu Hakk'a teslim etti.

Sultan Üçüncü Selim (1789-1807):

Sultan Üçüncü Selim Han bir gün sabahın erken saatlerinde, küffar kayıkçılarının edepsiz bir tarzda, bağırp çağırarak Topkapı Sarayı'nın önünden geçtiklerine şâhid olmuş; İslâm hükümdârına, hem de kendi sarayının önünde böyle bir terbiyesizliğe cür'et eden kâfirleri, bir daha böyle bir küstahlığa cür'et ettikleri taktirde sorgusuz-suâlsiz katledeceğini fermân buyurmuştu:

“Bu gece sabâha yakın Frenk gemicileri sandal ile türkû çağırıp saray önünden geçdiler ve birkaç def'adır ediyorlar. Reis Efendi'ye tenbîh eyle, bi'l-cümle elçilere ve Frenkler'e tenbîh eylesin; bir daha öyle edepsizlik etmesinler, her kim olursa olsun aman vermeyip katlederim! Sonra bizim adamımızdır derler ise, Re'is Efendi'ye havâle ederim, şiddetle tenbîh edesin!..” (Enver Ziyâ Karal, “Selim III'ün Hatt-ı Hümayûn'ları”, s. 99, bas.: 1946)

Bir defâsında da Fransız elçisi haddini aşp Bâb-ı Âlî'ye ulu-orta tâlimat vermeye yeltenerek, devletin içişlerine kendi kendine müdâhale etmeye kalkışmış; Suriye'deki Fransız konsoloslarının Cezzar Ahmed Paşa'dan şikâyet ettiklerini bâhane edip, hükümetin Paşa'yı şiddetle cezâlandırması gerektiğini îmâyâ çalışmıştı.

Bu durum pâdişâhın kulağına gidince öylesine kızdı ki; küstah elçiye derhâl haddinin bildirilmesini emrederek, sadâret kaymakamına hitâben şu fermânı yazdırdı:

“Hayâ etmeden elçi bu kararı nice verebilmiş? Bu devleti tahkîr değil mi? Bir devletde iki devlet olabilir mi? Buna reis niçin cevap vermemiş? Şarta göre dâvâsını etmek vazifesidir; yoksa sâ'ir şeye ne karışır? Reis efendi evvelce ilzâm etdim (susturdum) diye yazmış idi, bu nasıl ilzamdır? Edepsiz kâfire bir eyi cevap veresiz!..” (“Yeni Mecmû'a”, c. 1, s. 469)

İkinci Mahmud Han (1808-1839):

İkiyüzlülükten ve döneklikten başka bir icraatta bulunmayan, işleri güçleri tükürdüklerini yalamak olan küffârın, verdikleri sözü dâimâ bozdukları târih boyunca dâimâ rastlanan ve bilinen bir gerçektir.

Zaten Allah-u Teâlâ Kelâm-ı kadîm'inde;

“Sen kendileriyle andlaşma yaptığın hâlde, onlar her defâsında hiç çekinmeden andlaşmalarını bozarlar.” (Enfâl: 56)

Buyurarak, küffârın bu çirkin tıynetine açıkça işâret etmişti.

İşte Sultan İkinci Mahmud da; verdikleri hiçbir sözde durmayan, yaptıkları anlaşmayı her defâsında bozan, sözleriyle icraatları birbirini tutmayan iki yüzlü kâfirlere duyduğu öfke ve nefreti bir defâsında açıkça dile getirerek; **“Frenkler'in âdetleridir; kendilerinin evvelce söyledikleri sözden vazgeçmeğe aslâ utanmazlar, hemen kendilerine menfaat sağlayacak iş ne ise onu öne**

sürmeye bakarlar!” demişti. (Fuat Ezgü, “Osmanlı İmparatorluğu - Amerika Birleşik Devletleri Münâsebetleri”, İÜ Edebiyat Fak. Dok. Tezi, s. 96-97.)

İkinci Abdülhamid Han (1876-1909):

Sultan İkinci Abdülhamid Han döneminde, Osmanlı Devleti'nin Ermenî fesâdı ile uğraşmasını ve gerek mâlî, gerekse siyâsî bakımdan sıkıntılı ve buhranlı bir dönem yaşamasını fırsat bilen siyonist lider Theodor Hertzl, pâdişâhın huzûruna beş kez elçi göndererek; yahudilerin Filistin'den toprak almalarına izin verdiği taktirde, Osmanlı Devleti'nin bütün dış borçlarını kapatmayı, hattâ beraberinde küllî bir miktar da para yardımında bulunmayı teklîf etmişti.

Şu kadar var ki pâdişâh, bunun İslâm'ı küfrün karşısında tahkir etmek ve milyonlarca müslümanın katline fetvâ vermek anlamına geldiğini çok iyi bildiğinden, onların bu çirkin isteklerini şiddetli ve kesin bir dille reddediyor; Osmanlı topraklarını pây-mâl etme niyetine dayanan bu çirkin oyunu bozarak, bu sinsî yahudiye gür bir sesle;

“Ben onlara bir karış dahî toprak vermem! Zira bu vatan bana değil, Osmanlı milleti'ne aittir! Benim milletim bu vatani kanlarını dökerek kazanmışlardır. O bizden ayrılıp uzaklaşmadan, tekrar kanlarımızla örteriz!... Bu ülke ancak bizim cesedlerimiz parçalanarak taksîm edilebilir. Ben canlı bir beden üzerinde ameliyat yapılmasına aslâ müsaade etmem!..” diyerek, gönderdiği çapulcular heyetini huzûrundan kovuyordu. (Yaşar Kutluay, “Türkiye ve Siyonizm”, s. 108.)

Çünkü onun dedeleri o toprakları, küffar tarafından yağma ve pây-mâl edilsin diye fethetmemişler; bilâkis din-i İslâm'ın cihana yayılmasını ve küfrün ortadan kakmasını gâye edinerek, binbir türlü zorluk ve güçlükle ele geçirmişlerdi. Binâenaleyh Osmanlı'nın kanla ve kılıçla aldığı toprakları, kupkuru bir kâfir hayranlığı uğruna küffara pervâsızca teslim etmeye kalkışmak, dinimize ve vatanımıza bugüne kadar yapılmış en çirkin ihanettir!

Halbuki ulu Hâkan bu çirkin plânının önünü kesmek için çıkardığı İrâde-i seniyye'sinde, Avrupa'daki kâfir devletlerin dahî topraklarından kovduğu, ileride bir yahudi devleti kurmak için sinsice Osmanlı topraklarına yerleşmeye kalkışan bu murdar kâfirleri gerisingeri Amerika'ya dönmeye zorlamış ve bir İslâm beldesi olan Filistin'den toprak satın almalarını şiddetle yasaklamıştı:

“Yıldız Sarây-ı Hümâyûnu, Baş Kitâbet Dâiresi:

Beyrut vilâyeti dâhilinde, Safed kasabasında bulunan ve Hayfa'ya dört yüz kırk ecnebî müsevînin dâvetleri yönüyle Devlet-i Âliyye tâbi'liğine kabûlleri, aydınlatılması lüzumlu ta'zîm elini uzatmış olan 20 Zilhicce 1308 târihli ulu sadâret makamının tezkeresi, ulu gözleri tarafından görülmüş oldu. Müsevîlerin Kudûs civârında toplanmaları ve iskân etmeleri, ileride orada bir müsevî hükûmetin teşekkülü ile netîcelendirmek gibi abes işleri nedeniyle, kat'â câiz olmakdan başka; zâten memâlik-i Şâhâne (pâdişâhın memleketleri) boş arâziden sayılmadığına ve Avrupa'luların dahî memleketlerinden tardedtikleri şahısların memâlik-i Şâhâne'ye kabûlüne bir sebep olmayıp, hususiyile ortada bir Ermenî fesâdı mevcûd iken bu sûret aslâ câiz olmayacağına nazaran, ne zikredilenlerin ne de sâir müsevîlerin kabûl olunmayarak, Amerika'da iskân etmek üzere geri gönderilmeleri maksadıyla, bundan sonra ayrı ayrı arz edilmeye ihtiyaç kalmayacak sûretde, meclîs-i Vükelâ'ca umûmî bir karâr ortaya konmasıyla, bir kayıt ile arz ve istenilen iznin keyfiyeti, Cenâb-ı Hilâfet-penâhî'nin irâde-i seniyye'sinin gereklerinden bulunmuş ve binâenaleyh ulu sadâret makamları takımının tezkeresiyle îade edilmiş olduğundan, o bâbda emîr ve fermân, emir yetkisi kendisine âit olan Hazret'indir.” (Başbakanlık Osmanlı Arşivi; “İrâde Meclis-i Vâlâ”, nr.: 5276)

Sultan Abdülhamid Han tahttan indirildikten sonra Birinci Dünya Savaşı'nın karanlık günlerine şâhid olmuş; Selânik'te kendisine tahsis edilen Alâtîni köşkü'nde otururken, aldığı felâket haberleriyle günden güne sararıp solmuştu.

Vatanperver pâdişah “**Hâtîrât**”ında, yaşadığı bu felâket anlarından birini şöyle anlatır:

“Allah-u Teâlâ bana bu günleri göstereceğine keşke canımı alsaydı! Seccâdeyi serdim, namaza durdum. Gözlerimden sel gibi gözyaşı akıyordu. Tâ sabaha kadar secdeden başımı kaldırmadım; 'Yâ Rabbî! Sen devletimi eşkıyânın şerrinden koru! Yâ Rabbî, Sen'den başka mesnedimiz kalmamıştır! Yâ Rabbî, ne olur bana başka felâket gösterme! Dîn-i mübîn-i İslâm'ı küffar elinde kahrolmakdan ancak sen kurtarabilirsin!' diye yalvarıyordum.” (“Sultan Abdülhamid'in Hâtîrâ Defteri”, s. 137.)

Nitekim bir geceyarısı, köşkün kapısının hızlı hızlı vurulduğunu farketmişti. Aşağıya indi, gelen kişinin muhâfız kumandanı Râsim Bey olduğunu anladı. Kapının daha gerisinden ikinci haznedar kalfanın sesi geliyordu.

Sultan Abdülhamid Han kapıyı açtıktan sonra bu zâtlarla arasında geçen konuşmayı, hüzün dolu bir üslûpla şöyle nakleder:

“Fesühânallah! Gecenin bu saatinde Râsim Bey'in bana söyleyecek nesi olabilirdi? Hemen kalkıp giyindim, bitişik odaya geçip Rasim Bey'i kabul ettim. Mahzun ve perişan bir hâli vardı.

'- Hayırdır İnşallah Râsim Bey! Neyiniz var?' dedim. Üzüntü içinde konuştu:

'- Zât-ı hümâyûn'unuzu rahatsız etdim, beni mâzur görünüz! Dört düvelle harp hâlinde olduğumuzu söylemem gerekiyor da...'

'- Dört düvelle mi? Kim bunlar Râsim Bey, hemen Allah-u Teâlâ Ordu-yı hümâyûn'a nusret ve kuvvet versin! İnşallah zafer bizimdir!'

Râsim bey başını yere eğmiş, ağlayacak gibi konuşuyordu:

'- Yunanistan, Bulgaristan, Karadağ ve Sırbistan'la Hâkan'ım.. Ve.. Maalesef yenilmek üzereyiz!..'

Bu sözleri duyduğum an kahroldum:

'- Dört düvel birleşir de bizim nasıl haberimiz olmaz Râsim Bey?' dedim, 'Bu nasıl bir gafletdir? Bu devletler birleşemezlerdi!.. Aralarında kilise kavgaları vardı! Yıllar yılı süregelen Makedonya boğuşmasını hatırlamıyor musun?'

'- Kiliseler kanununu çıkararak, Meclis-i mebusan ve Âyan bu ihtilâfî hal' etdi. Başımıza bu işlerin açılacağını kim bilebilirdi ki?..'

“Ben’ diye bağırarak geldi içimden... Acı bir lokma gibi sözümü yuttum. Zihnim durmuş, içime baygınlık çökmüştü.” (“Sultan Abdülhamid'in Hâtîrâ Defteri”, s. 149-150.)

Sultan İkinci Abdülhamid'in, İçindeki Vatan Sevgisinin Büyüklüğünü Gösteren Sözleri

Sultan Abdülhamid Han Râsim Bey'le geceyarısı Selânik'teki Alâtini köşkü'nde konuşurken, Râsim Bey kendisine; “Selânik bugün-yarın düşmek üzere. Sizi İstanbul'a götürecekler. Bunu hemen size haber vermek için emir aldım!” deyince, Sultan Abdülhamid Han büyük bir üzüntü ve öfke içinde ayağa kalkarak şöyle haykırdı:

“Râsim Bey, Râsim Bey! Selânik demek, İstanbul'un anahtarı demektir! Ordumuz nerede, askerimiz nerede? Nasıl bırakıp da gidilir?.. Bırakıp gidersek, târih ve ecdâd bizim yüzümüze tükürmez mi? Birâderim Hazretleri buranın tahliyesine râzî mı oldu? Hayır, ben râzî değilim!.. Yetmiş yaşında

olduğuma bakmayınız; bana bir tüfek verin, asker evlâdlarımla berâber ben Selânik'i son nefesime kadar koruyacağım!"

Sultan Abdülhamid Han bu sözleri söyledikten sonra birdenbire yere düşmüş; Rasim Bey eski pâdişâhı ancak, yüzüne gül kokuları serperek kendine getirebilmişti. ("Sultan Abdülhamid'in Hâtirâ Deffteri", s. 150-151.)

Beşinci Mehmed (Reşad) (1909-1918):

Son Osmanlı pâdişâhı Mehmed Vâhideddin'den önce tahta çıkan Sultan Mehmed Reşad Han, Birinci Dünya Savaşı öncesi küffarla çarpışmak üzere cepheye gitmek için yol açılan asker evlâtlarına, "Cihâd-ı ekber" metninden sonra okunmak üzere şu mânidar fermânı yollamıştı:

"Kahraman askerlerim!..

Din-i mübîn'imize, vatan-ı azîz'imize kasteden düşmanlara açtığımız bu mübârek gazâ ve cihad yolunda bir an azîm ve sebâttan, fedakârlıktan ayrılmayınız! Düşmana arslanlar gibi savlet ediniz! Zira hem devletimizin, hem fetvâ-yı şerîfe ile cihad-ı ekbere dâvet ettiğim üçyüz milyon ehl-i İslâm'ın hayât-ı bekâsı sizlerin muzafferiyetinize bağlıdır. Mescidlerde, Kâbetullâh'ta Huzûr-u Rabbü'l-âlemîn'e kemâl-i gayret ve huşû ile yönelmiş üçyüz milyon ma'sûm ve mazlûm mü'minin kalbinin duâ ve temennileri sizinle beraberdir.

Asker evlâdlarım!..

Bugün üzerinize yüklenen vazîfe şimdiye kadar dünyada hiçbir orduya nasîb olmamışdır. Bu vazifeyi ifâ ederken bir vakitler dünyayı titretmiş olan Osmanlı ordularının hayırlı halefleri olduğunuzu gösteriniz ki, din ve devlet düşmanları, bir daha mukaddes topraklarımıza ayak atmağa, Peygamber Aleyhisselâm'ın nûrlu kabir yerini ihtivâ eden mübârek Hicaz arâzîsinde istirahatini ihlâlâle cür'et edemesin! Dinini, vatanını, asker nâmusunu silâhı ile müdâfaa etmeyi, Pâdişah'ı uğrunda ölümü göze almayı bilir bir Osmanlı ordu ve donanması mevcûd olduğunu düşmanlara te'sir edecek bir sûretde gösteriniz!..

Hakk ve adâlet bizde, zulüm ve kötülük düşmanlarımızda olduğundan, düşmanlarımızı kahretmek için Cenâb-ı Âdil-i Mutlak'ın Samedânî inâyeti ve Peygamber-i Zîşân'ımızın ma'nevî imdâdı bize yâr-u yâver olacağında şüphe yoktur. Bu cihaddan mâzîsinin zararlarını telâfî eden şanlı ve kuvvetli bir devlet olarak çıkacağımıza emînîm. Şehîdlerimiz şühedâ-yı sâlifeye (geçmişteki şehidlere) zafer müjdesi götürsün; sağ kalanlarımızın ise gazâsı mübârek, kılıcı keskin olsun!.."

İşte Osmanlı pâdişahlarının "İ'lâ-yı Kelimetullâh" uğrunda gösterdikleri azim ve gayret, küffâra karşı gösterdikleri sertlik ve nefret bu kadar çoktu. Aradan uzun asırların geçmiş olması onların küffâra duydukları nefretten hiçbir şey eksiltmiyordu. Zira onlar, aradan asırlar da geçse değişmesi mümkün olmayan ilâhî hükme göre hareket ediyordu.

Sultan Mehmed Reşad Hân'ın, "Çanakkale Zaferi" Hakkında Yazdığı Şiir

Savlet etmişdi Çanakkale'ye bahr-ü berden

Ehl-i İslâm'ın iki hasm-ı kâvisi birden

Lâkin, imdâd-ı İlâhî yetişip ordumuza

Oldu her bir neferi kal'a-i pûlâd-beden

Asker evlâdlarımın pîşgeh-i azminde

Aczini eyledi idrâk nihayet düşmen

Kadr-ü haysiyyeti pâymâl olarak etdi firar

Kalb-i İslâm'a nüfûz eylemeğe gelmiş iken

Kapanıp secde-i şükrâna Reşâd eyle du'â,

Mülk-i İslâm'ı Hüdâ eyleye dâ'im me'men!

("İki kuvvetli düşman, ehl-i İslâm'a karşı birleşip, Çanakkale'ye karadan ve denizden hücum etmişti.

Şükür ki Allah'ın yardımı ordumuza yetişip, her bir nefer çelik bedenli bir kale kesildi.

Asker evlâtlarımın azmi karşısında, düşman nihayet diz çöküp âciz kaldığını idrâk etti.

İslam'ın kalbine hançer saplamaya gelmişken, şeref ve haysiyetini pây-mâl ettirip gitti.

Ey Reşad! Şükür secdesine kapanıp du'â eyle, çünkü Hüdâ İslam mülküne dâimâ emniyet verdi!").
(Ahmed Refik, "Pâdişahlarımızda Din Gayreti, Vatan Muhabbeti", s. 23-25. bas.: İstanbul, 1332.)